

עלונדון Alondon

גיליון 268 // יום העצמאות // אפריל 2026

מציאות נושכת

אלעד שמחיוף מדווח חדשות מלונדון כבר יותר מעשור, ויש לו הרבה מה להגיד על אנטישמיות, תקווה לעתידה של ישראל וכוחה של הקהילה הישראלית בשימור התרבות הרחק מהבית.

ראיון בלעדי // עמ' 20

על האש כהלכתו

לכבוד יום העצמאות, עומר לוגסי ליקט עבורכם את מסעדות הגריל השוות בלונדון // עמ' 32

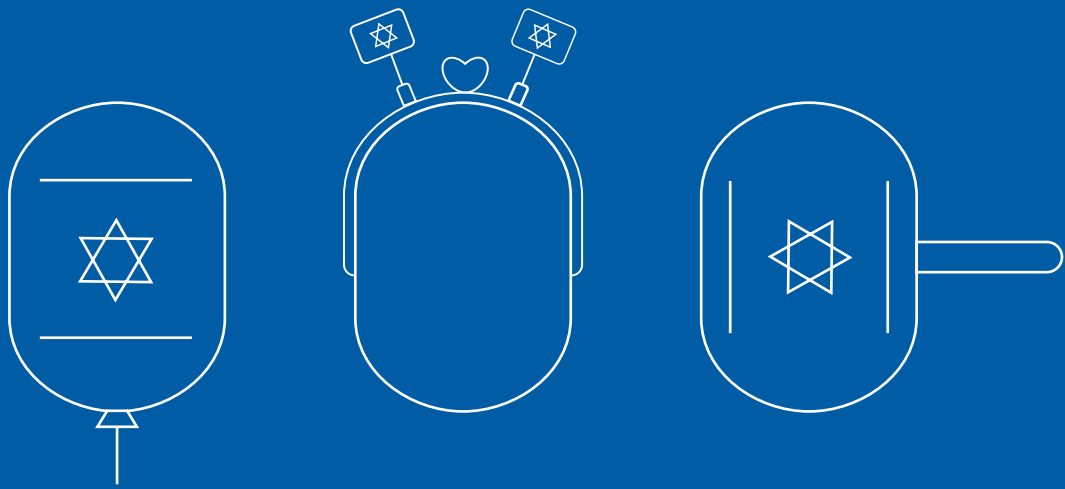
מהצד השני

תומר אלדובי מציג את מחזהו "שריף", סיפורו של צעיר פלסטיני להט"בי, ומדגיש את חשיבותם של קולות מגוונים בשיח הציבורי // עמ' 12

לב פתוח ויד מושטת

איך חברי הקהילה בלונדון התגייסו באהבה לסייע לישראלים במלחמת "שאגת הארי" // עמ' 6

וגם... ישראל על המסך למרות כל הקשיים, פסטיבל סרט יוצא לדרך בלונדון בפעם ה-15 // עמ' 34

Celebrating 78 years of independence,
resilience, pride, and hope.
Happy Independence Day, Israel!

דבר העורכת // ענת קורן

קורות וקוראים יקרים,

אמנם כל גיליון של עלונדון מרגיש מיוחד, אבל הפעם יש בו משהו אחר. הגיליון הזה, בדפוס או בדיגיטל, לא רק יוצא דופן; הוא מרגש, מאחד ומחבר, אולי יותר מכל אחד מ-31 הגיליונות שקדמו לו. הוא נולד מתוך תקופה ממושכת של דאגה: אנטישמיות גואה, חשש לעתיד החיים היהודיים באירופה ובלונדון, ומציאות לא יציבה בארץ האהובה שלנו - שם נמצאים הלב, המשפחה והחברים.

ברגעים אלה, כשאני מסכמת את הגיליון לפני הירידה לדפוס, נכנסה, ממש בליל חג הפסח השני, הפסקת האש מול איראן. העימות שהחל ב-28 בפברואר ונמשך יותר מחודש של מתיחות וחוסר ודאות, הגיע סוף סוף לרגע שבו אפשר לקחת שוב נשימה ארוכה. אני כותבת בתקווה שהשקט הזה יחזיק מעמד ויפתח פתח לפתרון יצירתי שבו כל צד יר גיש מנצח. הלוואי שזו תהיה התחלה של יציבות חדשה, טובה ושקטה יותר, כי כולנו יודעים כמה מהר יכול להידלק הגפרור שיוביל לסבב הבא. ואיך רואה זאת האסטרולוגית מזל אהרוני? בגיליון הזה היא מציעה פרשנות מרתקת ואופטימית במיוחד לחודשים הקרובים.

וכמו שבבי מלחמה קודמים, גם הפעם תיעדנו את מאמצי הקהילה להקל על מי שנתקעו כאן וגם שם. הפסיכולוגית ד"ר שני וידרגורן מביאה טיפים חשובים להתמודדות עם מצבי פוסט טראומה, גם במרחב שנראה בטוח יותר פיזית, אך לא תמיד נפשית, כאן בלונדון.

במרכז הגיליון מחכה לכם כתבה עם הישראלי הכי מוכר בקהילה - אלעד שמחיוף. שלושה עמודים מרתקים שמצליחים להעביר רק טעימה מכל מה שיש לו לומר. כמו רבים, גם אני מחכה בקוצר רוח לספר שהוא כותב בימים אלה, ספר שיאגד את ניסיונו, את חוויותיו ואת מבטו הרחב והחד. המלצת קריאה נוספת היא הריאיון עם תומר ארלדובי, יוצר המחזה "שריף", שמציע מבט אנושי ומרגש על מסעו של צעיר פלסטיני הנמלט מהגדה בחיפוש אחר זהות ומקלט. ארלדובי הופך מציאות מורכבת לסיפור אישי שובר לב, כזה שהמרחק מהבית דווקא מחדד.

ובתוך כל זה, אנחנו ממשיכים להחזיק את חיי הקהילה קרובים ללב, ולשמור על שגרה שמעניקה יציבות, נחמה וקצת נשימה, עם טורים קבועים, כולל מדור זיהולה שמוסיף צבע, חיוך וקלילות לגיליון הזה ולקהילה כולה; ועם המלצות התרבות של ברי כהן, כלנית שכנר-לאופר ונועה אבידן, שמביאים גם הפעם את ההיילייטס הכי מעניינים בעיר לחודשים הקרובים. ולצד זה, תמצאו במדור התרבות גם את הכתבה על פסטיבל סרט - חגיגה של קולנוע ישראלי שמגיע עד אליכם, עם יצירות חדשות ומרגשות שמספרות את הסיפור הישראלי מזוויות שונות. וגם את ההצגה לכל המשפחה על כראמל החתול, חוויה צבעונית ומשעשעת שתשגיח ביוני ללונדון שמוסיפה עוד קריצה של קלילות ושמחה לגיליון. מאחלת לכם עצמאות שמח, ומזמינה אתכם להמשיך לעקוב אחרינו באתר ובמדיה החברתית.

שלכם,

ענת קורן

• מו"ל ועורכת ראשית: ענת קורן anat@alondon.net

• מו"ל ומנהל פרויקטים: חן לב lev@alondon.net

• עזרה בעריכה: נועה אבידן, יעל רמות

• עיצוב גרפי: יעל רמות titanya261@gmail.com

• מנהלת ועורכת האתר: נועה אבידן noa@alondon.net

• פרסום: sales@alondon.net

• מודעות: זיהו לוי, צביה וורלי • דפוס: Indyprint

• כתבים ומשתתפים בגיליון זה: נועה אבידן, מזל אהרוני, דנה אבן חן, מתן בר נוי, הרב שינאור גליצנשטיין, עדינה חיימיס, אריק הלומי, אילן יעקובוביץ, אילן כהן, ברי כהן, עומר לוגסי, זיהולה לוי, יהודה סטון, אדם רוז, כלנית שכנר-לאופר, תמי שפילר

• בשער: אלעד שמחיוף מדווח לחדשות 12 ברחוב דאונינג 10

© כל הזכויות בגיליון זה ובאתר שמורות: Alondon Communications Ltd.

www.alondon.net • info@alondon.net

תוכן המודעות, כתבות תוכן מקדם ותוכן פרסומי, באחריות המפרסמים בלבד.

תוכן

4

עתיד הקהילה. על זהות ואסטרטגיה בתקופה סוערת

6

יומן מלחמה. האנשים שמרימים אותנו ברגעים הקשים

8

יש מי שדואג לכם. גם כשהשמיים נסגרים

8

מזל אהרוני. הכוכבים עושים סדר במה שמחכה לישראל

9

רחוק מהבית. ש"שים חווים מציאות חדשה

10

מבין השברים. השליחות שמחזירה את התקווה

11

המאבק על החטופים. פעולה נחושה מול ממשלת הוד מלכותו

12

להט"ב פלסטיני. מחזה חדש מביא למרכז קול מהשוליים

14

רגע של הודיה. תמיכה שמרגישה כמו בית

16

לפני רילוקיישן. טיפים שחוסכים טעויות יקרות

18

מרוץ קהילתי מחבר. מכבי GB מזמינים אתכם לזוז

20

סיקור מסוכן. אלעד שמחיוף על אתגרי הדיווח החדשותי בעידן נפיץ

23

בריאות בלי תורים. ביטוח פרטי שעושה את ההבדל

24

משפחה בשתי מדינות. הסכמים שמביאים שקט

25

מורשת הרבי והלוחמים. כאב שהופך לתקווה

26

יחד לב אל לב. קיטוב שהופך לכוח קהילתי

28

זיהולה. קהילה תוססת שמצטלמת הכי יפה

32

מסעדות גריל ליום עצמאות. ריח העל האש נישא באוויר

34

כרטיסים בקופה. קולנוע ישראלי שמגיע עד אליכם

35

כראמל החתול. פנטזיה צבעונית בדרך ללונדון

36

סל תרבות. כל מה ששווה לראות בחודשים הקרובים

העתיד נכתב עכשיו

איך המלחמה, האנטישמיות והמתחים הפנימיים מעצבים מחדש זהות ואסטרטגיה בתקופה סוערת

תקיפת האמבולנסים של ארגון הצלה בגולדרס גרין.

תוצאות המלחמה הנוכחית שבה מעורבות ישראל, איראן וארצות הברית ימשיכו לשלוט בכותרות ולעצב את הגיאופוליטיקה לשנים קדימה. אנליסטים ידונו בהרעעה, במאזן האזורי, במחירי האנרגיה וביחסי הכוחות בין המעצמות, אך עבור יהודי בריטניה מתעוררת שאלה עמוקה יותר, כזו ששום תוצאה בשדה הקרב לא צפויה לפתור. לא מה קורה שם, אלא מה זה אומר כאן, משום שמתחת לרעש המלחמה נדמה שמשוהו יסודי משתנה בתנאי החיים היהודיים בבריטניה ובאופן שבו הקהילה תופסת את מקומה. בחלקים מהשמאל הבריטי, בקרב חוגים איסלאמיסטיים ואף בקרב מיעוט של קולות יהודיים עצמם, מתבססת הטענה שאין בעיה עם יהודים אלא רק עם ציונות, ולכן התרחקות מישראל עשויה להפחית את המתח; עמדה זו כבר אינה שולית ונשמעת בקמפוסים ובשיח הפוליטי, וגם בתוך הקהילה היהודית יש המאמצים אותה כתנאי לגיטימיים. במיוחד בקרב מנהיגים יהודים צעירים פרוגרסיביים, כפי שמשתקף בדמויות כמו זק פולנסקי - פוליטיקאי בריטי צעיר מהמפלגה הירוקה, יהודי ופרוגרסיבי, המזוהה עם עמדות ביקוריות כלפי ישראל, שאצלו ההתרחקות מישראל נתפסת כדרך להשתלב בקונצנזוס החברתי, מתוך אמונה שזה יאפשר חזרה למרחב בטוח ומקבל יותר.

אך כאן מתעוררת שאלה עמוקה יותר, כזו שאינה פוליטית בלבד אלא היסטורית וזהותית. האם התרחקות מישראל או מהציונות אכן תשנה את מצבו של היהודי בבריטניה, או שמא הניסיון ההיסטורי מלמד שקבלה של יהודים כמעט מעולם לא נקבעה לפי האופן שבו הם הגדירו את עצמם אלא לפי האופן שבו הוגדרו על ידי אחרים. כפי שציין יונתן זקס, שהיה הרב הראשי של בריטניה והוגה יהודי בינלאומי ושנדע בניתוחים עמוקים על זהות, מוסר והיסטוריה יהודית, יהודים היו מושא לשנאה בעבר בשל דתם, לאחר מכן בשל גזעם וכיום לעיתים קרובות בשל מדינתם, כלומר המוקד משתנה אך הדפוס נשאר. אם כך, ייתכן שההנחה שניתן לפתור לחץ באמצעות התרחקות איננה פתרון אלא תקווה, ולעיתים קרובות ההיסטוריה מלמדת כי יותר מתמשך אינו מוביל לקבלה יציבה אלא להפוגה זמנית בלבד.

המציאות בשטח מחזקת את התחושה הזו. רק לאחרונה הותקפו אמבולנסים של ארגון הצלה בגולדרס גרין, אחד המרכזים הבולטים של החיים היהודיים בלונדון, כאשר שלושה חשודים נעצרו וזהותם ידועה לרשויות. האירוע הוגדר כפשע שנאה אנטישמי, והחקירה מנוהלת על ידי יחידת הלוחמה בטרור, אך ללא סיווג רשמי כטרור. האירוע הזה מצטרף לשורה ארוכה של תקריות בשנתיים האחרונות, כולל תקיפות במנצ'סטר ובמוקד דים נוספים, כאשר במקרים רבים ניתן לזהות דפוסים חוזרים הן באופי האירועים והן בזהות המעורבים. למרות זאת, השיח בחלקים בקהילה היהודית וההנהגה שלה נוטה לעיתים להימנע מהתמודדות ישירה עם מקור הבעיה, ולהעדיף ניסוחים כלליים וזהירים על פני הצבעה ברורה על המגמה.

הפער הזה בין המציאות לבין האופן שבו היא מתוארת מעלה שאלה נוספת, לא רק לגבי החברה הרחבה אלא גם לגבי אופן הפעולה של הנהגת הקהילה היהודית. במשך שנים רבות הושם דגש על דיאלוג בין דת, על גישורים ושיתופי פעולה, ועל זהירות בשיח הציבורי, מתוך אמונה שגישה זו תסייע לשמור על יציבות ולמנוע הסלמה. אך ייתכן שהמציאות הנוכחית מחייבת בחינה מחדשת של האיזון בין דיאלוג לבין עמידה ברורה יותר על גבולות ועל אינטרסים קהילתיים.

איפה עובר הגבול?

השאלה איננה האם לווותר על דיאלוג אלא האם להסתפק בו. האם המשך גישה פסיבית יחסית, המבוססת על הסברה וניסיון לשכנע, עדיין מספיקה, או שמא נדרשת גישה אסרטיבית יותר במובן של נוכחות וציבורית ברורה, שימוש אפקטיבי בתשתיות הקהילתיות, והגנה תקיפה יותר על הלגיטימיות של החיים היהודיים? לא מדובר בעימות פיזי אלא בשינוי גישה, מעבר

מתגובה להובלה. בהקשר זה עולה גם ההשוואה לישראל, שבה בשנתיים האחרונות ניכרת לא רק עוצמה צבאית אלא גם חוסן אזרחי. אזרחים חוזרים לאזורי לחימה, מתנדבים, פועלים, תורמים ומתמודדים עם מציאות מורכבת תוך תחושת אחריות עמוקה. במקביל, הם מבקרים את הנהגתם אך אינם מוותרים על השליטה בעתידם. החברה הישראלית פועלת מתוך הנחה שהלגיטימיות שלה אינה ניתנת לה על ידי אחרים אלא נבנית ונשמרת על ידה.

“ייתכן שההנחה שניתן לפתור לחץ באמצעות התרחקות איננה פתרון אלא תקווה, ולעיתים קרובות ההיסטוריה מלמדת כי ויתור מתמשך אינו מוביל לקבלה יציבה אלא להפוגה זמנית בלבד”

לעומת זאת, בחלקים מבריטניה ומאירופה ניכרת לעיתים מגמה שונה, שבה חולשה מוצגת כמוסריות, היסוס כהעמקה ונסיגה כהישג. בתוך מציאות כזו עולה השאלה האם הקהילה היהודית יכולה להרשות לעצמה לאמץ אינסטינקט דומה דווקא בתקופה של שינוי. אם התרחקות מהציונות אינה משנה את הדינמיקה, ואם האירועים בשטח מצביעים על מגמה מתמשכת, ייתכן שהמסקנה איננה נסיגה נוספת אלא חיזוק. ייתכן שהרע הנוכחי מחייב לא רק הסתגלות אלא גם הגדרה מחדש של גבולות ושל נוכחות. לא פחות נראות אלא יותר ביטחון עצמי, לא פחות זהות אלא יותר בהירות. ייתכן שזה מחייב עמידה ברורה יותר לצד מוסדות הקהילה, חיזוק הנהגה, והבנה שכבוד ולגיטימיות אינם נשמרים תמיד באמצעות התאמה בלבד אלא גם באמצעות עמידה.

בסופו של דבר, קהילות נדרשות להחליט האם הן רק מבקשות להימנע מעימות או שהן מוכנות להגדיר את מקומן. אם התנאים אכן השתנו, השאלה איננה עוד כיצד להסתגל אלא כיצד לפעול. במובן זה ייתכן שתוצאות המלחמה חשובות פחות מכפי שנדמה, שכן הסוגייה המרכזית איננה רק מה קורה במזרח התיכון אלא כיצד יהודי בריטניה בוחרים להגיב למה שמתרחש בתוך בריטניה עצמה. ●

✳ **אילן כהן LLB/BA, MBA, MSc - עוסק בייעוץ כלכלי ואסטרטגי.**

טעם ישראלנו אמיתי

MAZAL

ORIGINAL SHAWARMA

WWW.MAZAL.LONDON

KOSHER FEDERATION

SUN—THURS 11³⁰—22⁰⁰

חנות 192, קומה שנייה
שוק האוכל החדש
בקמפדן HAWLEY WHARF
NW1 8RP

ישראלים בלונדון בזמן מלחמת שאגת הארי

איך התגייסנו ברגע האמת ומה למדנו לקראת הפעם הבאה

פעילות למשפחות של מקומיים ונתקנים שארגנו טוג'ד

בלונדון של חודש מרץ היה משהו כמעט סוריאליסטי. העיר המשיכה לנוע בקצב הרגיל שלה, אנשים ירדו בתחנות הטיוב עם קפה ביד, ילדים שיחקו בפארקים, והאוויר הקריר של סוף החורף עטף את הרחובות כמו תמיד. אבל בתוך כל השגרה הזו הסתובבנו אנחנו, הישראלים בלונדון, עם לב שמכווץ במקום אחר לגמרי. בזמן שהעיר המשיכה לנשום בקצב אחיד, אנחנו נשמנו בקצב של ישראל, בקצב של אזעקות, עדכונים בהולים ושיחות טלפון שמתחילות במילים: "רק רציתי לשמוע שאת בסדר". היינו רחוקים מהבית, אבל הבית לא היה רחוק מאיתנו לרגע. המלחמה אולי התרחשה בישראל, אבל ההדף שלה הגיע עד לכאן, אל הבתים של המשפחות בצפון העיר, אל דירות הצעירים בדרומה, אל שותפים במעונות, ואל מי שהגיעו רק לביקור קצר ומצאו את עצמם נשאים הרבה מעבר למה שתכננו. היום, כשהמלחמה ברגע כתיבת שורות אלה כמעט מאחורינו, אפשר לעצור רגע, להסתכל אחורה ולשאול: איך עברנו את זה? מה עזר לנו? ומה חשוב שנזכור אם חלילה נמצא את עצמנו שוב באותה מציאות?

בין שקט לונדוני לסערה פנימית

בזמן המלחמה המציאות הרגשית שלנו הייתה מורכבת במיוחד. כלפי חוץ לונדון המשיכה בשגרה - הרחובות היו מלאים, בתי הקפה פעלו כרגיל, והעולם המשיך לנוע בקצב הרגיל - אבל מתחת לפני השטח אנחנו חוונו סערה פנימית עזה. רבים מאיתנו תיארו תחושת "בום בלב" עם כל עדכון חדשותי, תחושה שמגיעה בלי הכנה מוקדמת ומטלטלת את הגוף והנפש. היו רגעים שבהם עמדנו באמצע הסופרמרקט ופתאום הלב דפק מהר מדי כי קפצה התראה מהטלפון. היו רגעים שבהם ישבנו בעבודה מול מסך מחשב, אבל הראש היה בכלל בישראל, מחכה לשמוע שהמשפחה בסדר. היו לילות שבהם לא הצלחנו להירדם, כי כל רעש קטן בחוץ הזכיר לנו את החדשות מהבית. היעדר היכולת לעשות משהו, לא לרוץ לממ"ד, לא לעזור פיזית, לא להיות שם, העצים את תחושת חוסר השליטה. רבים מאיתנו חוו גם רגשות אשמה על כך שאנחנו במקום בטוח בזמן שהמשפחה בארץ מתמודדת עם סכנה ממשית. לתוך כל זה נכנסה גם תחושת בדידות, כי הרגשנו שאין לנו זכות להתלונן, ולכן השתקנו ונמנענו מלשתף אחרים במה שעובר עלינו. גם שאלת הזהות עלתה ביתר שאת. מצד אחד תחושת הישראליות שלנו התחזקה דווקא מרחוק. מצד שני היו רגעים שבהם הרגשנו שאנחנו נדחקים החוצה מהשיח בישראל, או אפילו נתפסים כחלק מהמציאות שם. כך נוצרה תחושת ביניים - לא שייכים לכאן ולא לשם. עם זאת, הקהילה שלנו בלונדון הפכה לעוגן משמעותי. בתוך הקבוצות, המפגשים והיוזמות התפתחה לעיתים "זהות שלישית", זהות שמצליחה לשלב בין החיים בחו"ל לבין הקשר העמוק לישראל, ומאפשרת לנו להחזיק מורכבות בלי לוותר על חלקים מהעצמי.

כך התגייסנו בזמן אמת

אחת התופעות הבולטות של המלחמה הייתה ההתארגנות המהירה שלנו כקהילה. ארגון ICE ארגון הקהילות הישראליות באירופה, שמיוצג בלונדון כטוג'ד, הקים בתוך שעות חמ"ל אזרחי רחב היקף שנועד לתת מענה מידי למצבי חירום ולצרכים שנולדו בן רגע. תהילה דרמון, מנכ"לית הארגון, סיפרה לנו: "הבנו מהר מאוד שיש צורך אמיתי. אנשים תקועים, משפחות במצוקה, ילדים עם התקפי חרדה. לא היה זמן לחכות, פתחנו קבוצות, חיברנו בין אנשים והתחלנו לפעול". החמ"ל הפך למרכז פעילות קהילתית, והפעילות שלו כללה פתרונות דיור זמניים למאות ישיאלים, חיבור בין משפחות מארחות למי שדוקוק למקום לינה,

סיוע נפשי ראשוני וקו תמיכה, לצד ארוחות משותפות, מפגשים קהילתיים ויצירת מרחבים בטוחים לשיחה ולנשימה. משפחות בקרבנו פתחו את בתיהן בלי לחשוב פעמיים. אחרים הציעו חדר פנוי. היו מי שהביאו אוכל חם למי שהגיעו בלי כלום. היו גם כאלה שהתנדבו להסיע אנשים משדה התעופה. היו גם יחידים שהגיעו רק כדי לשבת עם מישהו שלא רצה להיות לבד. אחת הדוגמאות הבולטות הייתה של משפחה שהגיעה ללונדון בעקבות התקפי חרדה של הילדים. "מצאנו להם דירה תוך זמן קצר", סיפרה תהילה. במקרה אחר, משפחה שנסעה לחו"ל השאירה את הבית שלה לשימוש חנימי, "זה הכוח של קהילה". עם הזמן נוצרו גם מסגרות מתמשכות, קבוצות תמיכה, מפגשים חברתיים, ארוחות ישישי וחג, ואפילו מרחבי עבודה לאנשים שנאלצו להמשיך לעבוד מרחוק. "זה לא רק פתרון פרקטי, זה גם עוגן רגשי", אמרה תהילה.

כשאי אפשר לעמוד מן הצד

בתוך כל העשייה הזו בלטה דמות אחת במיוחד, ניבי פלדמן, שהייתה הגרעין הפעיל ביותר בתקופה זו, ועדיין פועלת בזמן כתיבת שורות אלה. לאחר תקופה של פעילות אינטנסיבית למען החטופים, פלדמן חשבה שתוכל לקחת רגע לנשום. אבל לדבריה, "יש בי משהו שלא כל כך מאפשר להתעלם כשיש צורך בעזרה, במיוחד כשאני מרגישה שאני יכולה לתרום". כשהחלו להגיע פניות על ישראלים שנתקנו בלונדון, היא הבינה שזה המשך טבעי של העשייה. כבר בימים הראשונים היא פנתה לקהילה והכינה אותה לכך שכנראה יהיה צורך באירוח, וההיענות הייתה מדהימה. עוד מהסבב הקודם מול איראן, הייתה קבוצת ווסטאפ עם יותר מ-200 משפחות שמוכנות לארח, ובסבב הזה הצטרפו עוד כ-60 משפחות. זה אפשר להתחיל לפעול מהר ולחבר בין אנשים כבר מהשלבים הראשונים.

"הקהילה שלנו בלונדון הפכה לעוגן משמעותי. בתוך הקבוצות, המפגשים והיוזמות התפתחה לעיתים "זהות שלישית", זהות שמצליחה לשלב בין החיים בחו"ל לבין הקשר העמוק לישראל"

משם החלה עבודת התאמה מדוקדקת בין מטיילים שנתקנו לבין משפחות שפתחו את הבית שלהן. זה כלל שעות של שיחות טלפון, הבנת צרכים אישיים, והתאמה בין אורחים למארחים, מארגיות והעדפות תזונתיות ועד שמירת כשרות ושבת. במקביל, פלדמן אספה מחשבים מבורהמווד והעבירה אותם ל-JW3 כדי לאפשר לאנשים להמשיך לעבוד מרחוק. ארגונים שונים פנו אליה מטיילים שזקוקים לעזרה, ובמקרים מסוימים היא חיברה אותם גם לשגרירות הישראלית בלונדון.

"הסיוע היה מאוד פרקטי", היא אומרת, "אבל לפעמים גם פשוט להיות שם, להקשיב או לכוון, היה חשוב לא פחות". היא מספרת על שיתופי פעולה מרשימים עם ועד שליחי הקהילה היהודית (BOD), מד"א בריטניה, JW3, לירון חדר מ-Vonder, שפתחו דירות, 2econd Chance, ארגון שסייע עם מחשבים (עמותה בריטית שמחדשת מחשבים ישנים כדי לצמצם פסולת אלקטרונית ולספק הכשרה תעסוקתית לאנשים עם חסמים בשוק העבודה), וקהילות ובתי כנסת כמו בית הכנסת הפרוגרסיבי, חב"ד והיוניטד סינגוג. זה היה מאמץ רחב של גורמים רבים טובים", היא מדגישה. אחד הסיפורים שנגעה בה במיוחד היה של הזוג איתן פיטוסי

"לפעמים פשוט להיות שם, להקשיב או לכוון - חשוב לא פחות". ניבי פלדמן
צילום: אליוט ג'ייקובס

"הסימפטומים מאוד משתנים מאחד לשני". ד"ר שני וידרבורן, פסיכולוגית קלינית

צילום: דנה תמרי

מימין: "משפחות בקרבנו פתחו את בתיהן בלי לחשוב פעמיים". תהילה דרמון, מנכ"לית ארגון ICE
צילום: עפרה הרמן

"זו אחת התחושות הכי מורכבות שאני פוגשת... אנחנו לא או, אנחנו גם וגם". שייכות, לדבריה, היא עניין פנימי שנבנה עם הזמן, דרך מערכות יחסים וקהילה. אחד הנושאים שחזרו שוב ושוב בקליניקה של ד"ר שני היה עומס החדשות. לדבריה, "אני רוצה לשים סימן שאלה גדול על הצפייה בחדשות והחובה הזו. אף אחד מעולם לא הצליח לעזור למישהו אחר דרך לראות את זה בחדשות". היא המליצה על נשימות איטיות, תרגילי קרקוע כמו לזהות חמישה דברים שרואים, ארבעה שמרגישים וכן הלאה, הפסקות יזומות ופנייה לעיסוק אחר, לצד קביעת "חלונות עדכון" ברורים והימנעות מצפייה לפני שינה או בתחילת היום. לדבריה, המוח האנושי אינו בנוי לעבד טראומה מתמשכת בזמן אמת, ובטח לא מרחוק. אחד האתגרים הבולטים היה ניהול קשר עם המשפחה בישראל. ד"ר שני הסבירה: "יש אנשים שקשר תכוף מרגיע אותם, ויש כאלה שזה דווקא מציף". חשוב לשאול את עצמנו ואת הצד השני מה נכון לנו עכשיו. היא הזכירה שלא כל שיחה חייבת להיות על המצב, מותר גם לדבר רגיל.

מה לזכור אם חלילה זה יקרה שוב

אם יש דבר אחד שהתקופה הזו הוכיחה, הוא שהכוח של קהילה הוא עצום, ושבתמציב חירום עתידיים זהו המשאב הראשון שצריך להפעיל. ושגרה היא עוגן נפשי, גם בלונדון, גם בזמן מלחמה רחוקה, וששגרה אינה מותרות אלא בסיס שמחזיק אותנו יציבים בתוך כאוס. ושצרכיך חדשות חייבת להיות מבוקרת, כי לא כל עדכון דורש תגובה, לא כל מידע מועיל, ולא כל צפייה מחזקת. ושבתקשורת עם המשפחה בישראל לא תדירות הקשר חשובה אלא איכותו, ושצריך לשאול את עצמנו ואת הצד השני מה מרגיע אותנו באמת. ושתחושת "לא שייך לכאן ולא לשם" היא חלק מהחיים בחו"ל, והיא לא מעידה על כישלון אלא על מורכבות ועל זהות שנבנית לאורך זמן. ושעזרה מקצועית אינה חולשה אלא חוסן, ושאם יש הידרדרות מתמשכת לאורך כמה שבועות, פונים לעזרה כדי לעצור את המגמה. ושבתפוס של דבר, מה שהחזיק אותנו, הישראלים בלונדון בזמן מלחמת שאגת הארי, היה שילוב של קהילה חזקה, קשרים אנושיים משמעותיים, יכולת לשתף ולהיות ביחד גם מרחוק, וההבנה שגם אם הבית רחוק - הלב יכול למצוא לעצמו מקום בטוח עד שהסערה תחלוף.

וענבר חממי; "היה להם מאוד קשה להיות באנגליה, רחוקים מהבית ובמצב לא פשוט. הזמנתי אותם אליי. רציתי לתת להם רגע של שקט ולהרגיש קצת בבית". אבל מה שהכי ריגש אותה היה לראות כמה אנשים, ישראלים ובריטים כאחד, פתחו את הלב ואת הבית שלהם לאחרים.

בדידות, שייכות ומה שביניהן

ד"ר שני וידרבורן, פסיכולוגית קלינית שמלווה את הישראלים בלונדון גם בלי קשר למלחמה, הייתה בין הראשונות שנרתמו לסייע במסגרת החמ"ל. היא ליוותה עשרות ישראלים שחוו עומס רגשי משמעותי בזמן המלחמה. לדבריה, "הסימפטומים מאוד משתנים מאחד לשני, מאד תלויים ברקע האישי, גם בנסיבות החיים האישיות, אבל גם בחוויות שונות".

היא הדגישה שלא כל אחד יפתח סימפטומים. רבים מאיתנו חיו את חייו עם יותר דריכות ודאגה הגיונית ליקרים לנו בישראל, לצד תחושת הקלה מסוימת שהחיים ממשיכים. אבל אצל אחרים המצב עורר מצוקה משמעותית. לדבריה, "מי שיש לו רקע של טראומה או משהו בו מתעורר בגלל המלחמה, יכול כן להגיע לרמות של סימפטומים. אפשר לראות חרדה, אפשר לראות אשמה, הרבה מתח פנימי, וגם תחושות של ניתוק או מיאוס ועצב". היו מי שסיפרו לה על תחושת ניתוק מהגוף. היו מי שתוארו שהם מרגישים שהם חיים על אוטומט. היו מי שסיפרו שהם מתעוררים בבוקר עם תחושת כובד שלא עוזבת אותם.

ד"ר שני הסבירה כי חלק מהמורכבות נובע מהפער בין מה שהגוף חווה לבין מה שהסביבה משדרת. הגוף מגיב כאילו הוא נמצא באזור סכנה, גם אם מבחינה פיזית אנחנו במקום בטוח, וזה יוצר בלבול רגשי עמוק ומעייף. על תחושת הבדידות שחוו רבים מאיתנו היא אמרה: "השלב הראשון הוא להכיר בכך שזו תחושה נורמלית בסיטואציה לא נורמלית". היא הדגישה את חשיבותם של עוגנים קבועים בקהילה הישראלית והיהודית בלונדון, לצד יצירת קשרים מקומיים. בדידות, לדבריה, אינה נפתרת רק דרך אנשים, אלא גם דרך תחושת שייכות ומשמעות.

היא מאיתנו שמצאו את העוגן שלהם בקבוצת ריצה. היו מי שמצאו אותה בארוחת שיש משותפת. היו מי שמצאו אותה בשיחה קצרה עם שכנה יהודייה בבניין. היו מי שמצאו אותה דווקא בעשייה. גם שאלת הזהות עלתה שוב ושוב. ד"ר שני תיארה זאת כך:

בין שמיים סגורים למציאות משתנה

סיפור אישי-מקצועי מתוך תקופה של חוסר ודאות

מימין: משפחת לוגסי
משמאל: תמי שפיר

בתחילת המלחמה מצאתי את עצמי בישראל. ידעתי שהטיסה שלי ללונדון עלולה להתבטל, אבל משהו בי אמר לי שאני חייבת להגיע להורים לפני שהמציאות תיסגר על כולנו. בתור סוכנת נסיעות שכבר חוותה משברים דומים, חשבתי שאני מוכנה... אבל למרות שכבר עברתי את זה ביוני, כשנתקעתי בארץ וגם אז טיפתי בחילוצים, שום דבר לא באמת מכין אותך לרגע שבו השמיים נסגרים ואת מוצאת את עצמך באמצע סיפור שלא את כתבת. וכשהשמיים נסגרו, האנשים נפתחו. שמעתי סיפורים של הורים שמחכים לילדים שנתקעו מעבר לים, אנשים שמנסים להגיע להורים מבוגרים או חולים, משפחות שמגלות שהטיסה שלהן נעלמה מהמערכת בדיוק כשהן זקוקות לה. לצד הלחץ והכאב היו גם רגעים מרגשים של איחוד, של תקווה, של כוח אנושי שמתגלה דווקא בתוך הכאוס.

בימים הראשונים עבדתי כמעט בלי הפסקה. טיסות בוטלו בקצב מסחרר, והלקוחות שלי, שהיו בחו"ל, מצאו את עצמם תקועים בלי דרך חזרה. בניתי מסלולים יצירתיים דרך יעדים שאנשים לא היו מעלים על דעתם, טיסות חילוץ שהופיעו ונעלמו, וכל שיחה הייתה סיפור אחר שמחכה לפתרון.

אחרי שהגל הראשון נרגע, הגיע הגל ההפוך, אנשים שהיו חייבים לצאת מישראל לניתוחים, ללוויית, או לאיחוד משפחות. במקביל הגיעו פניות גם מלונדון וגם מישראל, וכל מקרה דרש פתרון מיידי. תאם אישית. בתקופה הזו היה קל יותר להיכנס לישראל מאשר לצאת ממנה, ולכן כל יציאה הייתה ממש תפירה אישית. בשלב הזה עדיין פעלתי מתוך ישראל, עובדת מסלון הבית של אחותי כאילו הוא משרד נסיעות בינלאומי. רק לאחר זמן הצלחתי גם אני לחלץ את עצמי, ובסופו של דבר חזרתי ללונדון דרך בודפשט. אפילו שם, כשדה תעופה זר, בין טיסות, מזוודות ואנשים מבולבלים, המשכתי לעבוד כאילו אני במשרד.

ואז הגיע הסיפור של משפחת לוגסי, שהמחיש עד כמה המצב היה מבלבל ומטלטל. טיסות שהתבטלו שוב ושוב, חלופות שני עלמו מהמערכת רגע אחרי שנמצאו, שני ילדים קטנים והורים מותשים שמנסים לשמור על שגרה בתוך כאוס. הם כבר שקלו

לעבור דרך טאבה או עקבה, אבל עם ילדים קטנים זה פשוט לא הרגיש נכון או בטוח.

ליוויתי אותם צעד-צעד, דרך כל ביטול וכל שינוי, זמינה בכל שעה, גם כשהמציאות השתנתה מרגע לרגע. ובימים הקרובים הם סוף סוף צפויים לעלות על טיסה ישירה מנתב"ג. לפעמים זה כל מה שאנשים צריכים, מישהו שלא נבהל מהכאוס וממשיך לחפש פתרון עד שהוא נמצא.

למה אנשים פונים אליי? כי אני מוצאת טיסות שאחרים לא רואים, כי יש לי מערכות וספקים שלא זמינים לציבור. כי אני זמינה 24/7, גם כשזה אומר לעקוב אחרי טיסת לילה עם הטלפון על שקט אבל עם הלקוחות במועדפים. ובעיקר, כי אני באמת מבינה את המצוקה.

מישהו זקוק לעזרה? פנו אלי בטלפון: 07702-600-634

מזל אהרוני

ישראל בצומת גורלי: בין כוח, הסלמה והתפכחות אזורית

תחזית אסטרולוגית לחודשים הקרובים - מתוך מפת האסטרולוגיה של ישראל

מפת השמיים של אפריל-יוני 2026 מציבה את ישראל בתוך תקופה של תנועה, יוזמה והסלמה. ריכוז כוכבים חריג במזל טלה סביב 17 באפריל יוצר מעבר חד מהמתנה לפעולה ומסמן שלב שבו תהליכים שהשילו מתחת לפני השטח מתחילים לקבל ביטוי ממשי. זהו זמן שבו המציאות מואצת, הגבולות מיטשטשים והיכולת לשלוט בקצב האירועים נעשית מורכבת יותר.

בזירה הצפונית, החל מאמצע אפריל, מסתמן מהלך יום מצד ישראל מול חיזבאללה. לא מדובר בתגובה נקודתית אלא ברצף פעולות שמטרתן לפגוע בעומק התשתיות של הארגון ולהחליש את כוחו לאורך זמן. השיא מתרחש בין סוף אפריל לתחילת מאי, תקופה

שבה הפגיעה עשויה להיות משמעותית במיוחד. אף שהארגון אינו מוכרע, ניכרת שחיקה ממשית ביכולותיו. לקראת יוני מופיעה האטה טבעית, המעידה על מעבר לשלב של ייצוב ושליטה מחודשת במצב. במקביל, הזירה האיראנית הופכת למוקד מרכזי ומסוכן יותר. בין אפריל לתחילת מאי מסתמנת הסלמה ישירה, הכוללת פגיעה בתשתיות צבאיות ואף גרעיניות. זהו שלב שבו הכוונה היא לפגוע ביכולת ולא רק לייצר הרתעה. במהלך מאי איראן מגיבה ומנסה להרחיב את העימות, גם דרך שלוחות אזוריות וגם באופן ישיר יותר, מה שיוצר פוטנציאל ממשי להתקרבות לעימות אזורי רחב. עם זאת, המפה מצביעה על תהליך של החלשה עמוקה של המשטר, לא על נפילה מיידי. עד יוני ניכרים סימני לחץ פנימי, פגיעה ביציבות ושחיקה ביכולת השליטה. ביולי מסתמנת בלימה, עצירה של הסלמה לאחר שנגרם נזק משמעותי, אך ללא הכרעה מלאה.

עבור ישראל, החודשים הקרובים מסמנים תקופה של יוזמה, פעולה ושינוי מציאותי. זהו פרק שבו המדינה מובילה מהלכים ולא רק מגיבה להם, אך גם נדרשת להתמודד עם סיכונים גבוהים. השיא מתרחש בין סוף אפריל לתחילת מאי, ולאחריו מתחיל תהליך הדרגתי של בלימה וייצוב. רגיעה יחסית עשויה להופיע בהמשך, אך היא צפויה להיות זמנית בלבד.

התחזית האסטרולוגית מצביעה על כך שהתקופה הזו אינה סוף הסיפור, אלא שלב משמעותי בתוך תהליך רחב יותר שממשיך להתפתח ומעצב מחדש את המציאות האזורית.

* הכותבת היא אסטרולוגית הבית של ידיעות אחרונות ו-SOHO HOUSE, חוקרת ומרצה לאסטרולוגיה ונומרוולוגיה מיתולוגית. חיה ויוצרת בין לונדון, אמסטרדם ויפו.

רחוקים אבל מחוברים

מחנה שכב"ג והדרנה אירופה שהתקיים בחודש מרץ צילום: אופיר שיינהרץ

בזמן שמלחמת שאגת הארי מטלטלת משפחות וחברים בישראל, מציאות מקוטבת מחדדת את תפקידם של הש"שנים בבריטניה ככוח מרגיע ומחבר בקהילה

אדים בלומין, נציג הסוכנות היהודית

המלחמה בישראל הפכה את עבודתם בקהילה למר-כזית יותר. תומר מספר על עלייה בביקוש ובאמון מצד הקהילה. עמית מרגיש שליחות גדולה יותר להסביר ולעזור להבין את המצב. נגה מזהה דאגה רבה מצד הורים וילדים וצורך בפרשנות אישית. אורי מדגישה שההסברים הישירים שלהם חשובים במיוחד בתקופה שבה מידע זורם מכל כיוון. גיל מספר שתפקיד החיבור לישראל הפך למרכזי יותר, והקהילה צמאה להבין מה באמת קורה. מאיה מוסיפה שההערכה מהקהילה הפכה לחלק משמעותי מהיומיום.

בתוך כל זה, הקומונה הפכה לעוגן. תומר אומר שהם מחזיקים זה את זה. עמית מתאר כיצד הפכו לאזון קשבת הדדית. נגה מדגישה שהם היחידים שחווים את החוויה הזו יחד. אורי מספרת שהקומונה היא מעגל תומך שמאפשר להתמודד עם הפחדים הראשוניים. גיל רואה בה משפחה של ממש, ומאיה מתארת אותה ככועה קטנה שמסייעת לשמור על מורל גבוה. כששואלים אותם מה היו רוצים לומר למשפחה ולחברים שנמצאים בקו האש או בבסיסים, התשובות פשוטות וישירות: תומר שולח כוח ומבטיח לחזור. עמית מביעה תמיכה ומצפה להצטרף. נגה מתגעגעת. אורי גאה בדרך שבה העם מתמודד. גיל מאחל לחבריו שישובו בשלום. מאיה מזכירה שיש להם גב וקהילה גדולה בחו"ל שדואגת להם.

מעבר לשליחות אישית

מעבר לסיפורים האישיים, לש"שנים בלונדון תפקיד רחב ועמוק בתוך הקהילה הישראלית והיהודית, ובת-נועת הצופים ובשבט חלוץ בפרט. הם אינם רק דמויות חינוכיות במסגרות פורמליות, אלא נוכחות יומיומית ומשמעותית במארג החיים הקהילתי. עבור ילדים ובני נוער ישראלים ויהודים, הם לעיתים הקשר הקרוב ביותר לישראל, דרך שיח ישיר, חוויה ושפה, ולא דרך כותרות. בתנועת הצופים, ובמיוחד בשבט חלוץ הלונדוני, תפקידם מרכזי: ליווי חניכים, תמיכה במדריכים צעירים והבאת רוח של ערכים, יצירתיות ואחריות. בקהילה הישראלית החיה מחוץ לישראל, הם משמשים גשר חי בין ישראל לתפוצות, בין זהות מקומית לזהות לאומית, גשר שבנבנה יום-יום דרך מפגשים ורגעים קטנים של חיבור. בתקופה המאופיינת גם בעלייה באירועי אנטישמיות ברחבי אירופה, נוכחותם מקבלת משמעות נוספת. הם מהווים עוגן של יציבות, זהות וביטחון, עבור חני-

שנת השירות בלונדון החלה כבחירה אישית, אך בימים אלה הפכה לשליחות רחבה: חיבור, חינוך ויצירת גשר אנושי בין ישראל לקהילה יהודית שחווה את האירועים מרחוק. הם רחוקים מהבית, אך חלק בלתי נפרד ממנו. צעירים, אך נושאים שליחות ברורה. לא במדים, אך מייצגים את ישראל בכל מפגש עם ילד, הורה או חבר קהילה.

בעוד משפחות בישראל מתמודדות עם אזעקות ומרחיבים מוגנים, ומציאות מאתגרת - שישה שישישנים צעירים בלונדון מוצאים את עצמם חיים בין שתי מציאויות שונות לחלוטין: שגרת חיים בריטית ועבודה חינוכית לצד קשר יומיומי עם הבית, דאגה מתמדת ותחושת אחריות שמקבלת משמעות חדשה בתקופה של מלחמה.

תומר, עמית, נגה, אורי, גיל ומאיה הם שישה מתוך עשרה ש"שנים בבריטניה - שמונה בלונדון ושניים במנצ'סטר - שהגיעו לממלכה בשנה האחרונה. הם חיים בקומונה, עובדים בבתי ספר יהודיים ובתנועות נוער, ומייצגים את ישראל במפגשי ישיר עם הקהילה. כל אחד מהם הגיע עם מטרה ברורה: תומר מבקש להנגיש את ישראל כפי שהיא באמת; עמית רוצה לחבר את יהודי לונדון למה שמתרחש בארץ; נגה פועלת לחיזוק תחושת השייכות של ילדים לישראל; אורי מביאה את ההווי הישראלי לבתי הספר ותומכת בתלמידים ישראלים; גיל רואה עצמו כגשר חי בין שתי קהילות; ומאיה מדגישה את חשיבות האופטימיות והערבות ההדדית גם מרחוק.

המרחק מהבית מורגש היטב. תומר מתאר תחושת ניתוק מסימית ומנסה לא להיות מחובר לחדשות ללא הפסקה. עמית מרגיש שהמחשבות שלו נמצאות בישראל רוב הזמן. נגה אומרת שהמצב הפך כמעט לשגרה, גם אם לא פשוטה. אורי מדברת על השקט בלונדון לבין הלחץ שבו נמצאת משפחתה בארץ. גיל שומר על קשר רציף כדי להרגיש קרוב, ומאיה מתארת את הקושי בידיעה שהמרחק משנה את אופן ההתמודדות. גם העובדה שחברים מהשכבה מתגייסים בזמן שהם בלונדון מעוררת מחשבות. תומר מודה שיש תחושת אשמה, אך בין הבנה שהעבודה בלונדון משמעותית. עמית מרגיש אשמה ברורה. נגה מצאה משמעות עמוקה יותר בעשייה הקהילתית, שמעניקה לה תחושת תרומה לישראל. אורי מספרת שבהתחלה רצתה להיות בארץ, אך עם הזמן הבינה שתפקידה בלונדון חשוב לא פחות. גיל עבר תהליך דומה, ספקות שהפכו לביטחון. מאיה מסבירה שהעשייה שלה בלונדון מליטימה את השירות הצבאי של חבריה, ולא מתחרה בו.

כים, בני נוער והורים. עשייתם מתקיימת גם בשחות אישיות, בליווי רגשי ובנוכחות עקבית שמייצרת אמון. שם, ברגעים הקטנים, נבנית קהילה. תוכנית הש"שנים בלונדון מחברת בין ישראליות ליהדות בריטניה ויוצרת דיאלוג קהילתי חי ומשמעותי. השותפות בין הסוכנות היהודית לתנועת הצופים באה לידי ביטוי לא רק בהפעלת התוכנית, אלא גם בתפיסה רחבה של חיזוק החוסן הקהילתי והעמקת תחושת השייכות. הרב ואדים בלומין, נציג הסוכנות היהודית בלונדון וראש המשלחת לממלכה המאוחדת ולמערב אירופה, הוסיף: "לאורך השנים, וביקר שאת מאז ה 7 באוקטובר, הסוכנות היהודית לארץ ישראל פועלת לחיזוק הקשר עם הקהילות היהודיות ברחבי העולם, ובמקביל לחיזוק ובניית מדינת ישראל."

"הקמנו את קרן שאגת הארי כקדש לשעת חירום לאומית, שמאפשרת לנו לתת מענה מייד לנפגעים, למשפחות ולקהילות בישראל, וללוות תהליכי שיקום וחיזוק חוסן לאורך זמן. במקביל, אנחנו ממשיכים להוביל את תחום החינוך היהודי ציוני בתפוצות, שהוא נדבך מרכזי בעשייה שלנו, אולי יותר מתמיד בתקופה הזו."

"אנחנו גאים בשותפות עם UJA, שבזכותה השליחים והש"שנים שלנו פועלים כמעט בכל תנועות הנוער הציוניות בממלכה המאוחדת, ונושאים עבודה חינוכית וקהילתית עמוקה ומשמעותית. לשותפות עם תנועות הצופים יש מקום חשוב בתוך מכלול העשייה שלנו. במסגרת זו, אנחנו בונים יחד תשתית קהילתית עבור ישראלים שנמצאים כיום בממלכה, ומחזקים את החיבור שלהם לישראל, והופכים חוץ לארץ לחוט לארץ" ●

* למידע ופרטים נוספים:

info-europe@israelscouts.org

שליחות אחת, עם אחד

בין לונדון הפורחת לישראל המדממת - מחשבות על שליחות, קהילה ותקווה לעתיד משותף

המילים הללו נכתבות בין ההריסות בדימונה וערד, קריית שמונה בואכה חיפה, תל אביב וירושלים, ונתב"ג - בו כמעט אין יוצא ואין בא רגע לפני חג הפסח, שיא העונה בשנה. בין מציאות ישראלית רועשת וכואבת לבין רחובות לונדון הפורחים בצבעי ורוד סגול של אביב מתעורר, אני מתבקש לשתף מעט מחוויית השליחות המשפחתית שלנו. בתוך המרחק, הגעגוע והעשייה, מתחדדת ההבנה העמוקה של הקשר בין קהילות ישראליות בתפוצות לבין הבית, ושל האחריות הגדולה הטמונה בשליחות שמבקשת לחבר, לחזק ולהעניק תקווה גם בזמנים שבהם האופק נראה מעורפל.

קצת מוזר לשבת ולכתוב על החיים בלונדון, כשכל הטבע העירוני שב לפתע לחיים. המעילים והכפופות מוחלפים בגרדרובה קיצית, ומדי פעם אפשר כבר לצאת החוצה אפילו עם שורטס וסנדלים. אבל באותו הזמן העיניים והלב נמצאים מזרחה, בתפילה ותקווה שהשקט והשלום ישבו לחופי הים התיכון. המראות קשים והסוף איננו נראה באופק, גם אם האמריקנים משדרים אופטימיות להסכם שישים סוף ליריבות ארוכת השנים. אמא שלי תמיד אמרה לי, ברגעים שנשמעתי נרגן בתור ילד קטן, שאם אבחר ללבוש את המשקפיים הנכונות עם העדשות הוורודות, העולם יהיה בעיניי יותר יפה, וככה אזמן לעצמי את כל הטוב שאני מבקש ורוצה. אז על אף שאפשר לחבר את הנקודות בין המציאות הקשה בישראל והאנטישמיות הגואה בבריטניה, אני בוחר לשתף אתכם בכמה מחשבות טובות ודיבורים טובים שיתנו לנו קצת פרופורציה על החיים.

בשנתיים וחצי האחרונות בריטניה, מדינה חשובה בניתוח יהדות התפוצות והרביעית בגודלה, שינתה לחלוטין מגמה בכל הק" שור לעלייה. בשיא שיאה של המלחמה אלפים מקרב השכנים היהודים שלנו כאן בחרו לקשר את גורלם בישראלים מן המניין. כאשר בישראל המשפחות נכנסו למרחב המוגן, הם עזבו שפה, תרבות, שקט, ויסקי ושלווה, ועלו על מטוס שנחת ישר בתוך מדינה בהמולה. יחד עם משרד העלייה והקליטה והסוכנות היהודית פעלנו להנגיש להם את המידע ולייצר עבורם, מתוך יכרות עמוקה עם צרכי השטח, אינסטיטוב רציני שידחוף אותם לצעד משנה חיים ויביא אותם לבחור לגדל בישראל ילדים.

ההבנה ש"עם אחד אנחנו", כמו שהרצל אמר, דרשה מאיתנו להתאים את התכנים התרבותיים הישראליים באופן שגם מי שלא גדל כמונו בישראל יוכל להתחבר לדברים הלאומיים שעיצבו אותנו בישראלים, וזה מה שיהיה לחוס המקשר. אז מלבד יוזמות מקומיות לתמיכה בישראל, יצרנו יחד עם JW3 יום זיכרון לחללי מערכות ישראל, מותאם לקהל דובר האנגלית.

את פסטיבל ההצגות השנתי הקדשנו לנושא "ואהבת לרעך כמוך", ויזמנו סיכה חדשה שתחליף את זו הצהובה עם מגן דוד ולב, עליה חרות הביטוי החשוב שמגלם את הגישה לבניית חברת מופת, שנאהבת את הסובבים אותנו כמו שאנו אוהבים את עצמנו. אלפי בני הנוער שהולכים עם הסיכה על מדי בית הספר מחזקים אותנו שיש לעם הנצח עתיד מזהיר, עם דור המחר שגדל פה לתפארת.

מימין למעלה, נגד כיוון השעון:

ישי ריבו במופע עלייה

צילום: עומרי דגן

השר אופיר סופר,

דימה מבזוס, אביחי כהנא

מנכ"ל משרד העלייה והקליטה

צילום: עומרי דגן

מתן בר נוי נושא דברים ביריד

העלייה הגדול ביותר באירופה

בהפקת הצ"ע.

צילום: עומרי דגן

מתן בר נוי עם תלמידי

בית הספר Hasmonean

בפסטיבל הצגות ילדים בעברית,

בהפקת צמח הפקות

צילום: תמי שפיר

מתן בין ההריסות בישראל

צילום: מתן הפייסבוק

בית העם ממשיך לחנך דורות של ילדי ישראלים לאהבת הארץ מגיל קטן, ומערך האולפנים שהתרחב למאות תלמידים בעשי רות אולפנים, מסייע לרבים לעשות עלייה כשאת אתגר השפה העברית פתרו עוד על הקרקע של הממלכה הבריטית הגדולה. גם הסיור הציוני מסתובב בעיר ומספר את ההיסטוריה של הקהילה המפוארת, ואיך ששמה התפאורה המקומית את ההיסטוריה הציונית העולמית כמנוע ודלק להקים, אחרי 2,000 שנות גלות, מדינה חדשה-ישנה עם סמל, דגל והרבה גאווה, שבגיליון זה אנחנו זוכים לחגוג עוד אחד מימי עצמאותה.

וברמה האישית, מעבר שכזה עם אישה ושישה ילדים מאתגר מאוד. אז כאשר בפעם השלישית אני זוכה לכתוב פה בעיתון, אפשר להסתכל בגאון לאחור. הילדים עדיין מסתובבים בחורף הלונדוני בחוף יחפים, וגם מניירות ממלכתיות לא סיגלו כשאר החברים. מה שכן, הם ללא ספק צברו חוויות חיים משמעותיות כשליחים שבאו לתקופה לפרק משימה.

ייתכן שיצטרפו להתאקלם מחדש בישראל בסוף השנה הזאת, אולי בזאת שלאחריה. מה שבטוח הוא שהגעגוע לאפרוריות עם מרחבים ירוקים אינסופיים, עם מערכת תחבורה ציבורית משוכללת, תרבות מדהימה, קוסמופוליטיות של שפות, ריחות ומאכלים, והרבה הרבה מקהילה מיוחדת במינה, יהיו צפויים לעולמי עד בתא זיכרון מיוחד שהכותרת שלו היא: שליחות ציונית, למען עם אחד, יחיד ומיוחד! ●

עורכי דין נלחמים למען החטופים בעזה

לוח הזיכרון ללורד מישקון בעוטף עזה

מפגש משפחות החטופים עם קיר סטארמר ב־2024

איך ליווי משפטי והתמדה אישית סייעו למשפחות בריטיות להתמודד עם חטיפת יקיריהן והובילו לשינוי במדיניות ממשלת בריטניה

הגעתי למשרד בבוקר 9 באוקטובר 2023, אחרי שכמעט לא ישנתי במשך חמישה השעות שקדמו לכך. אף שאני עורך דין היושב בלונדון, כמו יהודים רבים, וכמו רבים אחרים ברחבי העולם, ביליתי חלק ניכר מאותו סוף שבוע צמוד לכל מקור חדשות שמצאתי. כשישבת ליד שולחני מצאתי את עצמי נע בין ייאוש, דמעות וזעם, ובעיקר מול התחושה שאין דבר מעשי שביכולתי לעשות. כך נמשכו הימים עד יום חמישי שלאחר מכן.

בשעה 7:23 בבוקר, ביום חמישי, 19 באוקטובר 2023, קיבלתי הודעת מייל מעורך הדין אדם וגנר, בריסטר (עורך דין המייצג בבתי משפט) שאותו הכרתי קודם לכן. אדם כתב כי פנו אליו דרך חברת פרלמנט שהוא מכיר מפעילותם המשותפת בתחום זכויות האזרח, וסיפרו לו שבקהילה שלה יש אדם ששני הרורי המבר גרים נחטפו לעזה. יום קודם לכן הוא כבר החל לנסות לגבש טיעון משפטי שיניע את ממשלת בריטניה לנקוט צעדים להגנתם של בני הזוג הקשישים. הוא חיפש עורך דין שיצטרף אליו כ־solicitor (עורך דין המעניק ליווי משפטי שוטף), באופן רשמי ובהתנדבות מלאה. בשעה 7:24 השבתי במילה אחת בלבד: כן.

זו הייתה תשובה קלה. משרד עורכי הדין Mishcon מזהה זה שנים רבות עם עשייה למען מטרת יהודית וישראלית, עוד מימי היווסדו בידי לורד מישקון, שקישר בין המלך חוסיין לשמעון פרס - קשר שסייע להנחת היסודות להסכם השלום בין ירדן לישראל. כאנקדוטה אישית, כאשר ביקרתי בעוטף עזה בינואר 2024, ריגש אותי לראות לוח זיכרון המציין את תרומתו של לורד מישקון למרכז להתפתחות הילד בבית החולים ברזילי, שנפגע בהפצצות. בדיעבד, זו הייתה תחילתו של מסע שנמשך שנתיים, שבו עבדתי לצד אדם וגנר. בהמשך גילינו כי בני משפחת שרעבי כינו אותו "אדם עם השיער" ואותו "אדם בלי השיער".

התברר לנו כי ישנם עשרה חטופים בעלי זיקה בריטית - אזרחים בריטים, או כאלה שלפחות אחד מהוריהם, בני זוגם או ילדיהם הם אזרחים בריטים: אמילי דמארי, נדב פופולול, עודד יוכבד ליפשיץ, שהיו אותו זוג קשישים ראשון, עדה שגיא, חנה פרי, אלי שרעבי ואחיו יוסי שרעבי, אבינתן אור ושי לוינסון.

לאחר שאיתרנו את משפחותיהם של ארבעת החטופים הראשונים - עודד, יוכבד, עדה ואלי - ניסינו לפעול לקבלת אזרחות בריטית עבורם. נתקלנו בסירוב מצד ממשלת בריטניה. זו הייתה אחת מנקודות השבר הקשות ביותר לאורך הדרך. באופן מכאיב במיוחד, הממשלה לא רק דחתה את עמדתנו שלפיה נתון לה שיקול דעת להעניק אזרחות, אלא אף הבהירה כי גם אילו היה בידיה שיקול דעת כזה, היא לא הייתה מפעילה אותו לטובת לקוחותינו. לאחר שאיימנו לנקוט נגדה הליכים משפטיים, הגיע לפי גוש אותנו ריצ'רד רטקליף. ריצ'רד הוא בעלה של נזאנין זגארי רטקליף, האזרחית הבריטית-איראנית שהוחזקה שלא כדין באיראן במשך כמעט שש שנים, והוא עצמו הוביל מאבק ציבורי ממושך למען שחרורה. הוא חלק איתנו מניסיון ומהתובנות שצבר: לנסות כמה שיותר כיוונים, ובמקביל לא לחשוש גם להביך את הממשלה.

בתוך ימים ספורים מאותה שיחה כבר ארגנו לגישו הבריטי של אלי שרעבי, סטיב ריסול, אחיה של ליאן וודום של גויה ויהל שרעבי, ההדמונית לשאת נאום שבו מתח ביקורת פומבית על ממשלת בריטניה על כך

הקריקטורה שפורסמה לאחר שחרורו של אלי שרעבי

עם אלי שרעבי במספר 10 רחוב דאונינג

שאינה עושה די למען החטופים. זמן קצר לאחר מכן יצר איתנו קשר לורד דיוויד קמרון, שזה עתה מונה לשר החוץ, וביקש לשוחח עם המשפחות. באותה עת, לפני הפסקת האש הראשונה בנובמבר 2023 ובמהלכה, כבר שוחררו יוכבד ליפשיץ, עדה שגיא וחנה פרי. קמרון הציע להקים צוות קונסולרי מיוחד שיוקדש לחי טופי עזה שהם אזרחים בריטים או בעלי זיקה בריטית קרובה מאוד, ולהעניק גם לבעלי הזיקה הקרובה יחס דומה לזה הניתן לחטופים הבריטים עצמם. עד אז כבר קיימנו אירוע בפרלמנט בקריאה להגברת התמיכה בחטופים הללו, ואף מסיבת עיתונאים ששודרה בשידור חי ב־BBC ובערוצי חדשות נוספים.

באמצעות הצוות שמונה לטפל בנושא החטופים, קיבלו המשפחות עדכונים שבועיים. העדכונים כללו, מעבר למה שניתן היה ללמוד מהתקשורת, גם מידע על פגי שות, שיות והתכתבויות שהתקיימו מאחורי הקלעים. הצוות סייע בארגון פגישות נוספות עם שר החוץ ועם צוות השרים והשגרירים שלו, ובהמשך נפגשנו גם עם ראשי הממשלה, תחילה עם רישי סונאק ולאחר מכן עם קיר סטארמר. במקביל ארגנו אירועים נוספים בפרלמנט, מסיבות עיתונאים, וקיימנו אינספור ראיונות טלוויזיה ורדיו עבור המשפחות. סייענו גם לבני משפחה שביקשו להגיע לקטאר כדי להיפגש עם המתווכים, ובהמשך נערכו פגישות דומות גם בלונדון, בין היתר עם שגריר בריטניה בישראל.

כאשר אלי שרעבי שוחרר, אדם ואני פרסמנו מאמר ב־The Times, שבו קראנו להקים שליח מיוחד לענייני חטופים. לצד המאמר פורסמה גם קריקטורה שבה נראה אלי, יחד עם אור לוי ואוהד בן עמי ששוחררו עמו, לצד ניצולי שואה.

הכיתוב שנלווה אליה היה: "לעולם לא עוד" - ולצדו "שוב". דאגנו לכך שעותקים ממנה יוצגו על ידי אלי בפני הנשיא טראמפ ובפני ראש הממשלה סטארמר.

כיום אנחנו כבר יודעים מה עלה בגורל החטופים "שלנו". אמילי דמארי שבה בחיים, כשהיא מניפה את ידה במי חווה של עמדיה איתנה. נדב פופולול נרצח בידי חמאס. עודד ליפשיץ ויוסי שרעבי נהרגו בשבי. האחרונים מבין החטופים בעלי הזיקה הבריטית ששבו היו אבינתן אור, שאמו בריטית, וגופתו של שי לוינסון, שאביו בריטי. אדם ואני - "שני האדמים", כפי שכונו בהמשך - ממשיכים גם היום לפעול מול ממשלת בריטניה: לקדם מינוי שליח מיוחד לענייני חטופים, להעמיק ולהרחיב את הסנקציות נגד ארגוני טרור ותומכיהם, ולפעול לכך שהאוי"ם יכיר בחמאס כארגון טרור. ברגע שפנו אליי בבקשה לסייע, לא הייתה באמת התלבטות. יש רגעים שבהם המקצוע מפקיט להיות רק מקצוע והופך לכלי. אנחנו מקווים שהצלחנו להשתמש בו נכון, ושמה שעשינו באותה תקופה, בתמיכה בחטופים ובבני משפחותיהם, אכן עשה הבדל.

*** עו"ד אדם רוז הוא שותף במחלקת חדשות במשרד Mishcon de Reya, עם למעלה מ־30 שנות ניסיון.**

Mishcon de Reya

פעילות בישראל

המשרד בבריטניה

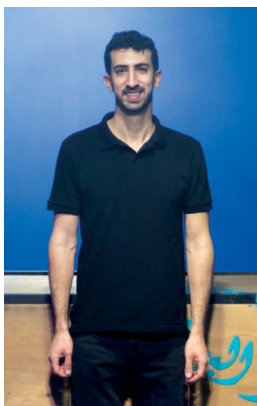
בין מקלט לאיום

בלונדון, הרחק מהבית אך קרוב לליבו, תומר אלדובי מעלה לבמה סיפור שלא נותן מנוחה לא לצופים, ולא לעצמו. אולי דווקא מתוך המרחק, מתבהרת האפשרות להביט מקרוב

מרחב טעון של ציפיות והשלכות הקראת המחזה ב-JW3
צילום: נעמי ווסטרמן

מציע מבט אל תוך עולמות שקשה לדמיין. תומר אלדובי
צילום: יעל אילוז

"הבחירה לספר סיפור אחד, מנקודת מבט מסוימת, אינה מבטלת סיפורים אחרים אלא מדגישה עד כמה יש צורך בעוד קולות"

שמבקשת להתמודד עם שאלות מורכבות, ובתוך תקופה של קיטוב חד, הבחירה הזו אינה מובנת מאליה. מבחינתו, דווקא היכולת לשהות באזורי אינוחות, לא לבחור צד באופן חד, היא שמאפשרת לאמנות להיות רלוונטית ואמיתית. לא לפתור אלא לשקף.

השיחה איתו חוזרת שוב ושוב לאותה נקודה שקשה אך עיקשת: אנושיות. בתוך כל הרעש, ההגדרות והעמדות, הוא מבקש להחזיר את המבט אל האדם הבודד. הדמות של דניאל במחזה, המתנדב בעמותה, די מבוססת על תומר שעבד כמתנדב בארגון שעזר לפלסטינים להט"בים, כדי להכיר את הסיפור שלו בתוך המחזה, תצטרכו לחכות שהמחזה יעלה על בימות לונדון.

מה אתה רוצה שייקח איתו הצופה הישראלי שיושב בלונדון?
"שמשהו בלב יפתח", הוא אומר. לא בהכרח עמדה חדשה, אלא נכונות לראות את האחר מעבר להגדרות. להיזכר שבסופו של דבר, מאחורי כל זהות יש אדם עם רצונות, פחדים ושיאפה פשוטה לחיות בחופש.

לקראת הסוף, נדמה שהשיחה מתכנסת למקום אישי יותר. תומר מדבר על רגישות, על שאלות, על הדרך הארוכה שעוד לפניו. לא במקרה, אולי, אלו גם הנושאים שמניעים את היצירה שלו. האמונה שמילים כשהן נאמרות בכנות יכולות להזיז משהו, גם אם קטן.

"שריף" לא מבקש להכריע, ולא מציע פתרונות. הוא מציע מבט. כמעט מציגי אל עולמות שלא ידענו שקיימים, עולמות שקשה לדמיין בתוך כל הכאוס הבטחוני, פוליטי וחברתי שאנחנו מנסים לשחות בו. בתוך מציאות שממחרת לחלק את העולם לשחור ולבן, המחזה מתעקש להישאר באזורי הביניים שם, לפעמים, מתגלה הסיפור האנושי במלואו. ●

* "שריף": מחזאי: תומר אלדובי, במאי: נייאל פיליפס, מתרגמת: שיר פרייבך, מפיקה: מאירה דניאל חג'אג'

אחרי שתי קריאות מבימות בלונדון למחזהו "שריף", הוא מתיישב לשיחה כשהשקט שבא אחרי הסערה עדיין מורגש. הקהל, כך נדמה, לא נשאר אדיש וגם הוא לא. זהו מחזה שנוגע בעצב חשוף: סיפורו של שריף, צעיר פלסטיני שנאלץ להימלט מהגדה המערבית לאחר שזהותו המינית נחשפת, ולחפש מחסה בישראל, מרחב שהוא בזמנית מקלט ואיום. דרך עדינות אמיתיות, נפרשת מציאות חיים מורכבת שבה זהות, פוליטיקה והישרדות נשדרים זה בזה.

המעבר של תומר ללונדון, זמן קצר לפני הקריאות, שניה לא רק את המרחק הגיאוגרפי מהחומר אלא גם את האופן שבו הוא נשמע לו. "המעבר יצר שקט", הוא אומר. "בישראל הכל נחווה בעוצמות גבוהות מאוד, וקשה להפריד בין המציאות לבין היצירה". המרחק, לדבריו, מאפשר הקשבה אחרת נקייה יותר. פתאום, הסיפור מקבל משמעות רחבה יותר: לא רק סיפור מקומי של סכסוך, אלא דרמה אנושית על זהות ושייכות. בהתאם, גם הטקסט עבר התאמות משמעותיות, שמסייעות לקהל בינלאומי להיכנס לעולם המורכב שהוא מציג.

אבל גם בלונדון, הריחוק לא באמת מגן מהתנגשות. שתי קריאות עם קהל שונה, קריאה ב-JW3 מול קהל ישראלי-יהודי, וקריאה ב-Kings Head Theatre מול קהל ברובו להט"בי, בינלאומי ומזרח תיכוני, כולל פלסטינים ופרוגרסיבים.

כמי שמספר סיפור פלסטיני כיוצר ישראלי, תומר מוצא את עצמו לא פעם במרחב טעון של ציפיות והשלכות. באחת הקריאות התפתח דיון טעון עם הקהל סביב הבחירה להתמקד בסיפור שמתרכז בנושא מסוים, ולא באחרים שנראו חשובים יותר לחלק מהקהל, כמו למשל "למה לא לכתוב על הטבח בעזה?". תומר לא הייסס בתשובתו, וענה שהבחירה לספר סיפור אחד, מנקודת מבט מסוימת, אינה מבטלת סיפורים אחרים אלא מדגישה עד כמה יש צורך בעוד קולות, ושהם מוזמנים לכתוב את הקול החשוב להם.

איך אתה מתמודד עם זה שאתה נתפס לעיתים כשגריר של צד כזה או אחר?

"אני לא מנסה להחמיא לאף צד", הוא עונה בפשטות. "המחזה מציג מציאות כפי שהיא". האחריות המרכזית שלו, הוא מדגיש, היא כלפי האנשים האמיתיים שסיפוריהם עומדים בבסיס המחזה. הם אלו שמלווים אותו לאורך כל הדרך מהתחקיר ועד הבמה. אנאמנות אליהם, ולא לשום נרטיב חיצוני, היא שמנחה אותו.

אולי דווקא בגלל זה, המרחק מלונדון מייצר הקשבה אחרת במיוחד עבור הקהל הישראלי. לא מתוך הסכמה בהכרח, אלא מתוך סקרנות. בתוך מציאות שבה השיח בישראל נעשה לעיתים סגור ומתגונן, נדמה שכאן מתאפשרת התבוננות מעט פתוחה יותר. לונדון, על הרב-קוליות התרבותית שלה, פותחת מרחב שבו הסיפור הזה יכול להתקיים גם אם לא תמיד בנוחות.

הדחף לכתוב את "שריף" נולד מתוך מפגש עם אנשים שנמ"צאים, לדבריו, "ממש מתחת לאף שלנו אבל שקופים". תומר מתאר תהליך ארוך של תחקיר ושיחות עם פלסטינים להט"בים שנאלצים לחיות בין עולמות: לא יכולים להישאר במקום שבו נולדו, וגם לא באמת להשתתף למקום שאליו הגיעו. גם היום, הוא אומר, מדובר בנושא טעון מאוד כזה שכמעט ואינו מדובר, לא בחברה הפלסטינית ולא בחברה הישראלית.

אחד המרכיבים המשמעותיים בתהליך פיתוח המחזה כחלק מהעבודה עם המפיקה מאירה חג'אג' ותיאטרון ה"כביסה המ' לולכלת", היה שיתוף פעולה עם דרמטורגית פלסטינית. העבודה המשותפת, שנמשכה כחצי שנה, אילצה אותו להביט מחדש על נקודת המבט שממנה הוא כותב. התוצאה ניכרת בנוכחות העמוקה יותר של הדמויות הפלסטיניות, בשפה, בניואנסים ובעושר התרבותי המובא במחזה.

יש משהו כמעט פרדוקסלי בכך שהסיפור הזה, שנמצא בשוליים של השיח בישראל, מקבל במה דווקא בלונדון. עבור תומר, זו אינה סתירה אלא עדות לכוחה של התרבות הישראלית מחוץ לגבולות המדינה. כאן, הוא אומר, אפשר לבחון את הסיפור הישראלי בעיניים אחרות לא רק דרך חדשות, אלא דרך יצירה

75
ISRAEL BONDS

Celebrating
75 YEARS
OF GLOBAL SUPPORT
FOR ISRAEL
NOW & ALWAYS

ISRAEL BONDS

INVEST IN ISRAEL
with **ISRAEL BONDS**

FOR MORE INFO
israelbondsintl.com
infoEN@israelbondsintl.com
020 3936 2712

Development Company for Israel (International) Ltd.

Your capital may be at risk.

This advertisement has been issued by the Development Company for Israel (International) Ltd., which is authorised and regulated by the Financial Conduct Authority and register in England No. 01415853. This is not an offering, which could only be made by prospectus. Your capital is at risk, the rules under FSMA for the protection of retail clients do not apply. An investment in any of these bonds will not be covered by the provisions of the Financial Services Compensation scheme, nor by any similar scheme. Israel Bonds are intended as a long-term investment as they are not listed or admitted to dealing on any recognized investment or stock exchange nor is there any established secondary market, as a consequence Israel Bonds are not readily realisable before their maturity date. DCI (International) Ltd is not the issuer of these bonds, they are issued by the State of Israel. E/OE.

אגודת יידי אונברסיטת תל אביב בבריטניה
מברכת את בוגריה ביום העצמאות ה 78!

ARE YOU A TAU ALUM LIVING IN THE UK?
Join our growing alumni community!

*To get the latest news, events, and to network with fellow alumni,
contact Lilach Sonin Keshales: alumni@tau-trust.co.uk*

TEL AVIV UNIVERSITY TRUST
Pursuing the Unknown

REGISTERED CHARITY #314179

@Tel Aviv University Trust-UK

@TAUtrust

Tel Aviv University Trust -UK

telavivuniversitytrust

המבחן של העם היהודי: יש מה שנשבר - ויש מה שמחזיק אותנו

בתוך השבר והאובדן, גם מתגלה הכוח שמחזיק אותנו כחברה וכעם - מהסיוע ההדדי והסולידריות בישראל, ועד התמיכה והמחויבות של הקהילות היהודיות ברחבי העולם. ברגע המבחן, העשייה והתקווה הם אלו שמחזיקים אותנו לאורך זמן

בזמן מלחמת שאגת הארי. צילום: הסוכנות היהודית

טיסת עולים בזמן מלחמה. צילום: אלישע חנקין, משרד העלייה והקליטה

מלחמת שאגת הארי - סיוע לנפגעי המלחמה בבי"ח איכילוב ולמפוני בית שמש. צילום: הסוכנות היהודית

המשמעות של להיות יהודי השתנתה. יהודה סטון. דוד סאלם/זוג הפקות לסוכנות היהודית

שמקדמים חוסן ארוך טווח לצד חיבור בין חלקי העם; מודלים שמלווים עסקים לאורך זמן, ומחברים בין הון יהודי בינלאומי לבין צרכים מקומיים בישראל; מודלים שמקשרים בין ממשלה, מגזר עסקי ופילנתרופיה. אבל מעבר לכל מודל או יוזמה, הסיפור האמיתי הוא של אנשים. של משפחה שמתחילה מחדש, של צעיר שבחר להתחבר, של קהילה שבוחרת לעמוד לצד ישראל. שם מתברר מה מחזיק עם לאורך זמן. העם היהודי נמצא ברגע מבחן. מה שהחזיק אותנו לאורך דורות הוא המעשים ששמרו על שלמות העם ברגעים הקשים ביותר, התקווה שבחרנו בכל יום מחדש. הקשר בין ישראל ליהדות העולם נבנה עכשיו - דרך הבחירות שלנו, דרך המעשים שלנו. עם שבחר להשקיע בעצמו, דווקא ברגעים הקשים, בונה לעצמו תקווה ועתיד. ●

*** הכותב הוא מנכ"ל הסוכנות היהודית.**

"בתוך מציאות מורכבת, אנשים בוחרים לפעול, לעזור, להחזיק אחד את השני. אותו כוח שקט, שלא תמיד נראה, הוא זה שמאפשר לנו להמשיך להתקיים כקהילה וכעם"

נוספת להעניק לעורף הישראלי גב של עם שלם - מסיוע למשפחות ולרשויות מקומיות ועד ליווי עולים, צעירים וקשישים ברחבי הארץ. ובהקשר זה ראוי להזכיר גם את עשרות אלפי העולים החדשים, שבחרו להגיע לישראל דווקא בתקופה של אי ודאות ביטחונית. גם בתוך ישראל, המחיר הכלכלי מורגש היטב. עסקים קטנים רבים נאבקים להחזיק מעמד, משפחות מתמודדות עם עומס מתמשך. פגשתי בעלי עסקים שנשארו לנהל את העסק לבדם בזמן שבו או בת הזוג במילואים, שנאבקו לשמר עובדים ולשלם שכירות. אלו סיפורים שמבטאים את המחיר, אבל גם את הנחישות להמשיך לבנות כאן חיים.

כוח שקט שמחבר את העם היהודי
המציאות הזו דורשת מאיתנו לפעול בעצימות גבוהה יותר בישראל וברחבי העם היהודי. זאת הסיבה שבסוכנות היהודית פיתחנו מודלים כלכליים ברי קיימא

יש דברים שנשברים במלחמה הזו - ואנחנו רואים אותם היטב. מדובר בין השאר בבתיים שנפגעים, בעסקים שנסגרים, בתחושת ביטחון שמתערערת. אולם במקביל קורה גם משהו אחר: שקט יותר, ופחות נראה לעין - שם, במידה רבה, ייקבע עתידו של העם. בשיחה עם חברת ילדות שביתה נפגע מטיל איראני, היא סיפרה על ההתמודדות, על חוסר הוודאות, על מה שאבד. ואז, כשעברנו יחד על האנשים שנכנסו לחייה ברגע אחד - המכניסטים שהגיעו לעזור, המתנדבות שלוותה אותה במיצוי זכויות, הצוות במלון שדאג לה - היא עצרה ואמרה: "אתה צודק, לא חשבתי על זה ככה". בתוך מה שנשבר, התגלה גם מה שמחזיק. מה שראיתי שם, ברגע קטן ואישי, חוזר על עצמו גם בקנה מידה רחב יותר. גם בישראל וגם בקהילות היהודיות בעולם - בתוך מציאות מורכבת, אנשים בוחרים לפעול, לעזור, להחזיק אחד את השני. אותו כוח שקט, שלא תמיד נראה, הוא זה שמאפשר לנו להמשיך להתקיים כקהילה וכעם. אבל לא לעולם חוסן - מקרה אוקראינה מלמד שהשחיקה עולה, התקווה יורדת. בתוך המציאות הזו, גם המשמעות של להיות יהודי בעולם משתנה. בניו יורק, למשל, יותר ממחצית פשעי השנאה בשנה האחרונה כונו ליהודים. המשמעות אינה רק תחושת איום, אלא מציאות יומיומית שבה קהילות שלמות משקיעות משאבים עצומים באמצי צעדי ביטחון בסיסיים: מצלמות, מאבטחים, אבטחת מוסדות חינוך. המשמעות: פחות משאבים מופנים לחינוך וזהות, ויותר משאבים מופנים לעצם היכולת להמשיך להתקיים כקהילה יהודית. כשזה המחיר, הזהות כבר לא מובנת מאליה. היא הופכת לבחירה מודעת שביגיה יש מחירים. בקמפוסים בארצות הברית, צעירים יהודים מספרים שהם שוקלים פעמיים אם להיכנס למועדון יהודי או להשתתף בפעילות קהילתית. הקשר בין זהות יהודית לבין ישראל הוא גלוי וחזק - ולוה יש מחיר חברתי ממש. צעירה באחד הקמפוסים שיתפה אותי שהיא מאוד רוצה להגיע לישראל, אך חוששת שזה יפגע ביכולת שלה להתקבל למקומות עבודה מסוימים. כששאלתי אותה האם היא הייתה רוצה לעבוד במקום שבו היא צריכה להסתיר את זהותה, היא בחרה להגיע.

דור שמחפש מחדש את דרכו
ישנו דור שלם שמחפש את הדרך שלו להתחבר. שש השנים האחרונות מאז פרוץ הקורונה מחדדים את המורכבות - ומי שלא מבין זאת מפספס את עומק השינוי. הקשר בין ישראל ליהדות העולם לא יישמר מכוח האינרציה. הוא נבנה עכשיו דרך השקעה, דרך תכנון, ובעיקר דרך החלטות של אנשים להיות חלק. בתפקידי בסוכנות היהודית אני נחשף למציאות המורכבת הזו משיני צדדיה. לצד האתגרים האיומים, מתגלה גם עומק של מחויבות. מאז מתקפת הטרור ב7 באוקטובר, הסוכנות היהודית פועלת יחד עם שותפיה בארץ ובעולם בהיקפים חסרי תקדים. אלפי משפחות שנפגעו קיבלו סיוע מידי ושקימו, בני נוער יצאו למי סגרור שמייצרות עבורם חוסן, וקהילות יהודיות מעבר לים בחרו ליימץ ישיבים שלמים בישראל. גם עכשיו, בתוך המערכה מול איראן, ועל אף האתגרים העצומים של הקהילות היהודיות, הן בוחרות פעם

תוכן מקדים

לכל לקוחותינו ולקוראי עלונדון,
יום עצמאות שמח!

COHEN and COMPANY
accountants

Isaac.cohen@cohen-accountants.co.uk

טלפון: 020-8203-6323

פקס: 020-8202-4275

נייד: 07956-260-197

129 Station Road, Hendon
London NW4 4NJ

- דוברי עברית
- הנהלת וראיית חשבון
- החזרי מס ומע"מ
- תלושי משכורת
- הקמת חברות
- יעוץ עסקי ופיננסי

פגישה ראשונה חינם:
icohen58@yahoo.com

משרד העלייה והקליטה
Ministry of Aliyah and Integration

הבית הישראלי של משרד העלייה והקליטה
מאחל לכל אזרחינו שמעבר לים

יום עצמאות ישראלי שמח!

סרקו ומצאו את הבית הישראלי הקרוב אליכם

ברילוקיישן אין מקום להנחות

טעויות קטנות אך קריטיות שעלולות להשפיע על כל חוויית המעבר לאנגליה, וכיצד ניתן לזהות אותן ולהימנע מהן מראש

ברילוקיישן, הרבה טעויות לא קורות כי אנשים לא בדקו, אלא לרוב כי לא ידעו לשאול את השאלות הנכונות, או כי בדקו את הדברים דרך עדשה שלא מתאימה למציאות המקומית. לאורך השנים אני רואה את זה שוב ושוב: משפחות, זוגות ויחידים שמגיעים לאנגליה עם המון התרגשות, אבל גם עם הנחות עבודה שלא תמיד מתאימות לאופן שבו הדברים באמת עובדים כאן. כמעט כל החלטה משפיעה על החלטה אחרת: איפה תגורו ישפיע על בתי הספר והתקציב, התקציב ישפיע על אורח החיים, ואורח החיים ישפיע גם על הצלחת המעבר כולו. אז אם אתם מתכננים מעבר לאנגליה - הנה שבע טעויות נפוצות שכדאי מאוד להכיר.

1. להסתמך על המלצות במקום על התאמה

אחת הטעויות הנפוצות היא לחשוב שאם הרבה אנשים ממליצים על אזור מסוים, כנראה שהוא יתאים גם לכם. אבל ברילוקיישן, המלצה היא לא תחליף לחשיבה אסטרטגית. קבוצות פייסבוק יכולות להיות מקור נהדר להמלצות, תחושת קהילה וטיפים מהשטח - אבל הן לא מספיקות כדי לקבל החלטות משמעותיות. קחו לדוגמה את שכונת המפסטד, שעולה כמעט בכל שיחת ייעוץ שלי. יש בה ריכוז ישראלים גבוה והיא שכונה מהממת, אבל היא רחוקה מלהתאים לכולם - בין היתר בגלל שכר דירה גבוה, בנייה ישנה וחוסר במסגרות חינוך לגילאי חטיבה-תיכון. לכן, העבודה שקיבלתם המלצות רבות או שיש לכם שם חברים, לא בהכרח אומרת שזה המקום הנכון עבורכם.

2. לגשת לשוק השכירות באנגליה עם היגיון ישראלי

זו אחת הטעויות הנפוצות - ובפועל גם אחת היקרות ביותר בזמן, באנגליה ובכסף. הרבה אנשים ניגשים לשוק השכירות באנגליה כאילו הוא פועל לפי היגיון הישראלי, וזו בדיוק הנקודה שבה מתחילות הבעיות. הם מחפשים מוקדם מדי או מאוחר מדי, מצפים לקצב עבודה אחר, מנסים לנהל משא ומתן על דברים שלא מקובל להתמקח עליהם, ומתמקדים בפיצ'רים שנחשבים בסיסיים בישראל אך נדירים כאן, כמו מזגן, סורגים, יחידת הורים או מחסן. לכן, חשוב להגיע לשוק הבריטי אחרי שלמדתם אותו היטב, כדי שתוכלו לפעול לפי הכללים המקומיים - ולא לפי אלה של ישראל.

נקודה חשובה: ב-1 במאי 2026 צפוי להשתנות חוק השכירות באופן שיקשה על מי שעושים רילוקיישן ומחפשים את הבית הראשון שלהם. מומלץ לקרוא על ה-Renters' Rights Act.

3. לבנות תקציב סביב מספרים, במקום סביב החיים עצמם

אחת הטעויות הנפוצות היא לבנות תקציב רק סביב שכר הדירה, במקום להבין את העלות הכוללת של החיים. אין "מספר נכון" אחד לעלות מחיה. לכל משפחה יש הרגלי צריכה, רמת חיים וסגנון חיים שונים, והפערים יכולים להגיע למאות ואף לאלפי פאונדים בחודש. כדאי להבין איך החיים שלכם נראים היום, אילו הוצאות יתווספו בעקבות המעבר, ואיך החיים שלכם ייראו בפועל באנגליה, וזו לבנות תקציב אמיתי בהתאם.

נקודה חשובה למשפחות צעירות: חינוך לגיל הרך באנגליה יקר מאוד למחזיקי יזיה, וזו הוצאה שיכולה להשפיע משמעותית על בחירת מקום המגורים, ההתנהלות היומיומית והיכולת של שני בני הזוג לעבוד.

4. לחפש "בית ספר טוב" במקום לחפש התאמה אמיתית

משפחות רבות בוחרות בית ספר לפי דירוגים או המלצות, אך בפועל ההסתגלות של הילדים אינה צפויה ותלויה בגורמים רבים מעבר לכך. ההסתגלות מושפעת מאופי הילד, רמת השפה, היכולת החברתית, התמהיל בכיתה והצוות החינוכי. גם נוכחות של ילדים דוברי עברית אינה ערובה להצלחה. לכן עדיף להתמקד בבית ספר קרוב לבית, כזה שהלוגיסטיקה היומיומית סביבו פשוטה.

בתקופה שבה הכול חדש ומעמס, דווקא הדברים הקטנים הם אלה ששוחקים הכי מהר. מניסיוני, בית ספר טוב הוא לא רק זה עם הדירוג הגבוה, אלא זה שהחיים סביבו באמת עובדים עבורכם.

5. לתכנן את המעבר סביב מי שקיבל את העבודה, במקום סביב כל המשפחה

זו טעות משמעותית אך פחות מדוברת, שבה התכנון מתמקד במי שקיבל את העבודה בעוד שכן או בת הזוג נדרשים "להסתדר" לאחר המעבר. אבל בפועל, הצלחת הרילוקיישן תלויה במידה רבה בשאלה האם שני בני הזוג מצליחים להחזיק את המעבר הזה - רגשית ומעשית. אם אחד מבני הזוג מרגיש תלוש או מתקשה לבנות שגרה, זה משפיע על הכול - ולעיתים זה ההבדל בין מעבר ששורד לבין מעבר שבאמת מצליח.

6. לצפות שהחיים והעבודה יתנהלו בקצב הישראלי

זו טעות שמתבררת רק לאחר ההגעה, כשהמציאות חושפת קצב חיים ועבודה איטי ופורמלי יותר באנגליה. מה שנחשב אצל הבריטים fast-paced work environment, במונחים ישראליים עלול להרגיש איטי מאוד. קצב התגובה שונה, תהליכים לוקחים יותר זמן, וצריך להתרגל לכך שלא הכול קורה מיד. מיילים לא תמיד נענים באותו יום, ולעיתים גם לא באותו שבוע. זמן תגובה של 3-5 ימי עסקים הוא דבר מקובל. ואם מישהו בחופשה או בחופשת מחלה, לרוב לא ייצרו איתו קשר, גם אם מבחינתכם זה דחוף וזו לא עצלנות, זו פשוט תרבות עבודה אחרת.

7. לחשוב שאם עכשיו זה מרגיש כאוטי, כנראה שמהו לא עובד

רבים רואים את הקשיים של תחילת הרילוקיישן כסימן לכישלון, בעוד שבפועל הם שוכחים שהם פשוט בשלב שבו הכול חדש, עמוס ולא יציב. לכן גם כשהכול מרגיש כאוטי, מצויף ובלתי אפשרי, חשוב לזכור שהדברים מתייצבים עם הזמן והתחושה הזו לא תישאר לנצח כי זה ילך ויעשה קל יותר. בסופו של דבר, רילוקיישן לאנגליה לא דורש מכם לדעת הכול מראש, אבל כן דורש להבין שמה שעבד בישראל, לא בהכרח יעבוד כאן. זו נקודת פתיחה חשובה בדרך להסתגלות למציאות החדשה.

רוצים לשמוע עוד ולהבין איך להתכונן נכון למעבר? אני מזמינה אתכם ללייב ביום שישי, 1.5.26, בשעה 12:00 (שעון ישראל) בקבוצת הפייסבוק של Easy Landon, שם אענה על שאלות בשידור חי ואשתף טיפים נוספים:

● <https://www.facebook.com/groups/ukrelocation>

* דנה אבן חן, מנכ"לית ומייסדת Easy London Ltd
חברת ייעוץ ותמיכה ברילוקיישן לאנגליה.
www.easylondon.co.uk

בס"ד

KINGS WORLD & International Shipping

We pack, move & relocate homes and businesses Worldwide.
Door to door service Worldwide, Air, Land and Sea.

הג עצמאות שמח לכל לקוחותינו!

Shipping to Israel

אנחנו מתמחים בהעברות לארץ וממנה,
בכל רחבי אירופה, ארה"ב ובעולם מזה **40 שנה!**
ביצענו את מספר ההעברות הגדול ביותר לישראל
מכל חברה אחרת עד היום.

אין לנו מתחרים ברמת ביצוע העבודה משני צידי ההובלה.

שירותי אריזה, אחסנה ותובלה בינלאומיים,
שירות עמילי מכס, שילוח וניהול מטענים
ביס, ביבשה ובאוויר!

**שירות מקצועי
ברמה בינלאומית.**

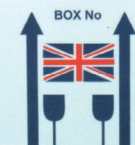
Tel: 020 8338 3999 / 020 8371 4103

Fax: 020 8338 3990 / 020 8343 2956 Mobile: 07973 641907

email: moving@kingsremovals.com www.kingsremovals.com

LONDON ברוך מובילי תבל

מכבי GB - המרוץ שמאחד את יהדות בריטניה

איך ארגון ספורט הפך לעוגן חברתי, חינוכי וביטחוני בתקופה מאתגרת במיוחד. הצצה מרתקת לרגע שבו ספורט, חינוך וביטחון נפגשים, גם כשהמציאות לוחצת

חשיבות עצומה להתכנסות ולגאווה יהודית. Fun Run יוצא לדרך בתחנה. צילום: יוני כהן

מתאים לכל הגילאים. איבי עם בנה במרוץ

בחרים עמותה ישראלית ומגייסים תרומות. צילום: יוני כהן

משהו לכל אחד, "מדגישה איבי. "גם מי שלא רץ יכול ליהנות מיום קהילתי תוסס." מעבר לחוויה עצמה, עבור עמותות רבות זהו אחד ממקורות ההכנסה המרכזיים שלהן במהלך השנה. תרומות מאפשר לכל העמותות המשתתפות לגייס באופן אישי דרך Charity Extra (הספונסר הראשי), וכך לאסוף כספים חיוניים לפעילותן השוטפת בתחומים כמו רווחה, חינוך ותמיכה בנזקקים. כמו כן, חינוך ותמיכה מכל הוא התחושה: תחושת שייכות, גאווה וחיבור. "זהו יום שמראה את עוצמתה של הקהילה היהודית בבריטניה", מסכמת איבי. "לא משנה מאיפה אתה מגיע - בריטי, ישראלי או מכל רקע אחר - כולם מרגישים חלק ממהו גדול יותר."

במציאות מורכבת ומשתנה, נראה כי מכבי GB והמרוץ השנתי שלה מצליחים להזכיר לכולנו את כוח הקהילה - ואת החשיבות שבהמשך התנועה קדימה, יחד.

המסר היה ברור: גם בזמנים מאתגרים - ואולי דווקא אז - יש חשיבות עצומה להתכנסות, לחיזוק הקשרים ולהבעת גאווה יהודית.

חיבור לישראל - גם בלונדון

אירוע השנה צפוי לכלול גם נוכחות ישראלית משמעותית. לצד עמותות בריטיות, ישתתפו גם ארגונים ישראלים או שלוחותיהם המקומיות, כגון Shalva, UK Friends of Beit Issie Shapiro Sunrise Israel. "זה מוסיף ממד מיוחד", אומרת איבי. "זה מחבר את הקהילה כאן לישראל ויוצר תחושת אחדות רחבה יותר." Fun Run אינו מיועד רק למי שמתכנן לרוץ. גם מבקרים יכולים להגיע באופן ספונסרי ולהיות מהאווירה, האוכל, ההופעות והפעילויות לילדים. באירוע מתקיימות הופעות ריקוד, כולל קבוצות מחול ישראליות ולהקות מקומיות, לצד יריד עסקים קטנים ודוכני אוכל. "יש

בלב הקהילה היהודית בבריטניה פועלת מכבי GB כבר למעלה מ-80 שנה - ארגון ייחודי המשלב ספורט, בריאות ורווחה עם חזון קהילתי עמוק. הארגון, חלק מתנועה עולמית הפועלת ביותר מ-70 מדינות ומרכזת ברמת גן, הציב לעצמו מטרה ברורה: לקדם קהילה יהודית בריאה, פעילה וגאה המשתלבת באופן מלא בחברה הבריטית.

בראיון מיוחד לעלונדון, איבי (Yvie) פלדמן, ראש תחום מעורבות קהילתית ובכירה בארגון, האחראית גם על אחד מאירועי הדגל שלו - Fun Run השנתי - מדברת על פעילות הארגון ועל המשמעות ההולכת וגדלה של המרוץ בשנים האחרונות.

לדבריה, מכבי GB אינה רק מסגרת ספורטיבית, אלא ארגון רחב הפועל במספר תחומים: חינוך, ביטחון אישי, מאבק באנטישמיות וקידום אורח חיים בריא. "אנחנו לא רק יוצרים מרחב ליהודים", היא מסבירה, "אנחנו גם תומכים בשילוב שלהם בחברה הבריטית הרחבה". התקופה האחרונה, במיוחד מאז אירועי ה-7 באוקטובר והמתחים הביטחוניים המוגברת באזור, הביאה עמה שינויים גם בפעילות הארגון. אחד השינויים הבולטים ביותר הוא בתחום החינוכי. פרויקט Streetwise הארגון, שבעבר עסק במגוון נושאים, מתמקד כיום בעיקר בהתמודדות עם אנטישמיות, ביטחון אישי ואימוני קרב מגע לתלמידי תיכון. בנוסף, הושקה יוזמה ייחודית בשם "Tackling Anti-Semitism in Sport", במסגרתה נציגים מבקרים במועדוני ספורט, שחקנים וקבוצות מקצועיות כדי ללמד אותם כיצד לזהות ולהגיב לאנטישמיות - גם כאשר היא סמויה.

למרות שמכבי GB תמיד פעלה עם נהלי ביטחון מדי-מירם, כיום קיימת דרישה גוברת לשקיפות ולתקיפות שורת בנושא. הארגון עובד בשיתוף פעולה הדוק עם ה-Community Security Trust (CST) והמשטרה המקומית כדי להבטיח את ביטחונם של כל המשתתפים. "הקהילה שואלת יותר שאלות", אומרת איבי, "ואנחנו צריכים להיות ברורים יותר לגבי מה שאנחנו עושים ואיך."

המרוץ הגדול - הרבה יותר מספורט

גולת הכותרת של פעילות מכבי GB היא ללא ספק ה-Fun Run - אירוע הספורט הקהילתי הגדול ביותר של יהדות בריטניה. זהו יום של חגיגה אמיתית, המשלב ריצה, גיוס תרומות, תרבות וחיבור קהילתי. "זה הרבה יותר ממרוץ", מדגישה איבי. "זה יום של חגיגה, נתינה ושייכות." האירוע כולל מסלולים שונים - 1 ק"מ, 5 ק"מ ו-10 ק"מ - ומתאים לכל הגילאים, מילדים בעגלות ועד יוצלי שואה. המשתתפים בחרים עמותה יהודית עבורה ירוצו, מתאמנים מראש ומגייסים תרומות, בדומה למרתונים גדולים ברחבי העולם.

בשנה שעברה השתתפו באירוע כ-85 עמותות, ומספר דומה צפוי גם השנה. כל ארגון מקים דוכן, מציג את פעילותו, מגייס מתנדבים ומתחבר לקהל. "כשאתה הולך בין הדוכנים ורואה את כל הארגונים היהודיים יחד - זה רגע מיוחד מאוד", אומרת איבי.

אחד הנתונים המפתיעים ביותר נרשם בשנה שעבר - רה. למרות החששות בעקבות העלייה באנטישמיות והמצב הביטחוני, המרוץ התקיים כשבעונים לאחר תקופה של מתיחות משמעותית - והפך לגדול ביותר בתולדותיה. "אנשים רצו להיות יחד", מסבירה איבי. "הם ידעו שזה מקום בטוח, ורצו לחגוג את זהות שלהם ואת הקהילה שלהם."

SAVE THE DATE

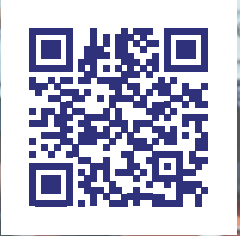
MACCABI GB

COMMUNITY

FUN RUN

POWERED BY CharityExtra

SUNDAY 21ST JUNE 2026

Go to www.maccabigb.org/communityfunrun or scan the QR code for more information

ONE JEWISH COMMUNITY – MOVING. GIVING. CELEBRATING TOGETHER

@maccabigb

Sponsors and Partners

Exclusive Media Partner

"תקווה שאזור
שלנו יהיה קצת
יותר משעמם"
אלעד שמחיוף

אני לא חושב שאנחנו לפני שואה אבל פתאום מבין איך דבר כזה יכול לקרות

אלעד שמחיוף, כתב חדשות 12 בלונדון, מגיש הפודקאסט "אחד ביום" וזוכה פרס בני ברית לעיתונות לשנת 2024, מדבר על הנורמליזציה של האנטישמיות, קריסת המותג "ישראל" במערב, והספר החדש שהוא כותב על "החזית השמינית"

אם נעזוב רגע את היהודים ונתמקד בישראל, ישראל הפכה למדינה מצורעת במערב. יש דרך חזרה?

"הנזק למותג הזה שנקרא ישראל, למדינה הזאת שלנו, הוא נזק אדיר. ואם את שואלת אותי מה אני רואה כרגע כאחת המשימות החשובות שלי בעבודה, בתפקיד שלי, זה להמחיש לישראלים את מה שקורה. שוב, לא ברמה של הפחדה, ולא כדי להגיד "הנה, תראו איך שונאים אותנו", אלא כדי שיבינו שזה אחד המחירים של המלחמה, ואני לא בטוח שמבינים את זה. הרבה ישראלים מסתכלים על זה בדלזול ואומרים: 'אז מה אם לא אוהבים אותנו? זה לא מעניין אותנו'. או: 'גם ככה אף פעם לא יאהבו אותנו'. אבל זה לא נכון. זה לא היה ככה. גם בתקופות הכי קשות לא נתקלנו בחרם כזה, ולא בהפיכה של ישראל למותג כל כך רעיל. אני רואה את זה בכל מקום, באקדמיה, בתרבות, בספורט. נחשפתי בזמנו לסיפור על נבחרת השחמט הישראלית, שעשו לה את המוות ולא נתנו לה להשתתף, ואתה אומר לעצמך: אם זה מגיע לשחמט, זה באמת מגיע לכל מקום.

"אני כותב עכשיו ספר, וגם סביב זה אנחנו מנהלים שיחות, ואני רואה כמה זה קשה. כמה קשה היום, כעיתונאי ישראלי, בכלל לייצר אינטראקציה עם הוצאות לאור בחו"ל. כמה הן חוששות, כמה הן מפחדות לגעת בדברים האלה. זה נזק של שנים. זה פשוט ייקח זמן. אני לא רואה כרגע משהו אקטיבי שישראל באמת יכולה לעשות, בהנחה שלא יקרה איזה מהפך אזורי דרמטי. ברמה הריאלית, רק זמן, ותקווה שאזור שלנו יהיה קצת יותר משעמם. אני לא רואה כרגע דרך אחרת להתמודד עם זה."

אבל האזור שלנו לא הולך להיות משעמם.

"ברור. ולא רק בגלל מה שקורה בחוץ, אלא גם בגלל אינטרסים של קבוצות במזרח התיכון ושל קבוצות בתוך ישראל. וכל עוד אנחנו נמשיך להיות מקום לא משעמם, יהיה קשה מאוד לשנות את זה. תראי מה קורה עכשיו עם איראן. איך פתאום קבוצות יוצאות לרחובות פה ותומכות במשטר האיראני ובחמינאי. זה כבר מזמן לא עניין של "אנחנו בצד הנכון של ההיסטוריה"; הרבה מזה זו פשוט שנאה לישראל. וזה לא היה עובר אילו לא הייתה הקרקע הפורייה הזאת של השנתיים וחצי האחרונות, של שנאה חסרת תקדים לישראל. אם היינו מתחילים ב-7 באוקטובר בלי כל מה שקדם לזה, לא היינו רואים עשירית ממה שאנחנו רואים היום. היום להיות אנטי-ישראלי אנטי-ציוני הפך לדבר שהוא לגמרי מקובל. אפילו אופנתי. אבל זה לא התחיל ב-7 באוקטובר. זה התחיל הרבה לפני. והספר שאני כותב הוא בדיוק על זה."

אז על מה הספר?

"הוא מבוסס גם על הרצאה שאני נתן בכל העולם מאז 7 באוקטובר, על מה שאני קורא לו "החזית השמינית", ובעצם על איך התנועה האנטי-ציונית כבשה את המערב, או לפחות תפסה בו אחיזה עמוקה. בעבודה על הספר אני חוזר אחורה, להצצה בלפור ולכל מה שבא אחר כך, לתפקיד של העולם הערבי ושל

אחרי יותר מעשור בלונדון, אלעד שמחיוף כבר לא רואה באנטישמיות דיון תיאורטי. כמי שמתווך את המציאות האירופית לקהל הישראלי, הוא מתאר כיצד שיח שהיה בעבר בלתי מתקבל על הדעת חזר לר-חובות ולאקדמיה; מסביר למה ההסברה הישראלית מוגבלת מכפי שנדמה לנו, ונזכר ברגע שבו שוטר בריטי אמר לו: "הצלנו אותך עכשיו מליניץ". במקביל, הוא עובד על ספר המנסה להתחקות אחר שורשי התנועה האנטי-ציונית במערב ועד ימינו.

האם ההיסטוריה חוזרת? האם לונדון של 2026 באמת נמצאת במצב של טרום-שואה, או שזו הגזמה?

"תראי, אני מודה שזו התלבטות שמלווה אותי. כי יש הרבה דברים שאני רואה, ואני אומר לעצמי: אלה ממש טקסטים, אירועים ודברים שקרו בשנות השלושים. ויש בי גם איזה חלק כזה שעוצר אותי ואומר: אתה מגזים, אל תלך למקומות האלה. אבל אז שוב אני נתקל בדברים שאין דרך אחרת להסביר אותם. יהודים שמכניסים מזוזות לבתים ומפחדים להשאיר את המזוזות שלהם בחוץ. נתונים כמו זה שלפיו אחד מכל חמישה סטודנטים לא רוצה להיות שותף לחדר עם יהודי.

אני לא חושב שאנחנו לפני שואה, והחלק הרצינולי שלי אומר שאנחנו לא. אבל גם אם אנחנו לא שם, אני פתאום מתחיל לחשוב: אני יכול לפחות להבין איך השואה קרתה, או להבין תהליכים שגם אנשים, האבות, הסבים והסבתות שלנו, ישבו, ומן הסתם ניהלו סביבם את אותן שיחות, אותן התלבטויות ואתן מחשבות. אני חושב שפשוט לא נכון להגיד שאין דמיון. ההיסטוריה חוזרת, זו לא סתם קלישאה."

אולי ההיסטוריה חוזרת כי היא נשכחה?

"במשך עשרות שנים שיח כזה לא היה מקובל באירופה. אני לא מדבר כרגע על מקומות אחרים; בעולם הערבי, במזרח הרחוק, היו דברים שנשארו מקובלים גם אחרי השואה. אבל באירופה הדברים האלה לא היו מקובלים. אין מצב שבשנות החמישים, השישים או השבעים אנשים היו מדברים בצורה כזאת על יהודים. והיום זה נהיה לגיטימי, אפשרי, ואפילו מקובל. אז כן, אני חושב שזה נשכח."
במובן מסוים זה אפילו יותר גורע, כי בשנות השלושים אמרו ליהודים: תחזרו לפלשתינה. איזו אלטרנטיבה נותנים לנו היום?
"הם לא נותנים. להפך. וזה באמת הדבר שאני אומר, ואמרתי גם כשהייתי מתווכח עם אנשים בתנועה האנטי-ציונית ובהפגנות. אמרתי להם: תשמעו, בן אדם כמוני אמור להיות הפוסטר של התנועה שלכם. אני יהודי, אני ישראלי, נולדתי בישראל, גדלתי בישראל, והנה, אני כבר 13 שנה חי בלונדון. לפי ההיגיון שלכם, אתם אמורים להגיד: זה מה שצריך לעשות, לעזוב את ישראל ולהגיע לכל מיני מקומות אחרים. אבל הם לא אומרים את זה. הם אומרים: אסור לכם להיות בישראל, אבל גם אנחנו לא רוצים אתכם בשום מקום אחר. ואין דרך אחרת להסביר את זה חוץ משנאה. אין פה אפילו טיעון ענייני."

**הנזק למותג הזה
שנקרא ישראל,
למדינה הזאת
שלנו, הוא נזק
אדיר. ואם את
שואלת אותי מה
אני רואה כרגע
כאחת המשימות
החשובות
שלי בעבודה,
בתפקיד שלי,
זה להמחיש
לישראלים את
מה שקורה"**

”

נרדמנו מול קמפיין שמתנהל כבר מאה שנה. ברגע שהקמנו מדינה ב־1948 אמרנו לעצמנו: אוקיי, הציונות הגשימה את עצמה, ואפשר לנו. ולא קלטנו שהצד השני עובד כל הזמן כדי לערער את הלגיטימיות של הדבר הזה ולהרוס אותו”

המשך בעמוד הבא >>

השפיע נפשית. שמחיק מדווח מהפגנה פרו פלסטינית בלונדון

ממשלה מנסה להסביר משהו, זה פוגש ציונות, ביקורתיות וחוסר אמון. והדבר השני הוא שיש דברים שפשוט אי אפשר להסביר. אני יודע את זה כמי שיושב באולפנים בבריטניה ומתראיין גם במקומות אחרים. הייתה תקופה שראיינו אותי בהודו, וגם שם אתה מוצב את עצמך לפעמים מול תמונות ומול סיפורים שאתה פשוט לא יכול להסביר. אז בסופו של דבר, ההסברה היא כלי. היא קיימת. היא לא מושלמת. אנחנו גם מתמודדים עם בעיות אינהרנטיות של גודל ושל כסף. אבל אני חושב שההסברה הישראלית טובה יותר ממה שעושים ממנה, והיא גם הרבה יותר מוגבלת ממה שאנחנו נוטים לחשוב בכוח שלה.”

אז בכל זאת צריך להמשיך לדבר בזירה הזאת?

”בוודאי. אני, למשל, עד 7 באוקטובר לא צייצתי בטוויטר אפילו ציון אחד באנגלית, לדעתי. מאז 7 באוקטובר אני כמעט רק באנגלית, בטוויטר, באינטגרם ובמקומות אחרים. אז אני ממש לא מושב שצריך לנוח את הזירה הזאת. מאוד חשוב שנשמיע את הקול שלנו ולא ניתן לצד השני לשחק על מגרש ריק. אבל זה לא מטה קסם. זה לא שאתה אומר: אם יהיה לנו מערך הסברה טוב, הכול ישתנה. אתה מסביר מדיניות, אתה מסביר דברים שקורים, אבל יש דברים שאי אפשר להסביר.”

כשאתה מדבר בחו"ל, זה גם הדעה האישית שלך. אתה לא מדבר בשם המדינה או אפילו בשם הערוץ. יש על זה ביקורת?
”כן, בוודאי. כשאני מדבר לעולם בכלי תקשורת זרים וכדומה, ברור שאני לא אומר אחד לאחד את אותם הדברים שהייתי אומר לקהל ישראלי. אף אחד לא שלח אותי רשמית, אבל בכל זאת, באיזושהי מקום, אתה רואה את עצמך גם כמי שייצג את המדינה שלך, את הנטיבט שלך, את הצד שלה. אז ברור שאני ארשה לעצמי להיות הרבה יותר ביקורתי והרבה יותר תקיף בעברית, כשאני מדבר לעם שלי, לאנשים שלי, מאשר כשאני מדבר החוצה. ועם זאת, אני לא בגישה של לבוא לעולם ולהגיד שהכל מושלם והכל טוב. התראיינתי גם קצת אחרי 7 באוקטובר, גם פה וגם במקומות אחרים, ואמרתי: 'כן, זה נורא, זה מזעזע, ויש דברים שאנחנו עושים חושב דברים נוראיים, ואי אפשר להסביר אותם'. כי אני לא חושב שזה אפקטיבי לבוא עם מסר פלקטי ולהעמיד פנים שהכול בסדר.”

כשהחזית מגיעה הביתה

ובכל זאת, החזית בלונדון הגיעה גם אליך הביתה. איך זה מרגיש כשהאנטישמיות מגיעה ממש עד פתח הבית?

”אחרי 7 באוקטובר, בשבועות שאחר כך, הייתה תקופה לא קלה. הייתי בהפגנה גדולה בנובמבר. זו הייתה כבר ההפגנה השלישית או הרביעית שסיקרת מאז 7 באוקטובר, ואמרתי לעצמי שהפעם אני אלך ואעמוד בצד. אני לא אכנס פנימה, כי כל הדבר הזה כבר עשה לי רע. הייתי חוזר הביתה עם כאבי בטן מלראות את כל השנאה ולשמע את כל הדברים האלה. זה השפיע עליי נפשית. עמדתי בצד ושידרתי, ועם המזל שלי בדיוק עבר שם מישהו, זיהה אותי והתחיל לצעוק עליי. בדיעבד התברר לי שזה היה מישהו שהגיע מעזה, מהגר שהגיע לפה מעזה, וכנראה הכיר אותי או את הערוץ. הוא צועק עליי ואני צועק עליו, ומבלי שאני שם לב מתחילים להתגודד סביבנו המון אנשים. יש הפגנה של חצי מיליון איש, ובפיתח רחוב שני אנשים צועקים אחד על השני, מיד נוצר עניין. בשלב מסוים הוא הלך, אבל אני נשארתי מוקף בעשרות אנשים. ואז אמרתי לעצמי: 'מה אני עושה עכשיו?' הדלקתי מצלמה והתחלתי ללכת. וכל הקבוצה הלכה איתי. התחילו לצעוק: 'הוא מישראל, הוא ישראלי, מה אתה עושה פה, למה באת לפה, אתה סוכן מוסד', וכל מיני דברים כאלה. ופתאום אני מגיע לרחוב צר, והמעגל סביבי נהיה מאוד צפוף. אני לא יכול לזוז. ומתחילים לקלל, לבעוט, לזרוק דברים, כל מה שאת לא רוצה.”

באמת עמדתי שם וניסיתי עוד לדבר, אבל כבר ממש ראיתי לנגד העיניים שאני הולך לחטוף. ואז פתאום מישהו תפס אותי

ברית המועצות, שיש להם חלק ענק בזה, ולדרך שבה זה הגיע לאקדמיה, ומשם לארגוני זכויות אדם ולשיח המערבי. "אנחנו באופסטייד, כי באיזשהו מקום נרדמנו מול קמפיין שמתנהל כבר מאה שנה. ברגע שהקמנו מדינה ב־1948 אמרנו לעצמנו: אוקיי, הציונות הגשימה את עצמה, ואפשר לנו. ולא קלטנו שהצד השני עובד כל הזמן כדי לערער את הלגיטימיות של הדבר הזה ולהרוס אותו. לא היינו דינמיים כמוהם, והיום אנחנו רואים את המחיר של פער של עשרות שנים שבהן לא עשינו כמעט כלום עבור הדבר הזה שנקרא ציונות.”

כסף, קהילה והחמצה

חלק מזה הוא גם עניין כספי, התעמולה נגד ישראל ממומנת. כן, אבל גם ליהודים יש משאבים. אני חושב שהראש שלנו פשוט לא היה שם. לא ראינו סיבה. אמרנו: יש תנועה ציונית שהצליחה, וזהו, אפשר לנו. ולא קלטנו מה קורה מתחת לאף.”

אולי הקהילות היהודיות בחו"ל להוריד את הראש?

”כן. במשך הרבה שנים ישראל הייתה, עבור חלקים גדולים מה קהילה היהודית, מקום שקונים בו דירה כמעין תעודת ביטוח. אבל אחרי 7 באוקטובר, ובמיוחד אחרי 8 באוקטובר, אחרי מה שקרה פתאום בכל הערים הגדולות במערב, הם הבינו שהם צריכים את ישראל חזקה, ושהם צריכים להיות מעורבים במה שקורה בישראל, כי ישראל חזקה שומרת גם עליהם. אז כן, היה פה שינוי ענק.”

ועכשיו הם הבינו שהם צריכים את ישראל?

”כן, חד־משמעית. הדבר המצחיק הוא שכשהגעתי ללונדון, בנובמבר 2013, כבר בצמבר הזמינו אותי לדבר ב"לימוד". עוד לא פרקתי את המזוודים, שמו אותי בפאבל שהנושא של היה: למה הישראלים והיהודים בבריטניה לא מסתדרים. זה נורא הפתיע אותי. הגעתי כמה שבועות קודם, ואמרתי: מה זאת אומרת לא מסתדרים? מה שאני רואה עכשיו הוא שבאמת 7 באוקטובר וכל מה שבא אחר כך היו קריאת השכמה מטורפת, לישראלים, ליהודים, לקהילות ישראליות בתפוצות, ליציונות בכלל.”

”אנחנו רואים שתי מגמות. מצד אחד, רואים את זה בירידי עלייה. הייתי בכמה כאלה, ואתה רואה שם מאות אנשים, והמספרים שוברים שיאים. בלונדון, למשל, עשיתי כתבה על החינוך היהודי, ואנחנו רואים עלייה מטורפת ברישום לחינוך יהודי. בין השאר בגלל אנטישמיות, ובין השאר כי אנשים פתאום אומרים: 'אנחנו צריכים שוב את הקהילה'. אנחנו מרגישים שאנחנו צריכים את הקהילה. אנחנו רואים גם יותר אירועים משותפים של ישראלים ויהודים, דברים שלא ראינו קודם. מצד שני, רואים גם תנועה הפוכה. יש קבוצה הולכת וגדלה, בעיקר של יהודים צעירים, ליברלים, מהשי מאל, שמתרחקים מהיהדות, מהציונות, מישראל. במקרה הטוב הם אומרים: 'אנחנו לא מבינים למה בכלל אמור להיות קשר בינינו לבין המקום הזה שנקרא ישראל'. ובמקרה הרע ממש מפתחים אנטי. "להגיד לך את האמת? אני כמובן מאוד רחוק מהמקום הזה, אבל אני גם לא יכול להאשים אותם. כי הם מתמודדים עם אלימות, עם איומים, עם קמפיין דיסאינפורמציה חסר תקדים, ואין להם הכלים ואין להם היכולת לעמוד מול הדבר הזה. אז הפתרון שלהם הוא לקחת כמה צעדים אחורה ולהתרחק. והעבודה שלנו היא לנסות לשמר אותם בפנים.”

אתה עדיין אופטימי בקשר שלנו עם העולם?

”כן. כי בסוף, עם כל זה שיש פה פגיעה קשה במוטג הזה שנקרא ישראל, אני עדיין רואה אנשים בכל העולם שכן מעוניינים לשמוע את הצד שלנו ומה יש לנו לספר. יש הרבה אנשים שאוהבים אותנו, תומכים בנו, ומבינים את החשיבות של ישראל. אני גם אמרתי בתחילת המלחמה, על הוויכוחים סביב הסברה, שבעניי ההסברה הכי טובה לישראל זה לפעמים ההפגנות האנטי־ישראליות עצמן. באמת, אין יותר טוב מזה כדי להבין על מה אנחנו מדברים. אז אני רואה שגם הדבר הזה קורה, ופתאום אנשים מתחילים להתעורר באירופה, ובלונדון בפרט, ולהבין טוב יותר את מה שאנחנו מנסים לומר.”

אז כן, אנחנו חייבים להיות אופטימיים. אין לנו ברירה. עם כל הקושי, ויש קושי, יש גם קבוצות בתוך כל הסיפור הזה שכן מתקרבות יותר לישראל.”

מה דעתך על כל נושא ההסברה במדיה החברתית? אתה חושב שהישראלים מדברים לעצמם, או שבאמת יש לזה השפעה?

”אני כן חושב שיש לזה השפעה. אבל אני חושב שאנחנו קצת מפריזים בזה. הדבר שאני שומע הכי הרבה מאנשים הוא "אין הסברה". עכשיו, זו קצת פיקציה שהישראלים ממציאים לעצמם, ואני מכניס גם את עצמי לקטגוריה הזאת. אנחנו אומרים: 'איך יכול להיות שלא מבינים אותנו? איך יכול להיות שלא תומכים בנו?' אז כנראה יש בעיה במסר שאנחנו מעבירים. זה ההסבר הרציונלי שאנחנו נותנים לעצמנו. אבל אני חושב שזה לא לגמרי נכון משני טעמים. הראשון הוא שבסופו של דבר יש הסברה ישראלית. הדבר הזה קיים, ברמה הפרטית, ברמה הארגונית, וגם ברמת הממשלה, עד כמה שממשלה בכלל יכולה להסביר, כי מלכתחילה, כשה-

ביד ומשך אותי מהאירוע. זה היה שוטר. והוא שאל אותי: 'איפה הצלם שלך?' ואני אומר לו: 'אין לי צלם, אני לבד'. הוא פתח עליי עיניים ואמר: 'אתה ישראל, ואתה פה לכד'. הוא פתח עליי הוא אמר: 'אנחנו הצלמו אותך בשני מלינין'. וכשהוא אמר את זה, פתאום הרגשתי את הכול נוחת עליי. סביבי התגודדו שוטרים, ואז הגיעה אישה מוסלמית וביקשה לדבר איתי. היא אמרה לי שהיא מתנצלת, שזה לא דרכם, שזה לא הם, ושאלה סתם צעירים שלה יודעים. האירוע נגמר, והשוטרים שאלו אם אני רוצה ליווי. אמרתי שאני בסדר. הם אמרו: 'נותרו למפגינים לעבור ואז תלך'. והלכתי, ולא ידעתי מה לעשות עם עצמי. כי אמרתי לעצמי שאני לא יכול להגיע הביתה ככה. נעמה (אשתי), כבר אמרה לי קודם: 'אל תלך יותר להפגנות האלה'. זו הייתה כבר ההפגנה השלישית והרביעית, והיא אמרה לי 'תפסיק, אל תלך'.

בסוף התקשרתי לאבי וייס (מנכ"ל ערוץ החדשות), כי פשוט לא ידעתי למי להתקשר. סיפרתי לו את הסיפור, והוא היה מדהים. הוא אמר לי קודם כל: 'אל תלך יותר להפגנות האלה לבד, לך תנו, תירגע'. ואחר כך באמת הבנתי כמה האירוע הזה השפיע עליי יותר ממה שחשבתי. כמה ימים אחר כך, אחרי ריאיון, פתאום התחלתי לקבל טלפונים. בהתחלה אלה היו שיחות מוזרות; הזמנת פיצה, אנחנו בחוץ, 'הזמנת המבורגר, אנחנו מחוץ לבית שלך', בלי איום מפורש, אבל המון שיחות. אחר כך היו גם שיחות עם נשימות בצד השני וניתוק. המון. ובתקופה הזאת גם שמנו סכינים בכל מיני מקומות בבית. צריך לזכור: אנחנו כמה שבועות אחרי 7 באוקטובר, כשכלולנו עוד היו בראש הסרטונים של אנשים פולשים לבתים. אז אלה היו כמה שבועות לא פשוטים.

איך המשפחה התמודדה עם זה?

"זו הייתה תקופה לא קלה. גם עבור אשתי. היא עובדת בייטק, ולא תמיד סיפרתי לה הכול בזמן אמת, אבל אחר כך היא ראתה והבינה. הילדים היו אז קטנים יותר. היום הגדולה שלי בת עשר, הן בן שמונה והקטנה בת חמש, אז לפני שנתיים וחצי הם היו קטנים יותר. הם ידעו שיש מלחמה, אבל לא ידעו הכול. הם קלטו את ההתנהלות בבית, את המקה. זו הייתה תקופה מלחיצה, ולק חנו לילך כמובן גם את מה שקרה בארץ וגם את מה שקרה פה."

לא הרגשת שאתה צריך אבטחה?

"האמת שגם נעמה וגם המשפחה שלי שאלו את זה. אולי הייתי אופטימי מדי. פחדתי שאם נגיע למחוזות של אבטחה, זה רק יקבע עוד יותר את התחושה שאנחנו מאוימים, וזה ישפיע עלינו עוד יותר. מאוד קיוויתי שזה פשוט ייעלם מעצמו, ובאמת זה נעלם. זה לקח כמה ימים, והאשה שיקרה. אבל להפגנות בלונדון לא חזרתי במשך תקופה די ארוכה אחרי התקרית הזאת. הלכתי להפגנות במקומות אחרים, אבל לא בלונדון."

אתה חושב שלונדון בשבילך היא בית, או שזה בית זמני, אתם רואים את עצמכם חוזרים לארץ?

"בית במובן של התחושה, כן. אנחנו חיים פה כבר 13 שנה, שלושת הילדים שלנו נולדו פה, וזה מה שאנחנו מכירים כמשפחה. אנחנו לא יודעים מה זה לגדל ילדים ולחיות בארץ. אבל במובן העמוק יותר, בלב, בשאלה אם נחיה פה גם בהמשך - אני באמת לא יודע. אני יכול להגיד לך שלא חשבתי שהאנטישמיות ומה שקורה יהפכו לשיקול כל כך מרכזי. אבל זה כן הפך להיות שיקול כזה. זה משהו שאנחנו חושבים עליו המון, וזה משפיע גם על איך שאנחנו רואים את עצמנו פה ואת העתיד שלנו."

המסעדה של אייל שני בנוטינג היל שספגה אירוע שנאה היא במרחק דקות מהבית שלכם. איך זה השפיע?

"אם אחד הייתה שם הפגנה נגד, ולמחרת כבר הייתה שם הפגנה בעד. בהפגנה הראשונה שבה התגודדו פחות מפגינים, הייתה אישה שצעקה: 'ציונים, אתם לא רצויים בנוטינג היל'. ואני זוכר שחשבתי לעצמי שהיא יכלה להיות אמה של ילד שלומד עם הן שלי בכיתה. זה רגע שמחדד לך עד כמה הדבר הזה כבר לא נמצא רק בטלוויזיה או ברשתות, אלא ממש בתוך החיים עצמם, בתוך השכונה, ליד הבית. אז כן, לונדון היא הבית שלנו במובן הכי יומיומי של המילה. אבל יש גם רגעים שבהם זה מרגיש מלאכותי, כאילו אני לא עד הסוף שייך."

הקהילה הישראלית כמקור כוח

דיברת על התחושה של בית, אבל אני רוצה לשאול גם על הקשר שלך עם הקהילה הישראלית בלונדון. אתה פוגש אותה הרבה, גם דרך העבודה וגם באירועים. איך אתה רואה את הקשר הזה?
"אני חושב שזו קהילה מדהימה. באמת. יש בזה משהו שהוא בעיניי בדיוק המהות של הסיפור הישראלי פה. אלה אנשים שהגיעו לכאן, בנו חיים, עובדים, מגדלים ילדים, מקימים משפחות אבל לא ויתרו על הישראליות שלהם. הם לא ויתרו על הניסיון שלהם לייצר כאן קהילה ישראלית, לא רק במובן הפורמלי אלא במובן העמוק של שייכות, של שפה, של זיכרון ושל תרבות.
"אני חושב על זה הרבה, כי פעם הייתי מסתכל על זה קצת אחרת. כשהגענו לפה, היינו באירועים וריאיון ישראלים שחיים כאן 30 ו-40

שנה, יושבים יחד ומדברים בעברית, ואולי אז הסתכלתי על זה קצת מבחוץ. אבל היום אני מסתכל על זה אחרת לגמרי. היום אני אומר: יש בזה משהו יפה, אפילו הכרחי. גם אם אתה חי פה כל חיך, יש ערך עצום בזה שאתה לא מוותר על הקשר הזה. אני אגיד לך יותר מזה: בגלל הדברים שאני נחשף אליהם במסגרת העבודה, אני מרגיש לפעמים פי אלף יותר בבית באירועים ישראלים פה, ימי זיכרון, ימי עצמאות, התכנסויות קהילתיות, מאשר בכל מיני חללים נוצצים או "לונדוניים" מאוד שאמורים לייצג איזו שייכות. דווקא באירועים האלה אתה מרגיש את הבית.

"לפעמים אנשים אומרים לי שהסיקור מפחיד, שהוא מעצים, שהוא מגזים, שהוא משנה את ההתנהלות של אנשים. ואני מבין מאיפה זה מגיע. אבל בעיניי זו בדיוק הנקודה: אני לא ממציא את השינוי הזה, אני רק מצביע עליו. אחת המראיינות שלי אמרה לי ממש רגע לפני הצילומים שהסיקור על אנטישמיות ועל פחד הוא מוגזם. ואז, בדרך ללוקיישן, עלינו יחד לאובר. הנהג נראה לי מוסלמי, ומיד, כמעט אוטומטית, היא עברה לדבר איתי באנגלית. זה רגע קטן, אפילו יומיומי, אבל הוא מספר סיפור גדול: אנשים משנים התנהגות. הם חושבים פעמיים. הם בודקים מי שומע. הם מנהלים את הישראליות שלהם אחרת במרחב. אז כשאמרים לי שאני "מגזים", אני חושב בדיוק על הדברים האלה. לא על כותרות גדולות, אלא על המחווה הקטנות, על הדיכוי, על משהו האינסטינקטיים החדשים. זה לא משהו שאני מייצר; זה משהו שאני רואה אצל אנשים סביבי.

"ביתך המציאות הזאת, הקהילה הישראלית פה היא גם מקור כוח. יש פה אנשים מדהימים, והם מצליחים להחזיק משהו ישראלי חי ונושם גם רחוק מישראל. וכשאני מדבר על מה שמחבר את הקהילה, אני מתכוון גם ל"עלונדון" - כחלק מהמרחב הקהילתי ישראלי שמייצר חיבור, שפה ושייכות."

מה גרם לך להוציא את הספר?

"האמת היא שהתחושה שלי הייתה שאנשים פשוט לא מכירים, לא מבינים את הסיפור. הדברים שאני ראיתי ברחובות, באוסטרליה, בדרום אפריקה, באירופה ובארצות הברית - בעיניי בודה, דרך הסיקור ודרך העבודה על הספר, גרמו לי להבין שזה לא תהליך אורגני. יש פה קמפיין של עשרות שנים. חלק מהפוסטים שאתה רואה היום בלונדון ובניו יורק הם המשך של דברים שכתבו והופצו כבר לפני עשרות שנים בברית המועצות ובמקומות אחרים. כל הסימטאות האלה, כמו 'ציונות היא גזענות', הן חלק מאותו קמפיין, מאותו פלייבוק, מאותה שיטת עבודה. וברגע שאנחנו מבינים את זה, אתה אומר: אוקיי, זה נותן אור אחר לגמרי לכל מה שאני רואה. כל הדבר הזה שנקרא אנטי-ציונות, והיום הרבה פעמים גם אנטי-ישראליות, הוא הרבה יותר מורכב, הרבה יותר מחושב, הרבה יותר מובנה ומהודס ממה שאנחנו, וגם הם, מבינים. גם היום רוב האנשים שיוצאים לרחובות לא באמת יודעים איך התחילה התנועה האנטי-ציונית, איך היא התפתחה, ומי עמד מאחוריה. וברגע שאני הבנתי את הדבר הזה יותר ויותר, אמרתי: אני חייב לעשות עם זה משהו.

"זה התחיל כהרצאה שנתתי בהרבה מקומות בעולם, ואז הגיעה הפנייה לכתוב ספר בעברית. וברגע שהתחלתי לכתוב את הספר, הוא תפס נפח וממדים הרבה יותר גדולים ממה שחשבתי. בהתחלה המחשבה הייתה לכתוב ספר על החוויות שלי כעיתונאי פה במשך יותר מעשור, אבל ברגע שאנחנו נכנס למחקר ולהיסטוריה, אתה מבין כמה זה גדול. הספר נכתב בעברית, והוא אמור להיות מתורגם גם לאנגלית, ואולי גם לשפות נוספות."

יש איזה מפגש אנושי, או רגע מסוים, שזכור לך במיוחד?

"אני יכול להגיד לך שהדבר שהכי ריגש אותי, ושאני לוקח איתי כמשנהו שהוא הרבה מעבר לאירוע נקודתי, הוא השיחות וההודות עות שקיבלנו ב-7 וב-8 באוקטובר. הראשונים, בפער, שהתקשרו אלינו ושאלו אותנו מה שלומנו ואיך המשפחה, היו החברים הערבים שלנו ממדינות ערב; האישה הצרפתייה שנסואה ללבנוני, האמריקאית ממוצא סורי שחיה פה, והמוסלמית עטויה החיג'אב שראתה אותנו כשלקחנו את הילדים לבית הספר, באה וחיבקה אותנו ואמרה כמה היא מצטערת לשמוע - אלה היו רגעים מאוד חזקים. ומנגד, מהאירופאים לא שמענו שבועות. אני לא מאשים אותם, אבל זה היה מאוד בולט."

ואחרי שהתחילה המערכה נגד איראן?

"אף אחד מהחברים הערבים האלה לא ניתק איתנו קשר. אבל אתה כן רואה לפעמים שינוי. אתה רואה זהירות, אתה רואה בן אדם שפעם היה מדבר איתך בפתיחות על הכל, ופתאום נזהר ולא מדבר איתך על דברים שקוראים היום. זה קורה. ובכל זאת, מערכות היחסים האלה נשמרו. אבל מצד שני הרגע שריגש אותי במיוחד, היה בהפגנה של הגולים האיראנים. להיות שם ולראות דגלי ישראל, ולשמוע את "התקווה", ולראות אותם עוברים, מדיים, חלקם עם יד על הלב ומנסים למלמל את המילים לאות כבוד - זה היה מאוד מרגש. היה לי שם רגע שפשוט חנקתי. לא הצלחתי להמשיך. הייתי אמור לצלם קטע לכתבה, ולא הצלחתי מרוב התרגשות."

● מרוב התרגשות."

הצילום מלינין' בהפגנה פרו פלסטינית. שמחייף עם שוטרי המטרופולין

בתוך המציאות הזאת, הקהילה הישראלית פה היא גם מקור כוח. יש פה אנשים מדהימים, והם מצליחים להחזיק משהו ישראלי חי ונושם גם רחוק מישראל"

חושב על העתיד בבריטניה. שמחייף מדוח, מול בנייני הפרלמנט

ביטוח בריאות בבריטניה: כך תנצחו את התורים

סוכני הביטוח בן לוי ורוני ברון-לוי מסבירים איך כיסוי רפואי עוקף את בעיות ה-NHS

מודל פרטי המשנה את חוקי המשחק. רוני ברון-לוי ובן לוי

מערכת הבריאות הציבורית בבריטניה נחשבת לאחת המורכבות בעולם, ובשנים האחרונות רבים מהישראלים המתגוררים במדינה מוצאים את עצמם אובדי עצות מול זמני המתנה ארוכים, חוסר זמינות ושירות לקוחות לוקה בחסר.

בן רוני, סוכני ביטוח מומחים וזוג בחיים ובעסקים, מסבירים איך המודל הפרטי והליווי של סוכן ישראלי צמוד משנים את חוקי המשחק - מהמהירות ועד הכיסוי הנפשי.

עבור ישראלים רבים המבצעים רילוקיישן לבריטניה, המפגש הראשון עם ה-NHS (מערכת הבריאות הציבורית) עשוי להיות מלווה ב"הלם תרבות רפואי". בעוד שבישראל אנו רגילים לזמינות גבוהה וגישה ישירה למומחים - מערכת שמוכונת רפואה מונעת ומעודדת בדיקות תקופתיות - בבריטניה הגישה היא לרוב תגור בתית. "באנגליה, המערכת בנויה כך שקודם כל אתה צריך להיות חולה, ורק אז מתחיל הגלגל להסתובב", מסביר סוכן הביטוח בן לוי. "הזמינות והמהירות בביטוח הפרטי גבוהות משמעותית, אך מעבר לכך, קיים חופש פעולה מקצועי: הרופאים במערכת הפרטית מרגישים חופשיים וניוחים יותר לאשר בדיקות מעבדה ודימות מתקדמות, פשוט כי מאחוריהם עומדת חברת הביטוח ולא מגבלות התקציב הציבורי המתוח עד קצה הגבול."

המעבר מ"מותרות" לצורך קיומי: סיפורים מהשטח

בעבר ביטוח בריאות פרטי נחשב למותרות, אך בפור על הוא משמש כרשת ביטחון משמעותית, החוסכת משאבים, כאבים ומאפשרת גמישות. הנה עדות הלקוח כפי שסיפר:

"בתחילת ינואר הופיעו אצלי תסמינים וכאבים. רופאת המשפחה הציעה לנסות דרך ה-NHS, אבל קיבלתי תור למומחה רק לעוד חמישה חודשים - וזה לא היה אפשרי עבורי בגלל העבודה. יש לי ביטוח פרטי, ולכן ראיתי מומחה בתוך שבוע, אותו מומחה שהייתי רואה ב-NHS חודשים אחרים. הוא הציע לי תור לניחוח שלושה שבועות קדימה, בעוד שב-NHS ההמתנה לניתוח הייתה בערך שנה. הניתוח בוצע בתוך פחות מחודש, התאוששתי במהירות וחזרתי לעבוד". רוני ברון-לוי, מוסיפה כי רוב הפניות מגיעות לאחר אכזבה עמוקה מהמערכת הציבורית. "לעיתים קרובות פונים אלינו כשהבעיה כבר קיימת, ואז הטיפול מורכב יותר. חשוב להבין שביטוח בריאות פרטי, מאפשר גישה מהירה לטיפולים רפואיים, את היכולת לבחור את רופאים המטפלים, בזמן ובמקום המתאים עבורכם, בצורה קלה ונוחה."

סודות המקצוע: טיפים שכל ישראלי בבריטניה חייב להכיר

- כסוכני ביטוח המכירים את השוק הבריטי על בורין, לבן ורוני יש רשימה של טיפים חיוניים שיכולים לחסוך לכם לא רק כסף, אלא גם עוגמת נפש רבה ברגעי משבר:
 - התנהלות ישירה מול חברת הביטוח יכולה להיות מתסכלת: סוכן ביטוח מקצועי יודע להנגיש את המידע המסורבל ולהציג את הצרכים שלכם בצורה מדויקת. חוסר דיוק במידע הרפואי שאתם מוסרים עלול להוביל לסירובים עתידיים בתביעות. הסוכן הוא ה"לוביסט" שלכם מול חברות הענק.
 - נקודת החידוש היא הזדמנות פז: טעות נפוצה היא

"הרופאים במערכת הפרטית מרגישים חופשיים וניוחים יותר לאשר בדיקות מעבדה ודימות מתקדמות, פשוט כי מאחוריהם עומדת חברת הביטוח ולא מגבלות התקציב הציבורי המתוח עד קצה הגבול"

אנושי וזמין בלחיצת כפתור. אנחנו מקיימים שיחות טלפון זזום, ודואגים שכל לקוח ירגיש שיש לו כתובת. השילוב בין הניסיון הביטוחי של בן לבין הראייה האסטרטגית של רוני מבטיח שירות יעיל ומאובטח. "אנחנו זמינים וקשובים כי אף אחד לא רוצה לרדוף אחרי בעל מקצוע כשמדובר בבריאות שלו", הם אומרים. ולמרות העבודה המקוונת, הם שומרים על החמימות הישראלית: "אנחנו תמיד שמחים להיפגש עם לקוחות, ולכולם יש הזמנה פתוחה לקפה אצלנו על חוף הים בדרום אנגליה", מחייכת רוני.

למה דווקא סוכן ביטוח ישראלי?

העבודה מול סוכן שמכיר את הצרכים הישראליים הנו יתרון מכריע. "אנחנו מדברים באותה שפה, לא רק במובן הלשוני אלא במובן התרבותי, מסכם בן. אנחנו יודעים מה חשוב לישראלים, מה מפחיד אותם ומה הציפיות שלהם מהמערכת הרפואית. העובדה שהשירות שלנו ניתן ללא עלות מצד הלקוח - שכן אנו עובדים ישירות מול חברות הביטוח - הפכת את הבחירה בסוכן אישי למהלך טבעי ומשתלם". עבור בן ורוני, מדובר ביותר מעבודה; זוהי שליחות שנולדה מתוך מקרה רפואי משפחתי לפני כעשור. היום, הם רותמים את כל הידע, הקשרים והניסיון שלהם כדי לוודא שאף ישראלי בבריטניה לא ירגיש לבד מול המערכת כשהוא זקוק לעזרה רפואית, והשירות שלהם הנו חנים לחלוטין.

* לייעוץ אישי, בדיקת הפוליסה הקיימת או תפירת כיסוי חדש במידות שלכם: 07706-676-282
 ווטסאפ/נייד: 07706-676-282
 מייל: support@theinsurancescompany.co.uk
 והקפה על חוף הים? תמיד מחכה לכם.

לתת לפוליסה להתחדש אוטומטית. חברות הביטוח מנצלות את השאנונות ומעלות מחירים ללקוחות קיימים. מועד החידוש השנתי הוא הזמן האידיאלי לבצע "בדק בית". סוכן טוב יבדוק את השוק עבורכם בכל שנה מחדש, ולעיתים קרובות יעביר אתכם לחברה מתחרה ב"ביטוח המשכ" - מה שמאפשר לכם ליהנות ממחיר של לקוח חדש מבלי לאבד את הזכויות הרפואיות והוותק שבצרכתם.

- התאמה אישית (Tailor-made): פוליסת מדף איננה מותאמת צרכים. סוכן ידע להרכיב לכם חבילה שכוללת בדיוק את מה שאתם צריכים - החל מכיסוי עם תקציב GP פרטי, ועד רפואת שיניים, אופטיקה וביטוח נסיעות שנתי לחו"ל. הדיוק הזה חוסך תשלומים על כיסויים מיותרים ומבטיח הגנה איפה שבאמת צריך.
- בריאות הנפש היא לא מותרות: מאז ה-7 באוקטובר, החקירה הישראלית בבריטניה מתמודדת עם לחצים נפשיים חסרי תקדים. זמני ההמתנה לטיפול פסיכולוגי ב-NHS יכולים להימשך שנים. זה הזמן לבדוק האם הפוליסה שלכם כוללת כיסוי מקיף לבריאות הנפש לכם ולילדיכם - זהו שקט נפשי שאין לו תחליף.

השירות הדיגיטלי והאישי: קפה מול חוף הים

למרות שמרכז הפעילות של בן ורוני נמצא מחוץ ללונדון, השירות שלהם נגיש מתמיד ומותאם לקצב החיים הישראלי המהיר. "99% מהלקוחות שלנו מתקשרים איתנו דרך הווטסאפ או המייל", הם מספרים. "בעולם של היום, המרחק הפיזי הוא חסר משמעות כשיש מענה

כשדיני המשפחה חוצים גבולות

בין ישראל, אנגליה והאג - המורכבויות המשפטיות של חיי משפחה ישראליים בחו"ל, ילדים, רכוש וירושה

פסק דין שניתן לאחרונה בבית המשפט לענייני משפחה בתל אביב קיבל את תביעתה של ג', ישראלית תושבת אנגליה, שכן זוגה לשעבר "חזר" עם הילדים המשותפים לישראל במסווה של "חופשת מולדת", ללא כוונה להחזירם. בית המשפט קבע כי מדובר ב"חטיפה" וקיבל את תביעתנו להשבת הילדים לאנגליה בהתאם להוראות אמנת האג.

בעניין אחר פנו אליי ליעוץ בני זוג ישראלים המתגוררים באנגליה, שלהם נכסים בשתי המדינות, וביקשו לערוך הסכם יחסי ממון ביניהם, לאור השקעה של אחד מהם במיזם עסקי תוך קבלת כספים מבני משפחת המקור. השאלה הייתה כיצד לערוך הסכם שיהיה תקף גם בישראל וגם באנגליה: האם צריך לערוך שני הסכמים? רק אחד? ומהו הדין שיחול על ההסכם - הישראלי או האנגלי?

לחיות בלונדון כישראלים זה עולם של הזדמנויות: עבודה, לימודים, ילדים שגדלים דו-לשונית וחיים בינלאומיים. אבל דווקא הזיקה לשתי המדינות יוצרת מורכבות בהסדרה המשפטית של ענייני המשפחה. מורכבות זו גורמת לא פעם לאנשים לדחות החלטות חשובות בענייני משפחה וירושה. זה מובן לגמרי, אף אחד לא קם בבוקר עם חשק לדבר על פרידה, על צוואה או על כסף. הבעיה היא שבתחומים הללו ההימנעות מהעיסוק אינה מקלה, אלא להפך: כשמהשהו משתבש, כמו סכסוך או מחלוקת, זה קורה לעיתים באופן פתאומי, תחת לחץ, ובדרך כלל עם הרבה רגשות. וכשיש שתי מדינות בסיפור, הקושי מוכפל. מי שמטפל בדברים מראש ובשיקול דעת מרוויח שקט, שליטה והגנה על המשפחה ועל היחסים בה. מי שנמנע מהי תמודדות מגלה לעיתים שהמחיר הוא סכסוך מורכב וקשה פי כמה.

ישראלים שחיים במדינה אחרת לא תמיד מודעים עד כמה ישראל עדיין נוכחת בחייהם מבחינה משפטית וכלכלית. דירה שנשארה בארץ ומושכרת, חשבון בנק ישראלי שלא נסגר, קרן השתלמות או פנסיה בישראל, עסק שנרשם בארץ, ירושה עתידית מהורים, או עצם העובדה שהילדים אזרחי ישראל יוש משפחה קרובה בישראל, כל אלה מחברים אתכם לישראל גם אם עברו שנים מאז שגרתם בה. ויום אחד, כשיש פרידה, מחלה, פטירה או מחלוקת משפחתית, עולות לפתע שאלות פרקטיות מאוד: היכן מטפלים בכך, באנגליה או בישראל? מי מוסמך להחליט? ואיך דואגים שההחלטות יהיו אפקטיביות בשתי המדינות? במצבים כאלה, ייעוץ מוקדם אינו מותרות אלא כלי הכרחי שמונע טעויות וסכסוכים מיותרים.

כשמדובר בפרידה או בגירושין, אחת השאלות הראשונות שיש להבין היא באיזו מדינה מנהלים את התהליך. זו אינה שאלה טכנית. לעיתים ההשלכות שונות מאוד בין מערכת משפט אחת לאחרת, למשל ביחס לחלוקת רכוש, להתייחסות לנכסים הנמצאים בישראל, להתנהלות סביב חשבונות בנק ופנסיות, וליכולת לאכוף החלטות במקום שבו באמת חיים או שבו מצויים הנכסים. לא אחת קורה שאנשים פועלים מהר מדי, מתוך כעס או פחד, ומקבלים החלטות שמקבעות מצב לא נכון לשנים. לעומת זאת, מי שעוצר לחשוב בתחילת הדרך, מבין את המפה ופועל בצורה מסודרת, יכול לעיתים לחסוך עוגמת נפש רבה, כסף וזמן יקר.

הנושא הרגיש ביותר הוא כמובן הילדים. מצבים אופייניים לפרידה בין בני זוג החיים בחו"ל, כמו רצון של אחד ההורים לחזור לישראל עם הילדים, ויכוח על מקום מגורים קבוע, מחלוקות לגבי תקופות שהיה בחגים ובחופשות, או נסיעה "זמנית" לישראל שמסתיימת בכך

טוב אינו נועד "לנצח" את הצד השני, אלא למנוע מחלוקות והליכים משפטיים בעתיד. מניסיוני, כאשר תהליך עריכת ההסכם מנוהל נכון וברגישות הראויה, הוא אף עשוי לחזק את התקשורת הזוגית ואת היחסים. ואולי הנושא שהכי דוחים, אך הוא המהשובים ביותר להסדרה, הוא הצוואה. מי רוצה לחשוב על היום שבו לא נהיה כאן? אך כאשר יש נכסים בישראל או משפחה בישראל ובמדינה אחרת, או כאשר מבנה המשפחה מורכב, ילדים מנישואים קודמים, זוגיות שנייה, נכסים שנרכשו במשותף אך רשומים על שם אחד בלבד, הסדרה ברורה בצוואה התקפה בשתי המדינות היא הכרחית ומפחיתה את הסיכון לסכסוך בין בני משפחה בדור הבא. במצבים בינלאומיים חשוב לבחון את התמונה הכוללת: האם יש מקום לצוואה אחת שמכסה את הכול, או שיש צורך בתיאום מדויק כדי למנוע סתירות או כפילויות בין מסמכים שונים.

גם כאשר מדובר בירושה בישראל של אדם שחי בארץ, יורשים המתגוררים בחו"ל מגלים לא פעם שהדבר רים "נתקעים": נדרשים מסמכים מקוריים, חתימות ואימותים, תרגומים ותיאומים בין רשויות ומוסדות, כגון בנקים, במדינות שונות. לעיתים גם מחלוקות קטנות מחריפות בשל המרחק וחוסר היכולת לשבת יחד. במצבים כאלה, עזרה מקצועית בישראל יכולה להפוך תהליך מתיש למסודר יותר, לקצר לוחות זמנים ולהפחית טעויות העוללות לגרור עיכובים ממושכים. בסופו של דבר, כולנו שואפים לשקט נפשי ולביטחון, במיוחד בתחום המשפחתי והכלכלי. החיים בחו"ל אינם מבטלים את הקשר המשפטי לישראל, ולעיתים אף מחדדים אותו. מי שמקדים להתייעץ ולהסדיר נושאים אלה מרוויח בראש ובראשונה שקט נפשי, הידיעה שיש סדר, ושום יקרעה משהו, המשפחה לא תיוותר בתוך ערפל. וגם אם נקלענו לסכסוך, חשוב לנהל אותו בנחישות וברגישות. ●

עו"ד אילן יעקובוביץ

שהילדים לא חוזרים - עלולים במהירות להפוך למשבר עמוק. גם אם כל הורה בטוח שהוא פועל לטובת הילד, חשוב להקדים ולהתייעץ לפני ביצוע צעדים שעלולים לגרום לנזק בלתי הפיך. במצבים בינלאומיים חשוב במיוחד להתנהל באופן שקול. מדי שבוע פונים אליי ישראלים המתגוררים במקומות שונים בעולם בשאלה כיצד לפעול נכון במצב המורכב של פרידה מבן או בת זוג תוך מגורים במדינה אחרת. מניסיוני, קרוב ל-30 שנות עיסוק בדיני משפחה בינלאומיים, ברור כי הסדרה מראש של תרחישים שונים בהסכם בין הצדדים היא האפשרות העדיפה. עם זאת, במקרים רבים ההסכם כזה אינו קיים, ויש צורך למצוא פתרונות אחרים.

ההסכם הוא אחד הכלים היעילים ביותר לישראלים שחיים בחו"ל, דווקא משום שהוא מאפשר לשני בני הזוג לדעת מראש מה יקרה אם יפרדו. רבים נרתעים ממהלך שנראה מנוגד לרומנטיקה, אך למעשה ההפך הוא הנכון: ההסכם מעניק שקט נפשי, במיוחד כשיש נכסים מלפני הנישואין, כשההורים בישראל מסייעים ברכישת דירה או מעבירים סכומים משמעותיים, כשיש פערים בהכנסות, או כשיש נכסים בשתי מדינות. ההסכם

*** אילן יעקובוביץ, הוא עורך דין, נוטריון ומגשר המתמחה בדיני משפחה וירושה, בדגש על דיני משפחה בינלאומיים**
מיל: 072-54-454-6844
טל: 072-54-454-6844
מגדל לוינשטיין - קומה 14, דרך בגין 23, תל אביב

המצויינים והגיבורים של ישראל

מחווה של לב וגבורה ללוחמים, לפצועים ולמשפחות הגיבורים

חגיגת בני הגיבורים בכפר חב"ד

הרבי מלובביץ' מעניק שטר לברכה למצוייני צה"ל, 1979

בצל המלחמה המתמדת על קיום המדינה, חיזוקה ושגשוגה, מלחמה אשר לצערנו גובה כל העת קורבנות בגוף ובנפש, הטמיע הרבי מלובביץ' שני מושגים ערכיים עמוקים, המבטאים הזדהות כנה והכרה אין-סופית בנתינה ובהקרבה של חיילי צה"ל. מושגים אלו אינם רק ביטויים לשוניים, אלא תפיסת עולם שלמה המעניקה כבוד, משמעות והערכה עמוקה לאלו הנושאים בעול ההגנה על העם והארץ.

הערך הראשון: מצויני צה"ל

בקיץ 1979 יצאה מטעם משרד הביטחון משלחת מיוחדת של חיילים, פצועי מלחמת יום הכיפורים, לביקור חינוכי והסברתי בארצות הברית. במהלך הביקור הגיעו חברי המשלחת ל-770, לפגישה אישית עם הרבי מלובביץ', הרבי קיבל אותם באהבה גדולה, הרעיף עליהם ברכות חמות, ובדבריו הבהיר כי אינו מקבל את הכינוי "נכי צה"ל" לפצועי המלחמה. תחת זאת ביקש לכוונם "מצויני צה"ל". שכן על גופם נחרת לעד כי לחמו במסירות נפש והקריבו למען הגנת העם והארץ. בכך העניק הרבי מבט אחר: לא של חיסרון, אלא של מצוינות, של גבורה ושל שליחות.

הערך השני: בני הגיבורים

החל ממלחמת ששת הימים נערך בכפר חב"ד אירוע בר-מצווה המוני לבני הגיבורים, ילדיהם של חללי צה"ל.

סרן ישראל יודקין ז"ל

רס"ב שאול מויאל ז"ל

אירוע זה אינו רק טקס חגיגי, אלא רגע של חיבוק לאומי עמוק. מדי שנה הגיעו אליו ראשי ממשלה, רמטכ"לים ובכירי המערכת הביטחונית, שבאו לחלוק כבוד לנופלים ולבטא מחויבות מוסרית כלפי המשפחות. במעמד זה זוכים היתומים והאלמנות להרגיש כי אינם לבד, וכי עם שלם עומד מאחוריהם, זוכר, מוקיר ומעריך את הגיבורים.

לצערנו, בשנתיים האחרונות התווספו למשפחת השי"ת כול שני גיבורים ממשפחתנו, והכאב הפך אישי וקרוב מתמיד: סרן ישראל יודקין, מכפר חב"ד, לוחם בחטיבת כפיר, שנפל בקרב בצפון רצועת עזה; רס"ב (במיל') שאול מויאל, מקרני שומרון, לוחם בחטיבת טיבת אלון, שנפל בקרב בדרום לבנון.

סיפור חייהם וגבורתם ממשיכים להאיר, גם מתוך החסר והכאב, את המשמעות של מסירות נפש למען הכלל.

יהי זכרם של גיבורי ישראל ברוך, ונצור בצרור החיים. ושנזכה במהרה לקיום נבואת מיכה: "זכתתו הרבותם לאיתים... לא ישא גוי אל גוי חרב... וישבו איש תחת גפנו ותחת תאנתו ואין מחריד". ●

תוכן מקודם

חוויה פסנתרית עושה את היציאה

THE ISRAELI SUNDAY SCHOOL

בית חב"ד הישראלי מתרגש להודיע על פתיחת בית ספר ישראלי ליום ראשון לגילאי בית ספר יסודי ללימודי עברית ומסורת באווירה חונית ומנהיגית

שיטת לימוד חדשה לקריאה עם תוצאות אמיתיות - נק"ד!

תוכנית מיוחדת לשנת בר מצווה ובר מצווה לגילאי 12-13 ואופציה להכנה לקראת GCSE בעברית

לפרטים נוספים והרשמה: 07925857070

פעם בחודש
תוכנית מיוחדת
עם ארוחת בוקר
מפנקת

היוב"ים

מפגש אמהות ותינוקות

בפעילות תהני מקפה ומאפה, משחקיה, פעילות לזמן איכות עם הבייבי וכמובן מחברת אמהות ישראליות תומכת ומחבקת

להצטרפות לקבוצת האמהות: 079-25857070

גילאי 0-9
חודשים

ימי שני
11:00-13:00
אזור NW11

מימין: אימון נשים אחרי לידה עם אריקה פיטנס
משמאל: "חווים משהו יחד". אירוע של טוגד'ר צילום: אופק אבשלום

טוגד'ר לונדון: שתי נשים בונות בית ישראלי בלב עיר זרה

סיפור על חילונית ודתייה שהפכו את הקיטוב הישראלי למנוע של חיבור, ועל איך שתי נשים שונות אך דומות הצליחו לבנות בלונדון מרחב אחד, הרמוני, שמרגיש כמו בית לכלל ישראל

בריטים ואיראנים יחד ושרו מה נשתנה. "יש לנו אג'נדה אחת והיא בינוי קהילה" הן אמרות. "במיוחד עכשיו, כשאין גוף ממשלתי שתומך בנו". זו החלטה אידיאולוגית ופרקטית, שמאפשרת לכלל ישראל להרגיש בבית בלי תנאים.

מה מייחד את טוגד'ר?

לונדון מלאה באירועים קהילתיים, אבל טוגד'ר יוצר משהו אחר. האירועים אינם בנויים כישיבה תיאטרלית אלא סביב שולחנות. אנשים שותים, מדברים ומכירים. אין "במה" ו"קהל", וגם כשיש במה, הקהילה משתפת, שואלת, שרה ומאלתרת.

עדינה מתארת זאת היטב: "אני לא יודעת איך האירוע יתחיל או יסתיים. הקהל מוביל". היא מספרת על רגעים שבהם אנשים ביקשו שיר שלא היה בתוכנית או יוצר שנחשף על הבמה פעם ראשונה באופן מפתיע. "זה קורה כי כולם מרגישים בבית". הייחודיות הזו אינה רק אסתטית, היא מהותית. היא יוצרת תחושת שייכות אמיתית. "אנחנו לא מוכרות כרטיסים לקהל", אומרת תהילה. "אלה לקהילה".

עדינה חיימס ותהילה דרמן. צילום: תמי שפיר

רגעים שמזכירים למה הן כאן

תהילה מספרת על אירועים מלאים, יוזמות חדשות וחיבורים בין אנשים שלא הכירו למרות שהם שכנים. על כאלה שמגיעים לאירוע ומופתעים שאין דבר תורה, או דוכן תוכן מגויס. יש גם אתגרים: תקציבים מוגבלים, קבוצות פייסבוק שלא מאפשרות פרסום. אבל הן ממשיכות. "יש מקום לכולם", אומרת עדינה. "מזמינות את כולם לשתף איתנו פעולה" מוסיפה תהילה.

ומה צופן העתיד?

כששואלים איך הן מדמינות את הקהילה בעתיד, שתיהן מדברות על אותו חזון: קהילה מבוססת יוזמות של אנשים, שמתרחבת למרכזים נוספים בלונדון עם פעילות קבועה. קהילה שהיא "כלי לרפוי", כפי שתהילה מגדירה זאת.

עדינה מסכמת: "אני רוצה עוד אנשים עם תשוקה. אנחנו כאן כדי לתת להם במה".

"אישה של קהילה ואישה של קהל" נפגשו בלונדון והדליקו משהו. לא הכרזה דרמטית, אלא התחלה שקטה שתפסה תאוצה, ועכשיו הן קוראות לכל מי שרוצה להצטרף.

* לפרטים נוספים:

https://london.israelicommunityeu.org/together_london

בלונדון, עיר בה תשעה מיליון תושבים, הכולל זה מהר, גבוה ורחוק, יש רגעים שבהם ישראלים מרגישים מנותקים. הגעגוע לשפה, למסורת, לשירים של הגן, לאירועים שמרגישים "שלנו", מתערבבים עם הרצון להשתלב, להצליח ולבנות חיים חדשים. בתוך המרחב הזה, בין תחושת זרות לצורך בשייכות, צמחו שתי נשים שהפכו למרכז קהילה ישראלית הולכת ומתרחבת: תהילה דרמן ועדינה חיימס. שתיהן הגיעו ללונדון בתקופות שונות, כל אחת עם מסלול חיים עשיר, ובלי שהתכוונו מצאו את עצמן מובילות ארגון קהילתי שמצליח לגעת באנשים, לאחד ביניהם וליצור תחושת בית אמיתית, גם רחוק מהבית.

הסיפור שלהן הוא סיפור על שליחות, צורך אנושי עמוק, יצירה תרבותית וקהילה שבניית יחד. זהו סיפור על השעה מרחבים קהילתיים ישראלים שעובדים שנים בליצירת מרחב קהילתי בטוח ונעים לישראלים באירופה, המבוסס על תרבות ישראלית, שימור השפה העברית וחיבור ליהדות ישראלית.

"טוגד'ר לונדון" הוקם לפני כשנה כחלק מרשת של תשעה מרחבים קהילתיים ישראלים שעובדים שנים ברחבי אירופה, והפך למוקד של חיבור, תרבות, שייכות ותקווה עבור ישראלים בלונדון.

מסע אישי שהפך לשליחות

תהילה הגיעה ללונדון אחרי שנים של עשייה קהילתית בברלין. היא לא תכננה להיכנס שוב לעשייה ציבורית. להפך, אחרי שנים של הובלת יוזמות, הקמה וניהול ארגון ופעילות אינטנסיבית, היא ביקשה לעצמה שקט. "הגעתי ללונדון כדי לחיות את חיי, לנהל מרחוק, לצאת מהסיפור הציבורי", היא מספרת. אבל המציאות הובילה אותה אחרת. ישראלים רבים פנו אליה וביקשו מענה קהילתי שלא קיים. הם חיפשו מקום שבו יוכלו להרגיש חלק. לאט לאט תהילה הבינה שהצורך גדול ושיש לה אחריות. "חיידיק בינוי הקהילה בוחר בך", היא אומרת, "לא את בו".

לצד זאת, תהילה מספרת בכנות שגם נתקלה בהתנגדות. חלקה נבע מהגעגוע ארגון חדש, חלק מהחשש מגוף גדול עם תקציבים, וחלק, כך היא אומרת, גם מהיותה אישה דתייה. "זה כאב", היא מודה. "אנשים האמינו לשמועות ולא לי. אבל כשפגשתי אותי, מבינים. רק שלא תמיד נותנים את הצ'אנס". למרות זאת, היא בחרה להמשיך.

עדינה, לעומתה, מגיעה מעולם התיאטרון. שנים של יצירה, כתיבה, בימוי והפקה בארץ ובחו"ל. רק בלונדון

JOIN OUR ISRAELI DANCE PERFORMING GROUPS

LAZUZ

FOR AGES 12-17

ORANIM

OUR ADULT GROUP,
PERFORMING IN LONDON AND
AROUND THE UK!

NEVATIM

FOR AGES 8-11

+07980451912
info@idi.org.uk
www.idi.org.uk

REGISTERED CHARITY NO. 1206015

טקס יום הזיכרון

לחללי מערכות ישראל ונפגעי פעולות האיבה תשפ"ו

הטקס השנתי בהובלת שגרירות ישראל בלונדון יתקיים

ביום שני, ה' באייר תשפ"ו, 20/04/2026

הטקס יחל בשעה 19:00, כניסת קהל תחל בשעה 18:00

פרטי החיקום ישלחו למחזמים בסמוך למועד האירוע

לא תתאפשר כניסה לטקס
ללא רישום מראש

על מנת לאשר את הגעתכם
לטקס יש לסרוק את הברקוד
ולמלא את הטופס

- כניסה לאירוע מותנית בבדיקה בטחונית, על כן יש להצטייד בתעודה זהה
- יש להמנע מהביאת חתיקים וחפצים חדים • נא לא להגיע עם ילדים קטנים
- מקומות החנייה מוגבלים, מומלץ להגיע בתחבורה ציבורית • נא לא להעביר הומנה זו לגורמי חוץ

לפרטים נוספים ניתן לפנות לכתובת החייל הבאה: Defence2@london.mfa.gov.il

Ministry of Foreign Affairs
Israel

משרד הביטחון
MINISTRY OF DEFENCE

משרד לקליטת תלמידי
הבית הישראלי

זיוה'לה

4

שדרת הכוכבים

מי צעד על השטיח האדום מחוץ לארסדיפו?

- עדי אשכנזי פתחה את הלב, וגם כמה סודות מנכבי המנופאזה, מול 400 נשים בערב בלתי נשכח.
 - ישראל קטורזה הגיעה, ראה וכבש את לונדון בצחוקים ללא הפסקה.
 - אסי עזר ויעל פוליקוב עלו לשיחה זוגית על אקטואליה, חיים ומה שביניהם.
- כל הכבוד לטלי צמח ו"צמח הפקות", שממשיכות להביא את ההומור הישראלי ללב לונדון.

צילומים: תמי שפיר

1

עמותת הידידים של HIT (המכון הטכנולוגי חולון) פתחה את העונה בלונדון באירוע השקה חגיגי בהובלת המנכ"לית אורית אייל פייביש ובסיוע דני רוה וטלי צמח. נשיא המכון, פרופ' אדוארד יעקובוב, והמנכ"ל שמואל גולדברג הגיעו במיוחד מישראל. את הערב ליוו הפעות מרגשות של זמר האופרה ארי קריסלי והכנר בר מרקוביץ. צילום: תמי שפיר

7

אירוע נוסף של הבונדס, בשיתוף ההסתדרות הציונית העולמית לרגל יום האישה הבינלאומי, הגנו המשתתפים מהרצאה מרתקת של ג'יליאן פרי על טקס התה האנגלי לאורך ההיסטוריה, כולל טעמות והתנסות שהשאירו טעם של עוד. מימין לשמאל: ג'ו עוזר, זרה לנדסברג, אורית אושרובסקי, ג'יליאן פרי, דימה מבזוס, מתן ברניו.

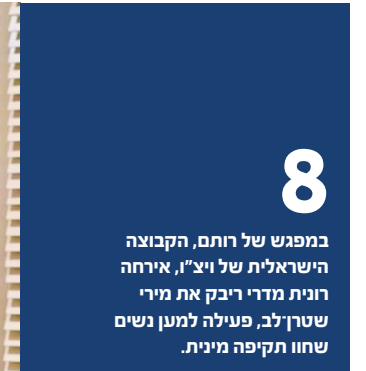
5

ערב מיוחד של עמותת "שמחה לילד" התקיים זו השנה השישית במלון ליאונרדו בסיטי. ליאור שושרד, המנטליסט המוכר מפרסומות אל על, השאיר את הקהל פעור פה, ומילי אביטל הנחתה את הערב באלגנטיות וקסם. הפקה: טלי צמח, צמח הפקות. צילומים: תמי שפיר

2

אורית אושרובסקי וג'ו עוזר מהבונדס אירחו לקוחות פוטנציאליים לסיום מרתק באוצרות החבויים של לונדון, כולל הצצה לאולמות כלי הכסף, ולסיום, תה מנחה באולם האלגנטי של Six Clerks.

8

במפגש של רותם, הקבוצה הישראלית של ויצ"ו, אירחה רונית מדרי ריבק את מירי שטרן לב, פעילה למען נשים שחוו תקיפה מינית.

6

שלושה אירועים של חוג ידידי אוניברסיטת תל אביב משכו את חובבי התרבות:

- במפגש נוסף, בביתה של טל ויתקון, התארח הקולנוענית אתי צ'יקו, ששרת הביכורים שלה "נאגדורי" זכה בפרס בפסטיבל הקולנוע היהודי בלונדון. בתמונה מימין למעלה (מימין לשמאל): לילך סונין קשלס, קארה קייס, אתי צ'יקו וטל ויתקון. צילום: זיוה לוי
- ערב קולנוע נוצץ ב-JW3 עם שלושה סרטי סטודנטים מבית הספר ע"ש שטייב טיש. בהם סרטו של מאיר לוינסון-בלונט, "כתם קצבים", שהוכרז כמועמד לאוסקר. לבמה הצטרף גם היוצר והמפיק דן פטרסון לשיחה מסקרנת. בתמונה מימין למטה: מאיר לוינסון-בלונט בשיחה עם דן פטרסון. צילום: דנה לוי
- מעגל הנשים הוזמן לתצוגה מוקדמת של מכירת האמנות השנתית (BFAMI) בגלריה פיליפס, בסיוע מודרך של האוצרת גילי יובל, ההכנסות נועדו לטובת סדנת אמנות טיפולית לפוסט טראומה (בתמונה משמאל).

3

פסטיבל הצגות הילדים של ההסתדרות הציונית העולמית, תחת הכותרת "ואהבת לרעך כמוך", נפתח עם אורחת הכבוד מרים פרץ. חמש הצגות שונות של תיאטרון השעה הוצגו בבתי ספר, בתי כנסת וב-JW3. הפקה: מתן ברניו וטלי צמח צילום: תמי שפיר

11
 די בסן ויאיר ניצני, יחד עם הגיטריסט עדן ייר בסון, העלו מופע "מיני תיילים" קומי מוזיקלי לטובת "מנה מאיר פנים". בהפקת גבי בלאואר (שני מימין) ושי הרציון (משמאל), הם מילאו את האולם ב־10,000 גייסו מעל 10,000 פאונד למען נזקקים ומשפחות מפונים.
 צילום: תמי שפּלר

12
 סטלה דרוי ג'ורי (מימין) הציגה את ספרה החדש, RACHEL, באירוע לציון 75 שנה לשבוע הספר היהודי, ושיתפה על הבמה את סיפורה המשפחתי יוצא הדופן והרקע ההיסטורי שמאחוריו.
 צילום: מתוך הפייסבוק

9
 ניצה ספיר, שמארגנת מדי שנה אירוע לזכר בעלה רובין, אירחה השנה את בת אל פאפורה בורנשטיין במופע סטנד-אפ אוטוביוגרפי על חייה כאישה נמוכה שמוכיחה שהגובה לא קובע כשיש נוכחות שממלאת במה.
 צילום: זיוה לוי

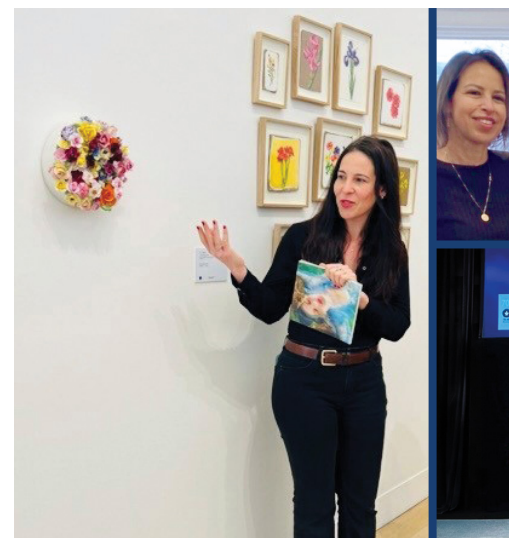
13
 בפסטיבל "סרט" הוקרנו שלושה פרקים מהסדרה הקומית "המטכליסטים" של היוצר ערן זרחוביץ'. השחקנית לירז חממי, שמככבת בסדרה (משמאל), התראיינה על הבמה על ידי אליענה בקייר. צילום: ענת קורן

10
 שירה בציבור מרגשת במיוחד נערכה בערב לזכרו של מתי כספי, בהשתתפות כ־100 איש. מקהלת "צלילונדון", בניצוחה של עירא קלכמן, הובילה את שיריו האהובים. צילום: זיוה לוי

14
 משוחחרי השבי ספיר כהן וסשה טופרונב התארחו בערב ט"ו בשבט של חב"ד הישראלי. השניים שיתפו בסיפורי הגבורה מעזה בשיחה עם מיכל אושמן - תזכורת חיה לאחדות אמיתית.

זיוה'לה

17

עדינה חיימיס, מובילת תחום התרבות והאירועים של טוג'ר, אירחה את השחקן והקומיקאי יניב ביטון לשיחה אינטימית, מרגשת ומצחיקה במיוחד. הקהל שר, שאל, השתתף - ובעיקר צחק. צילום: אופק אבשלום

15

על רקע המצב בישראל, בקהילת הצעירים של "הבית בלונדון" החליטו דווקא עכשיו לחזק את תחושת החיבור. יותר מ-120 צעירים וצעירות הגיעו למסיבת פורים קהילתית ושמוחה, שהוכיחה שגם בתקופות מאתגרות, הרוח הטובה מנצחת.

צילום: לב לסמן

18

רוני קובן, העיתונאי, היוצר והמראיין האהוב של כאן 11, הגיע לממלכה למפגש אינטימי עם חברי מועדון IBC ועם בני הקהילה. קובן ריתק את הנוכחים ושתף מסיפורי 20 שנות עבודתו עם דמויות מפתח מעולמות התרבות, הכלכלה והפוליטיקה.

צילום: ענת קורן

19

חגיגות פורים של בית חב"ד הישראלי, בהובלת הרב שניאור וחני גליצנשטיין, התקיימו באווירה שמחה ובקונספט "פורים בחלל", עם קריאת מגילה, משלוחי מנות, משתה, מוזיקה ופעילויות לילדים.

16

קהילת "מאוחדות בממלכה" קיימה אירוע מקצועי עם שני פאנלים בהשתתפות נשים ישראליות מובילות בבריטניה. את הערב הנחו ליאת שומן, אפרת שמש אידלסון, רונית קרול ודנה אבן-חן, ובפאנל השיווק השתתפה גם קרן שפט. האירוע, שנערך בשיתוף "הבית בלונדון" באולד סטריט, הסתיים בשאלות, תשובות ונטוורקינג נשי.

פרידה מאבי מלר

שנה לא פשוטה עברה על ישראל, שנה שבה איבדנו אושיות רבות מעולמות התרבות, התקשורת, האקדמיה והחברה, רבים מהם צעירים יחסית, בשנות ה־70 לחייהם. בין הדמויות הבולטות שנפרדנו מהן היה גם אבי מלר ז"ל, שדר הספורט האהוב, שנפטר בגיל 72 בלבד. מלר כתב במשך שנים את מדור הספורט של "עלונדון", הן בתקופה שבה חי בעיר והן לאחר ששב לישראל, ותמיד עשה זאת במסירות, בחדות ובאהבה גדולה. עלונדון מרכין ראש לזכרו ולזכרם של כל אלה שהלכו מאיתנו השנה. בתמונה מתוך האלבום הפרטי עם ענת קורן העורכת.

יהי זכרו ברוך. ת.נ.צ.ב.ה.

20

למרות המלחמה עם איראן, הפוריון המבוקש של הצופים בלונדון, הפך לסולד'אאוט היסטרי עם 600 חוגגים ואווירה מחשמלת. ברגע השיא נשאה נציגת הקהילה האיראנית נאום מרגש לצד משפחות ישראליות שנתקו בעיר.

21

מיטל (מישל) רשף חנכה בלונדון את המתנס הקהילתי החדש לבני הגיל השלישי IRC Israeli Recreational (Centre). ההשקה לוותה במסיבת חנוכה חגיגית ושירה בציבור עם יוסי יופה שהרים את האווירה.

“Cancer doesn't care how old you are...”

I found out I had lymphoma on 9th February 2024. I was in shock. At 35, how could I have cancer? I didn't know anyone my age who had been through it.

Making that first call to Chai was difficult, but everyone there was either in the same boat as me or was there to help people like me.

What an amazing place. Chai truly cares for everyone and helped me get my life back on track. ”

Charlotte

Over the last 10 years, the number of young people supported by Chai has increased by more than 200%.

For more information on our extensive range of specialised services and care across the UK, please call our Freephone helpline on 0808 808 4567 or visit www.chaicancercare.org

Chai Lifeline Cancer Care Registered Charity No. 1078956

chai cancer care
together we can cope

אנחנו יום עצמאות שמח!

עצמאות על האש

המדריך המלא למסעדות הגריל המצטיינות של לונדון

בשר צפון ספרדי משובח. Ibai

ועיסיות שומנית ממכרת.
90 Bartholomew Close, EC1A 7BN
 020-4597-3821
<https://ibai.london>

טקסס בלב לונדון

Texas Joe's Slow Smoked Meats (לונדון ברידג')

לא רחוק מברו מרקט, יושב בחור בשם ג'ו, שהביא ללונדון את ה"הונקי טונק", סוג של מסבאה נפוצה בדרום ארה"ב, ומאופיינת בסגנון מחוספס, מוזיקת קאנטרי ועישון בשר בשיטה טקסנית איטית, על עצי אלון, עם נתחי בקר אמריקאי פרימיום, ששונים בטעמם ובמרקם שלהם מהבקר הבריטי המקומי. מדובר באחד מהמקומות שבו תוכלו לחוות גריל טקסני בצורה הכי מזוקקת ומעושנת שלו בלונדון, משל הייתם ברחובות אוסטיין או סן אנטוניו.

אל תפספסו: את הבריסקט, וגם את כתף או צלעות הכבש הבוגר.
8-9 Snowfields, London SE1 3SU
 020-3759-7355
<https://texas-joes.com>

שגרירת ה"פארם טוֹיִיבֵל"

Claro; London (סנט ג'יימס/פיקדילי)

שילוב הרפתקני של תוצרת בריטית עם מטבח ים-תיכוני. קלארו

הנה לכם נציגה ראשונה מ"שלנו" כאן. קלארו של השף רן שמואלי והצוות הרפתקני שלו, הביאו ללונדון שילוב בין תוצרת בריטית משובחת לבין טוויסט ים-תיכוני (ולא רק ישראלי) מתבקש, והם לא פראיירים בכלל בכל הנוגע לבשר בכלל וגריל בפרט. בכל תקופה הם נוסעים לחבלי ארץ שונים בבריטניה (למשל,

תרבות ה"על האש" הישראלית השתנתה ללא היכר בשנים האחרונות. אם פעם הסתפקנו בקבבים של זוגלובק, במנגלי אלומיניום פשוטים, נפנף מקרטון ונקניקיות תעשייתיות, כיום המנגל הישראלי הוא אירוע קולינרי לכל דבר, והקהל הישראלי יודע כבר לדרוש נתחי פרימיום כמו פיקניה ואנטריקוט מיושן מרמת הגולן, ושולט במונחים כמו יישון יבש, חיתוך נגד הסיבים, וסו וויד ועוד. במקביל לרנסנס הזה בישראל, גם לונדון עברה מהפכת גריל מרשימה משלה. העיר מנצלת את ה"חצר האחורית" העשירה של האי הבריטי, מהמרעים הירוקים של סקוטלנד, דרך הגבעות של יורקשייר ועד הלייק דיסטריקט, ומגישה נתחי בקר מרעה משוֹר בחים, Grass-fed, שמפתחים טעמים עמוקים ומרקם יוצא דופן. חג העצמאות הוא הזדמנות מושלמת לחגוג את אהבתנו לבשר, לאש ולגריל, וגם בלונדון יש לא מעט מקומות שמבינים את השפה הזו מצוין. בין אם אתם מחפשים סטייק בריטי מיושן, גריל באסקי לוהט, עישון טקסני או שיפודים ישראליים שמרגישים כמו בבית, יש כאן חגיגה של טעמים שמחה רק שתגיעו. לכבוד החג ריכזתי כמה מקומות שעבורם גריל הוא דרך חיים, ובהם תוכלו ליהנות מחגיגת בשרים אמיתית שמשלבת איכות מקומית, אש גלויה ופחמים, בדיוק כמו שאנחנו אוהבים.

מוסד הנתחים

The Quality Chop House (קלרקוול)

המוסד הזה, שקיים מאז 1869, שומר על אופי של דינר ויקטוריאני עם ספסלי עץ צפופים ואווירה של לונדון הישנה והטובה. הם עובדים בצמוד לקצבייה הפרטית שלהם, מה שמבטיח שכל נתח שמגיע לשולחן עבר סלקציה קפדנית וכמובן יישון במקום. כאן לא תמצאו עישון מוגזם או רטבים שמסתירים את הבשר. זה המקום למי שרוצים לחגוג עצמאות עם בשר משובח, תוך כבוד למסורת הבשר המפוארת של האי הבריטי.

אל תפספסו: את ה Hereford bone-in ribeye, נתח משיש להפליא עם טעמים עדים במיוחד, ואת הקונפי פרוסות תפוחי אדמה שהפך למנת הדגל של המקום.

92-94 Farringdon Road, EC1R 3EA
 020-7278-1452
<https://thequalitychophouse.com>

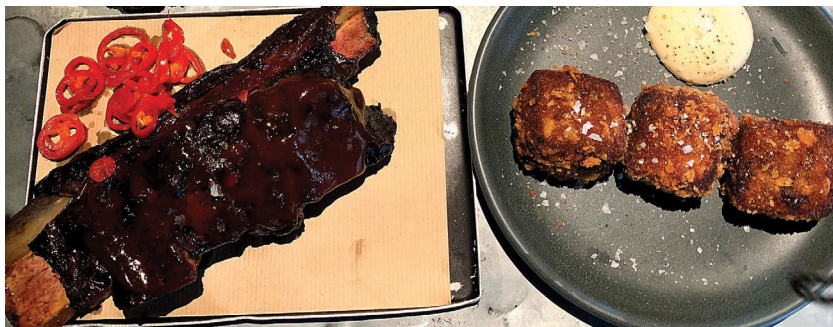
הלהבה הבאסקית

Ibai (סיטי)

ממסעדות הבשר החדשות והלהוטות (תרתי משמע) בעיר, שמתמקדת בגריל בסגנון חבל הבאסקים בצפון ספרד, מהאזורים הקולינריים ביותר בעולם, שבו עובדים עם חום קיצוני, אש גלויה, גחלים לוהטות, ונתחי ענק של בשר צפון ספרדי משובח שנצלה לעיני הסועדים. שיטת הצלייה הבסקית מייצרת שכבה חיזונית פריכה ואפילו שרופה קלות, בזמן שפנים הבשר נותר עסיסי בטירוף.

אל תפספסו: את הנתח מגליציה שבצפון ספרד (Galician Blond) מפרות בוגרות, שמאופייין בטעמי מרעה עמוקים

המקדש האפל SmokeStak (שורדיץ')

לחובבי בשרים מעושנים.
SmokeStak

**אם פעם
הסתפקו
בקבבים של
זוגלובק,
במנגלי
אלומיניום
פשוטים,
נפנף מקרטון
ונקניקיות
תעשייתיות,
כיום המנגל
הישראלי הוא
אירוע קולינרי
לכל דבר"**

"מוסד" בשרים ותיק ומוערך בשורדיץ', ומקום שכולו מעשנה אחת גדולה, עם עיצוב תעשייתי-ברוטליסטי אפל, וריח שמוי שך קרניבורים גם מהצד השני של הרחוב. מדובר בלא פחות מ"מקדש" לחובבי בשרים מעושנים, כשהכל קורה עם אש חיה, עשן סמיך ועצי אלון שנשרפים לאיטם. דיויד קרט, המוח מאחורי המקום, לקח את הדיוק ממסעדות המישלן בהן עבד, והעביר את אותה מסירות ותשוקה לעולם הבשר המעושן.

אל תפספסו: יש כאן כמה מנות שכבר הפכו לאגדה, כולל הברי-סקט האגדי, מהנימוחים שתאכלו. גם צלעות הבקר המצטיינות, שמגיעות בגליליז עמוק ומבריק שקשה להפסיק ללקק. עוד שיחוק כיפי, לחובבי הבקר הנמוך, הוא ה-Pulled Pork, כל כך רך וממכר.

35 Sclater Street, E1 6LB
020-3873-1733
<https://smokestak.co.uk>

פולחן האש והירקות Acme Fire Cult (דלסטון)

ונסיים עם עוד המלצה לווהטת ומעושנת במזרח לונדון, והפעם לא רק לקרניבורים. יוזמה של השף אנדרו קלארק (לשעבר St. John) שהחליט להקים מעין "חצר אורבנית" מקורה, שבה הוא יוכל לשלב את התשוקה שלו לאש גלויה וגריל, עם אווירה מזרח לונדונית-היפסטרתית מתבקשת. אגב, לא רק בבשרים עסקין, אלא גם ירקות צלויים, רטבים מותססים וכל מה שמלווה את הבשר, שמקבל פה במה מכובדת.

אל תפספסו: את הכרישה הצלויה עם רוטב פיסטוק, וכמוכן כל מה שמגיע מהאש (משתנה לפי עונה), למשל את כתף הכבש המעולה.

ולא פחות חשוב: אם כבר בשכונת דלסטון עסקין, אל תפספסו את סיורי האוכל המושקעים שלנו בשכונה המרתקת הזו, ששמים גוש על מסעדות פועלים ומאפיות מהגרים מיוחדות, ובמסגרתם גם נבקר בעוד "מוסד" מעניין של גריל (הפעם קריבי) בשכונה.

The Bootyard, Abbot Street, E8 3DP
(אין מספר טלפון רשמי)
<https://acmefirecult.com>

חג עצמאות שמח וטעימו!

*** עומר לוגסי הוא המייסד והמנחה של מותג סיורי האוכל "רעבים בלונדון", המציע סיורי קולינריה וסיורי שכונות מעמיקים במגוון אזורים ברחבי העיר.**
לפרטים נוספים: www.londonist.co.il/tours

עצמאות כמו בישראל. מזל

ברקשייר או קנט) ומביאים ישירות מהחווה ומהחקלאים חומרי גלם משובחים, כולל כמוכן בקר, כשהמטבח הפתוח במסעדה מצויד בתנורי פחם ואש גלויה.

אל תפספסו: את פלדת הכבש המשוגעת, עם כבש מקומי בבישול איטי שמתפרק מהעצם, מנה שמתאימה במיוחד לחי לוקה וחגיגת עצמאות, ותגרום לכם אפילו להרגיש בבית, עם פיתות, מטבוחה וצדקי. בנוסף, אל תפספסו את נתחי הבקר וגם הצבי המתחלפים, שלא מביישים סטייק האוס מוקפד.

12 Waterloo Place, SW1Y 4AU
020-4580-1429
<https://claro-london.com>

הקאנטריסייד באהבה Kerridge's Bar & Grill (ווסמינסטר)

טום קרידג' הוא מהשפים המוערכים כיום בבריטניה, ועשה היסטוריה כשף הראשון (היחיד עד כה) עם פאב שקיבל שני כוכבי מישלן. היכולת שלו היא לקחת מנות וחומרי גלם ברי-טיים, ולהפוך אותם לפיין דינינג, בלי לאבד מההנאה והנשמה שלהם. הוא מקפיד על בקר שגדל על מרעה טבעי, ניזון מעשב ועובר יישון יבש ממושך שמייצר טעמים עמוקים. גריל הרוטיוסי שבמטבח הפתוח מוסיף גם הוא לחגיגה, עם קראסט חיצוני ועסיסיות מדויקת, כשגם כל המסביב (כולל התוספות) ברמה גבוהה בטרורף.

אל תפספסו: את הריב איי (אנטריקוט) ביישון יבש של 28 יום כמוכן, מההסטייקים המענגים שאכלנו השנה בלונדון. אבל לא רק אותו. אל תפספסו גם את הצי'פס (מהטובים בעירו) בטיגון משולש, ואת הברד אנד בטר פודינג, שהוא לא פחות מחוויה, עם קירמול שאשכרה מזכיר ברווז פקין (!)

10 Northumberland Avenue, WC2N 5AE
020-7321-3244
<https://kerridgesbarandgrill.co.uk>

הבית הישראלי Bracha (גולדרס גרין) ו-Mazal (קמדן)

אי אפשר לעשות כתבה על גריל בלונדון לכבוד יום העצמאות ולא לדבר על צמד המסעדות הישראליות מבית אביב באום ונטע שגב, שמביאות ללונדון את הרוח של מסעדת הגריל הישראלית באופן הכי נאמן למקור שאפשר, עם שיפודים נפלאים, שווארמה, מרגז, עראיס, חומוס נהדר וסלטים בטריות שלא מוצאים בקלות באי הבריטי. בתכלס, אם אתם רוצים את העצמאות שלכם הכי קרובה לעל האש הישראלי, כולל הגולדרסטאר והעראקה, בלי להדליק את המנגל, זו כנראה תהיה הבחירה המדויקת. אגב, ב-21.4 יש מסיבת עצמאות Mazal בקמדן, וב-22.4 החבר'ה שלהם עושים מסיבת על האש ב-JW3.

אל תפספסו: אמנם הם הכי ידועים בשווארמה שלהם (ועכשיו יש גם שווארמה כבש-עגל ב"ברכה"), אבל אהנונו עפים על השיפודים שם, ובינינו, זה הכי עצמאות שאפשר.

Mazal
Unit 192, 2nd Floor, Hawley Wharf, NW11 8AA
020-3951-1561
<https://mazal.london>

Bracha
118 Golders Green Road, NW11 8HB
020-3154-5815
<https://bracha.london>

קולנוע כנגד כל הסיכויים

פסטיבל הסרטים הישראלי בלונדון חוזר בפעם ה-15

מסע אנושי על זהות, שייכות ופיוס. נטע ריסקין ב"נאנדורי"

דאנה איבגי וכן סולטן ב"חמצן"

בעוד שבועות ספורים ייפתח בלונדון אחד מאירועי התרבות המצופים ביותר בקהילה: פסטיבל הסרטים הישראלי SERET, שמציין השנה את מהדורתו ה-15. בשיחה פתוחה וכנה עם מנהלת הפסטיבל, אודליה הרוש, היא חושפת את מאחורי הקלעים של הפקה מורכבת, במיוחד בצל אירועי השנה האחרונה, את נבחרת האורחים המרשימה, ואת המאבק העיקש לשמירה על נוכחות תרבותית ישראלית בלב לונדון.

הפסטיבל יתפרסם על פני שמונה ימים ותקיים בין 7 ל-14 במאי. הרוש לא מסתירה את המורכבות הלוגיסטית של הפסטיבל: "לצער, אף בית קולנוע מסחרי בעיר לא הסכים לעבוד איתנו השנה. נאלצנו לשכור אולמות בבתי מלון ויקרתיים במרכז העיר. ובכל זאת, מרבית ההקרנות יתקיימו השנה במרכז JW3 באולם הקולנוע ובאולם הגדול שלהם". למרות האתגרים הבלתי פוסקים, הפסטיבל נתמך על ידי ארגונים וגם תורמים פרטיים מהקהילה שמעניקים לו תמיכה כלכלית משמעותית.

הרוש מתארת תהליך בחירה קבוע ומובנה: "פטי (הוכמן), המנהל האמנותי שלנו, רואה את כל הסרטים שמוצעים לפסטיבל. היא עושה ניפוי ראשוני, רק אחרי זה אנחנו יושבות יחד וצופות במה שנשאר. מתוך זה אנחנו בוחרות את הסרטים שייכנסו לתוכנית". לדבריה, הניסיון המצטבר משחק תפקיד משמעותי: "אנחנו כבר יודעות לזהות לא רק אם סרט טוב או לא, אלא גם לאיזה קהל הוא מתאים. יש סרטים שמתאימים יותר לגרמניה, יש שמתאימים לאנגליה, יש כאלה שמתאימים לקהילות מסוימות. ההיכרות עם הקהלים והמדינות שבהן אנחנו פועלות הופכת את הבחירה למדויקת יותר".

כוכבים ורטרוספקטיבה מרגשת

השנה יגיעו ללונדון נלי תגר, יוסי מרשק, שי אביבי, ערן ריקליס ונטע ריסקין, שתציג את הסרט "נאנדורי". "ריסקין עושה שם תפקיד מדהים", היא אומרת, "זה סרט מסע אנושי על זהות, שייכות ופיוס. הסרט כולו דובר גיאורגית". בנוסף לתקיים רטרוספקטיבה לבמאי ערן ריקליס, במסגרת זו יוקרן סרטו החדש "לוליטה בטהרן" ושלושה מסרטי המוקדמים, בהם "גמר גביע". ריקליס ישתתף גם בפאנל מקצועי בנושא קופרודוקציות בהנהיית ג'וני פרסי מה-MetFilm School.

התוכנית כוללת השנה מספר סרטים חדשים בולטים, ובהם "חמצן" בכיכוב דאנה איבגי וכן סולטן ו"פסטמבר" אוקטובר". בנוסף יוקרן הסרט הקצר נחם קצבים, שהיה מועמד לאוסקר האמריקאי. היא גם מציינת ברשימת המומלצים את הסרט "רות". "זה סרט שבו אורי אלבי, שחקן ישראלי שחי כאן בלונדון, משחק תפקיד ראשי. הוא מוכר גם מהסדרה 'קוגל'. לצדו משחקת משי קליינשטיין. הסרט עוסק בזוג הורים חרדים ששוכחים את הילד שלהם ברכב, והילד מת. הוא מתאר את ההתמודדות שלהם עם האובדן, עם השכול ועם ההשפעה על הזוגיות. זה סרט קשה לצפייה, אבל עשוי היטב", היא אומרת.

הרוש מתעכבת גם על הסרט "לב של לוחם": "זה סרט על בחור ישראלי שגדל עם משפחתו בחו"ל. הוא הגיע לביקור בארץ והתאהב בה. הוא היה בדרך לקריירה ברורה בכדורגל, ממש בני בחרת, והחליט לעזוב את הכל ולהגיע לישראל כדי להיות לוחם. במהלך השירות הוא הכיר בחורה, התארס, ונהרג ביד באוקטובר. חבר שלו לפלוגה יצר עליו סרט שמתאר את הסיפור שלו באופן ישיר. אנחנו מביאים אותו השנה כי הוא מציג מסלול חיים שנקטע". מעבר לסרטים המרכזיים, הפסטיבל מציג השנה גם מבחר יצירות נוספות שמעשירות את המנעד הקולנועי ומציגות את רוח היצירה הישראלית במלוא מורכבותה. בין הסרטים הבולטים ניתן למצוא את "הים", דרמה עטורת פרסים על ילד פלסטיני היוצא למסע מסוכן כדי לראות את הים לראשונה; "שפה זרה",

"הפסטיבל יקדיש מקום מיוחד לשחקנים שהלכו לעולמם השנה בהקרנות של סרטי קאלט: 'מבצע סבתא' לזכרו של רמי הויברגר, והקרנות לזכרם של אלון אבוטבול ומוחמד בכרי"

דרמה אינטימית המבוססת על הסרט הקצר "איה", בכיכוב שרה אדלר ויחזקאל לזרוב, העוסקת במפגש מקרי שמלטל את חיי גיבוריו; וגם "הדונם של סבתא", סרט דוקומנטרי מלא הומור על מאבק משפטי ופוליטי להשבת חלקת אדמה שנגזלה.

תחרות ואירוע סיום

חידוש מרענן השנה הוא תחרות הסרט הטוב ביותר, בה חמישה סרטים יתמודדו על פרס מטעם חבר שופטים מקצועי. כסרט סיום (ונכון לעכשיו) נבחר הלהיט "מחפשים את שולי". "זה סרט מלא בהומור ישראלי פנימי", מסבירה הרוש. "העדפנו לשים אותו בסוף כדי שהקהל יינה מהאווירה המשוחררת".

הפסטיבל יקדיש מקום מיוחד לשחקנים שהלכו לעולמם השנה בהקרנות של סרטי קאלט: "מבצע סבתא" לזכרו של רמי הויברגר, והקרנות לזכרם של אלון אבוטבול ומוחמד בכרי. "זה לא ייאמן כמה שחקנים איבדנו השנה. רמי ואלון למדו איתי בבית הספר היסודי, ולהקריין את הסרטים שלהם השנה זו סגירת מעגל מרגשת ועצובה כאחד", היא מסיימת בנימה אישית.

אל תחמיצו את ההזדמנות לתמוך ביצירה הישראלית ולחוות שבוע של קולנוע עוצמתי.

* לפרטים נוספים ורכישת כרטיסים:
www.seretfilmfestival.org

כראמל בלונדון - זזה הרבה יותר מהצגה

לראשונה מחוץ לישראל, ההצגה כראמל של תיאטרון אורנה פורת, מגיעה ללונדון, ומביאה איתה חוויה ישראלית, חמה ומשפחתית

מסע מלא סודות, הומור ורגעים מרגשים ומפתיעים. כראמל. צילום: כפיר בולוטין

אחד המותגים האהובים ביותר על ילדי ישראל, כבר מזמן איננו רק ספר. הוא תופעה תרבותית שלא נראתה: 10 ספרים, שש עונות של סדרת טלוויזיה עטורת פרסים, ושלוש הצגות החתול המדבר שכבש את ישראל עומד לכבוש גם את הקהילה הישראלית בלונדון. זו אינה הצגה קטנה וצנועה, אלא הפקה רחבת היקף עם שבעה שחקנים ושחקניות, מוזיקה מקורית ותפאורה מרשימה שמביאה איתה את כל הקסם התל אביבי הישר אל הלב של לונדון ברמה של ווסטיאנד.

העלילה עוקבת אחר שלושת האחים היתומים, רובי, גול ואל אל, שמגיעים לטירה מסתורית ופוגשים את כראמל, חתול בעל כוחות קסם ויכולת דיבור. הוא מוביל אותם למסע מלא סודות, הומור ורגעים מרגשים ומפתיעים. לצד דמויות צבעוניות כמו מילה, ספ וגברת בלום, נרקם סיפור על אחווה, נאמנות והתבגרות. הביקורות בישראל משבחחות את הקצב הסוחף, את המשחק המשובח ואת היכולת של ההפקה לרתק ילדים ומבוגרים כאחד. מאחורי היוזמה עומד גיא, בן 43, אב לשלושה ואיש מערכת הביטחון (שמו המלא שמור במערכת). הוא אינו מגיע מעולם הבמה, אינו מפיק מקצועי ולא צמח בתוך תעשיית התרבות. ובכל זאת, יש רגעים בהם תשוקה דוחפת אותך לעשות צעד גדול. כך נולדה היוזמה להביא את כראמל ללונדון, געגוע, מחויבות ואמונה עמוקה בכוחו של תיאטרון לעצב חוויה שנשארת אצל ילדים שנים קדימה.

את גיא פגשתי לראשונה בקיץ 2024 בלונדון. כבר מהשיחה הראשונה היה ברור שהוא לא "רק תייר". לונדון עבורו היא מקום שנטען לאורך השנים בזיכרונות, רגשות וחוויות. לצד האהבה לנייר, ניכרה גם אהבה אחרת, שקטה אך עמוקה לא פחות: אהבה לתיאטרון.

"סיפור האהבה שלי עם תיאטרון התחיל בזכות אמא שלי", הוא אומר והטון שלו משתנה. אמו, נורית ז"ל, העריצה את אורנה פורת ולקחה אותו בילדותו להצגות פעם אחר פעם. "זה לא היה סתם בילוי", הוא מוסיף, "זה היה הזמן שלי וחד. משהו שחזרים ממנו הביתה אחרים". עבורו, אלה לא היו רק יציאות מהשגרה, אלא רגעים של קרבה, שייכות וקסם. "תיאטרון היה המקום שבו הרגשתי שאני חלק ממשהו גדול, חי".

הקשר הזה לא נשבר בעבר. כיום, כאב לילדים, הוא מוצא את עצמו מעביר לאה את אותה אהבה. "הילדים שלי מתחילים להצגה כמו שמתחילים לאירוע", הוא מספר. "יש שם התרגשות שאי אפשר לייצר בשום דרך אחרת". לדעתו, תיאטרון איננו מותרות ואף לא רק בידור, אלא מרחב תרבותי תמיים ונקי, כזה שמסמן תקווה. "בעולם כל כך רועש, תיאטרון נותן לילדים מקום להתרכז, להרגיש להיות נוכחים".

אולי משום כך, ההחלטה להביא הצגה גדולה בעברית ללונדון לא צמחה כרעיון עסקי. "זה לא התחיל מאקסל", הוא מבהיר. "זה התחיל מהבטן, מהלב".

גילוי נאות - לפני יותר משנתיים פנה אליי גיא והציע שאפיק את כראמל בלונדון. כמחזאית תיאטרון ילדים, הרגשתי מיד שיש את הרבה יותר מיוזמה הפתית. היה לי ברור שהצדד בניסיון לייצר גשר בין ילדים ישראלים כאן לבין שפת האם שלהם, דרך אחת האהבות הגדולות

והעמוקות שלי, תיאטרון ילדים. גשר בין משפחות לבין הזיכרון התרבותי שמגדיר אותן, ובין קהילה מפוזרת לבין תחושת בית.

הדרך מרעיון לביצוע לא הייתה פשוטה. המציאות הישראלית, ובמיוחד התקופה מאז 7 באוקטובר, טרפה לא פעם את הקלפים. תוכנית נעצרה, נדחו ונבחנו מחדש. "היו רגעים ששאלתי את עצמי אם זה בכלל אפשרי", מודה גיא. "אבל כל פעם שחשבת לעצור, שאלתי את עצמי: 'למה אנחנו עושים את זה'. וברגע שעונים על זה, קשה לוותר".

נקודת המפנה, לדבריו, הגיעה לאחר מות אמו. בשיחה עם בת זודתו המתגוררת בלונדון, היא אמרה לו שחשורת בעיר הצגות גדולות בעברית לילדים, כאלה שמעניקות חוויה מלאה, לא תחושה של פשרה. "באותו רגע הבנתי שזה לא רק רעיון יפה", הוא אומר. "זה משהו שאני חייב לעשות". אי אפשר להתעלם מהעובדה שגם אמא שלו במסע הזה איתו. היא יצרה את התשוקה הזאת אצלו והיא עדיין חלק ממנה.

כששאלתי אותו מדוע בחר דווקא בתיאטרון ילדים, תשובתו הייתה מיידית. "כי שם הכול מתחיל. ילד יכול לשמוע עברית בבית, בטלפון או דרך מסך, אבל חוויה תרבותית חיה בעברית היא סיפור אחר לגמרי". לדבריו, התיאטרון לא רק מלמד מילים, אלא מחבר את השפה לרגש, לגוף, לצחוק, למוזיקה ולחוויה קהילתית משותפת. "זו שפה שלא רק מבינים, אלא מרגישים".

המילה שחזרה שוב ושוב בשיחה עם גיא הייתה "חיבור". חיבור בין ילדים לעברית, בין משפחות לישראל, בין קהילה לתרבות. מי שחי ברילוקיישן מכיר היטב את המאמץ המתמשך לשמור על החיבורים האלה חיים. "הם לא מתקיימים לבד", הוא אומר. "צריך לבחור בהם כל פעם מחדש".

עבור גיא, מדובר גם בשליחות אזרחית. מאז 7 באוקטובר הוא צבר 365 ימי מילואים בהתנדבות. מבחינתו, גם זה חלק מאותו סיפור, להישאר מחובר למדינה. "זה לא

עניין של הצהרות", הוא אומר. "זה עניין של עשייה". הוא מדגיש שהיוזמה להביא את כראמל ללונדון איננה נובעת משיקול כלכלי. מדובר בהפקה מורכבת ויקרה, הכוללת הסטת צוות, תפאורה, תלבושות ואביזרים. חלק מהמשקיעים נסוגו בעקבות המצב, אך ההחלטה להמשיך נשארה בעינה.

"אני לא מחפש להרוויח", הוא אומר בפשטות. "הרווח האמיתי הוא החיבור". דרך חוויה קהילתית בעברית, עם המותג הכי מצליח בארץ לילדים ונוער.

הבחירה בכראמל עצמה איננה מקרית. מעבר להצלחת המותג, "זה הכי קרוב להארי פוטר שיש לנו" מתגאה גיא, יש ביצירה המון דמיון, יסודות של חברות, שיתוף פעולה, אחדות ואומץ, ערכים שפוגשים היטב את קהל הילדים, אך בתקופה הנוכחית מהדהדים גם אצל המבוגרים שמלווים אותם. עבור המעורבים בהפקה, כראמל בלונדון איננו רק אירוע תרבותי חד פעמי. זהו ניסיון לבנות מסורת להפקת הצגות נוספות מחוץ לישראל, כראמל 2 ו 3 גם רוצים להגיע ללונדון, אנחנו רוצים להעניק ליצירה עברית מקום גם מחוץ לישראל, לא רק כמחווה נוסטלגית אלא כחוויה משמעותית, מושקעת ורלוונטית.

בישראל יותר מ-350 אלף ילדים בארץ צפו בהצגה המצליחה, גם לילדים ישראלים בלונדון מגיעה להם חוויה בעברית שתחירט בזיכרונם, ולהזכיר להורים עד כמה תרבות יכולה להיות עגון של זהות, וברגע שהאורות יכבו והמסך יעלה, ייתכן שכל זה יהיה מובן, גם בלי להסביר במילים.

*** פרטי ההצגה:**

כראמל תצגה ב 21 ביוני 2026 בתיאטרון Shaw Theatre בלונדון.

ההצגה מיועדת לגילאי 6 עד 106.

מחיר כרטיס במכירה מוקדמת: £30.

כרטיס VIP: £40, כולל מוקד קצר עם השחקנים

והפתעות נוספות לילדים.

המדריך

מוזיקה // ברי כהן

הצלילים והדמויות שעיצבו את המוזיקה השחורה בממלכה. The Music is Black תערוכת

The Music Is Black – A British Story

V&A, Parkes Street, Queen Elizabeth Olympic Park, Hackney Wick, E20 3AX

אין ספק שמוזיקה במאה השנים האחרונות היא תוצר של מפגש בין תרבויות המערב ותרבויות אפריקה, מפגש שנולד מתוך היסטוריה קשה של עבדות, הגירה וכאב, אך גם של יצירה רתויה אדירה. האדם השחור בבריטניה, צאצא עבדים או מהגר, השפיע עמוקות על עיצוב המוזיקה הבריטית: מהסקא והרגאיי ועד ההיפ הופ, הגריים והפופ העכשווי. התערוכה החדשה של מוזיאון ויקטוריה ואלברט חוצה עשורים וז'אנרים, ומביאה את הסיפורים, הצלילים והדמויות שעיצבו את המוזיקה השחורה בממלכה. תערוכה עשירה, מרגשת ומלאת עומק.

אוצרת: Jacqueline Springer

תאריכים: עד סוף 2026

כרטיסים: £22.50 בימי חול, £24.50 בסופ"ש (סטודנטים החל מ-£10)

<https://www.vam.ac.uk/exhibitions/the-music-is-black-a-british-story>

Gilberto Gil at The Roundhouse

Chalk Farm Road, London NW1 8EH

ג'ילברטו ג'יל, מגדולי האמנים בברזיל, מוזיקאי עטור פרסים ושר התרבות הברזילאי לשעבר, מגיע ללונדון להופעת פרידה מרגשת. בגיל 83, ג'יל חוזר ל-Roundhouse האייקוני בקמדן/צ'וק פארם כדי להיפרד מהקהל הבריטי לפני פרישתו מהבמות. זו הזדמנות נדירה לראות אגדה חיה, ליהנות משלל להיטים ומרפרטואר עשיר שנפרש על פני עשרות שנים, בוסה נובה, טרופיקליה, סמבה ועוד. ערב חדיפעי שמחבר בין היסטוריה, מוזיקה וקסם אישי.

תאריך: 7 ביולי

כרטיסים: £45-£75

<https://booking.roundhouse.org.uk>

Love Supreme Festival

Glynde Place, Glynde, East Sussex BN8 6SX

פסטיבל Love Supreme הוא אחד מאירועי הג'אז, הגרוב והסול האהובים בבריטניה. שלושה ימים של הופעות מגוונות, מהרכבים עכשוויים ועד אגדות עבר, יוצרים חוויה מוזיקלית עשירה במיוחד. השנה בולטים: ההרכב האגדי De La Soul במופע להקה מלא לרגל אלבום חדש, Paak Anderson בסט דיג'יי מחשמל, שר רדי ההרכבים The Four Tops ו-The Temptations בהופעה משותפת, והרכב הג'אז אפרוביט הלונדוני Ezra Collective שיבטיחו ריקודים ללא הפסקה. הפסטיבל ידוע באווירה חיובית, קהל אוהב מוזיקה ומתחם פסטיבל מהטובים בבריטניה.

תאריכים: 03-05.07.2026

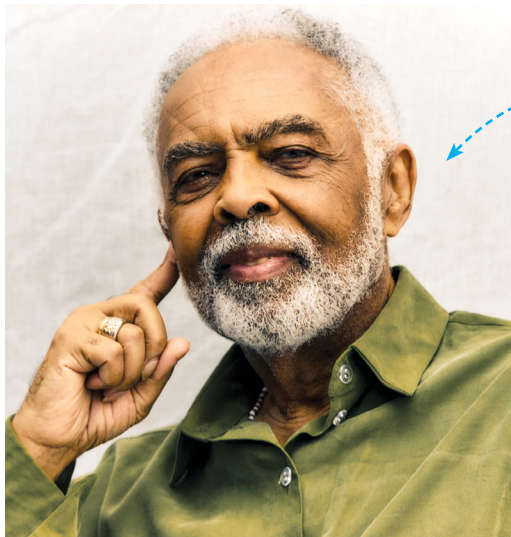
כרטיסים: כרטיס יומי: החל מ-£78, פסטיבל מלא (3 ימים): החל מ-£190, קמפינג: בתוספת תשלום לפי חבילה

<https://lovesupremefestival.com/poster/>

Avishai Cohen Quintet

Avishai Cohen Quintet – Live at Ronnie Scott's 47 Frith St, W1D 4HT

אבישי כהן, ג'אז קונטרבס פורץ הדרך, מלחין וזמר, מגיע לשלושה ערבים של ריזינטי במועדון הג'אז האגדי Ronnie Scott's. כהן, שכבר שלושה עשורים יוצר ומופיע ברחבי העולם, יעלה עם הקווינטט החדש והמעולה שלו. ההופעות יכללו קטעים מהרפרטואר העשיר שלו, יצירות מהאלבום האחרון ואולי גם טעימה מהפרויקט הבא. שילוב של ג'אז מודרני, מקצבים יס-תיכוניים והשפעות

הזדמנות אחרונה להיפרד מאגדת המוזיקה הברזילאית, ג'ילברטו ג'יל

עולמיות – חוויה אינטימית, עוצמתית ומדויקת בלב סוהו.

תאריכים: 11 עד 13 במאי

כרטיסים: £45-£65

<https://www.barbican.org.uk/whats-on/2025/event/orchestra-baobab>

* ברי כהן הוא שדרן רדיו, דיג'יי ומפיק פורקאסטים לונדוני.

תיאטרון // נועה אבידן

Inter Alia

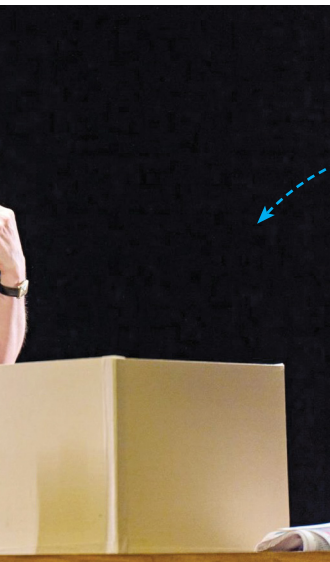
Wyndham's Theatre Charing Cross Road, WC2H 0DA

דרמה משפטית: משפחתית עוצמתית בכיכובה של רוזמונד פייק, מהשחקניות הבריטיות החשובות של דורנו. פייק מגלמת את ג'סיקה פארקס, שופטת פלילית מבריקה שמקדישה את חייה למאבק בעבירות מין. עולמה מתערער כשהבן שלה מואשם באונס, והיא נאלצת להתמודד עם קריסה מוסרית, משפחתית וציבורית. לצידה עומד קאסט מצוין שהגיע כמעט בשלמותו מההפקה המדוברת בתיאטרון הלאומי, שנע בין הזירה המשפטית הקרה לבין הבית המתפרק, ומעלה שאלות כבדות על כוח, אחריות והסכמה.

תאריכים: עד קיץ 2026

מחיר כרטיס: החל מ-£50

www.wyndhamstheatre.co.uk

הפקה מחודשת למחזמר האהוב ג'והנס רדבה נוצץ בקינקי בוטס

Kinky Boots

London Coliseum
St Martin's Lane, WC2N 4ES

הפקה מחודשת וססגונית למחזמר האהוב, עם המוזיקה של סינדי לאופר והספר של הרווי פירסטין, שני יוצרים אייקוניים שהפכו את המחזמר ללהיט בינלאומי. העלילה עוקבת אחר צ'רלי, יורש מפעל נעליים כושל, שמוצא את עצמו משתף פעולה עם לולה, דמות דראג כריזמטית וגדולה מהחיים. תפקיד לולה, שנחשב לאחד המאתגרים והמרשימים בווסט אנד, ודורש שילוב של שירה עוצמתית, משחק מדויק ונוכחות בימתית אדירה, מגולם בכישרון ע"י ג'והנס רדבה, אחד הרקדנים המקצועיים האהובים בקאסט של Strictly Come Dancing. ההפקה מבטיחה אנרגיה מתפרצת, תלבושות מרהיבות ומסר חזק של קבלה עצמית.

תאריכים: עד סוף 2026

כרטיסים: החל מ-£30

<https://londoncoliseum.org>

High Society

Barbican Theatre
Silk Street, EC2Y 8DS

עיבוד חדש ונוצץ למחזמר הקלאסי, עם המוזיקה האלמותית של קול פורטר. העלילה עוקבת אחר טרייסי לורד, יורשת עשירה שמתכוננת לחתונתה - עד ששני גברים מעבר ומעולם העיתונות נכנסים לתמונה ומערערים את עולמה. ההפקה מבטיחה תפאורה אלגנטית, תלבושות מרהיבות ואווירה של הוליווד הקלאסית, עם שילוב של הומור, רומנטיקה ושירים בלתי נשכחים.

תאריכים: מאי-יוני 2026

כרטיסים: החל מ-£30

<https://www.barbican.org.uk>

Les Liaisons Dangereuses

National Theatre Lyttelton Theatre
South Bank, SE1 9PX

עיבוד חדש ונועז לרומן הצרפתי הקלאסי. הקאסט טרם פורסם במלואו, אך צפויים להשתתף שחקנים בכירים מהאנסמבל הקבוע של הנשיונל, לעיתים לצד שמות מוכרים מהקולנוע הבריטי. גם הבמאי טרם הוכרז, אך מדובר ביוצר בכיר. הסיפור עוקב אחר המרקיזה דה מרטיי והויקונט דה ולמון, שני אצילים שמנהלים משחקי פיתוי ומניפולציה אכזריים. ההפקה משלבת עיצוב תקופתי עשיר עם פרשנות מודרנית שמדגישה את משחקי הכוח, התשוקה והנקמה.

תאריכים: עד סוף יוני 2026

כרטיסים: החל מ-£30

<https://www.nationaltheatre.org.uk>

Romeo & Juliet

Harold Pinter Theatre
Panton Street, SW1Y 4DN

הפקה חדשה וחדשנית של הבמאי רוברט אייק, מהיוצרים הבולטים והמשפיעים בתיאטרון הבריטי. במרכז עומדים שני כוכבים צעירים: סייד סינק כיוליה ונואה ג'ופ כרומיאו. הליהוק הצעיר מחזיר את הסיפור למקום המקורי שלו, אהבה ראשונה, פגיעות ואימפולסיביות. אייק משתמש בצילומי וידאו חיים, עיצוב מינימליסטי ותנועה חדה כדי ליצור חוויה אינטימית ועכשווית שמדגישה את המתח בין אהבה לאלימות. התוצאה היא רומיאו ויוליה שמרגישים אמיתיים, רלוונטיים ומטלטלים.

תאריכים: עד 20 ביוני 2026

כרטיסים: החל מ-£25

www.londontheatre.co.uk/show/romeo-and-juliet

סייד סינק ונואה ג'ופ כיוליה ורומיאו עם טוויסט מודרני

המדריך

תערוכות // כלנית שכנר לאופר

Tracey Emin: A Second Life

Tate Modern
Bankside, London SE1 9TG, UK

תערוכת הענק של טרייסי אמין בטייט מודרן מציגה ארבעה עשורים של יצירה אישית, גולמית ומטלטלת. אמין, מהקולות הבולטים באמנות הבריטית העכשווית, ידועה בעבודות שמטש-טשות גבולות בין יודי אישי לאמירה פוליטית. התערוכה מאגדת ציורים, רישומים, עבודות טקסט ומייצבים אייקוניים, לצד יצירות חדשות שמציגות את המשך ההתפתחות של שפתה האמנותית. זהו מסע רגשי שמשרטט את חייה, גופה, מערכות היחסים שלה והאופן שבו היא הופכת כאב לחומר יצירתי. החוויה מתאימה במיוחד למבקרים שמבקשים להבין את האמנות הבריטית מבפנים – דרך אומנית שלא מפחדת לחשוף את עצמה עד הסוף.

תאריכים: עד סוף אוגוסט
כרטיסים: £20

שעות: א'-ה' 18:00-10:00, ו'-ש' 10:00-21:00
<https://www.tate.org.uk>

Frida Kahlo: The Making of an Icon

Tate Modern
Bankside, London SE1 9TG, UK

פרידה קאלו - ללא כותרת
(דיוקן עצמי עם שרשרת קוצים ויונק דבש), 1940
Nickolas Murray Collection of Mexican Art

תערוכה מקיפה ויוצאת דופן המוקדשת לפרידה קאלו, מהאומניות המשפיעות של המאה ה-20. מוצגות למעלה מ-130 יצירות לצד מסמכים, צילומים ופריטים אישיים מארכיון חייה. התערוכה בוחנת כיצד הפכה קאלו מדמות אמנותית אינטימית לאייקון תרבותי עולמי, כזה שמדבר לפמיניסטיות, לקהילות להט"ב, לאקטיביסטים ולחובבי אומנות מכל העולם. לצד עבר דותיה מוצגות יצירות של אמנים שהושפעו ממנה, המרחיבות את הסיפור התרבותי שהיא יצרה. זהו מסע חזותי ורגשי שמחבר בין כאב, זהות, גוף, פוליטיקה ויופי.

תאריכים: 25 ביוני 2026 - ינואר 2027

מחיר: £25
שעות: א'-ה' 18:00-10:00, ו'-ש' 10:00-21:00
<https://www.tate.org.uk>

מימין: שמלות ערב, נורמן הארטנל, 1958.

צילום: Paul Bulley
Royal Collection Enterprises Limited 2026
Royal Collection Trust ©

משמאל: סקיצה לעיצוב שמלת ערב, מתוך תערוכת הסטיל של המלכה אליזבת' השנייה

Queen Elizabeth II: Her Life in Style

The King's Gallery
Buckingham Palace, London SW1A 1AA

תערוכה מקיפה לציון 100 שנה להולדת המלכה אליזבת השנייה, ובה כ-200 פריטי לבוש – רבים מוצגים לראשונה. דרך שמלות ערב, חליפות יומיומיות, כובעים ואביזרים, התערוכה מספרת את סיפורה של המלכה מילדותה ועד שנתייה האחרונות. מו"צים פריטים אייקוניים כמו שמלת ההכתרה ושמלת הכלה, לצד סקיצות ומסמכים החושפים את תהליך העיצוב מאחורי הקלעים. התערוכה מדיגישה כיצד השתמשה המלכה בלבוש ככלי תקשורת ודיפלומטי, וכיצד הפכה לאייקון סטיל בריטי.

תאריכים: 10 באפריל - 18 באוקטובר 2026
כרטיסים: £22

<https://www.rct.uk>

Chiharu Shiota: Threads of Life

Hayward Gallery
Southbank Centre, Belvedere Road,
London SE1 8XX

צ'הארו שיטה, מהאומניות הבינלאומיות הבולטות של זמננו, מציגה תערוכה עוצמתית של מיצבי חוטים רחבי היקף. החוטים, אדומים, שחורים או לבנים, יוצרים חללים טוטאליים שבהם נלכדים חפצים יומיומיים כמו נעליים, מפתחות ושמלות. העבודות עוסקות בזיכרון, גוף, קשרים אנושיים וחוויות חיים. בגלרית Hayward מוצגים מייצבים חדשים לצד עבודות מוקדמות, רישומים ותצלומים, המגיבים לאדריכלות הברוטליסטית של המבנה. המבקרים מוזמנים להשתתף במיצב "מכתבי תודה", ולהוסיף מכתב אישי למארג היזכרונות.

תאריכים: 17 בפברואר - 3 במאי 2026

כרטיסים: החל מ-£19

שעות: ג'-ו' 18:00-10:00, ש' 10:00-20:00, א' 10:00-18:00,
ב' סגור

<https://www.southbankcentre.co.uk>

David Hockney

Serpentine North Gallery
Kensington Gardens, London W2 2AR

תערוכה חדשה של דייוויד הוקני, מהאומנים המשפיעים של זמננו, המציגה ציורים שנוצרו במיוחד עבור הגלריה. הוקני מזמין את המבקרים להתבוננות מחודשת ביופי שבחיי היומיום, דרך צבעוניות חמה ושפה חזותית מלאת אופטימיות. לראשונה בלונדון מוצגת גם יצירתו המונומנטלית "שנה בנורמנדי", יצירה באורך 90 מטרים המתארת את עונות השנה בסטודיו שלו. התערוכה יוצרת דיאלוג מרשים עם הנוף של גני קנדינגטון, ומדיגישה את הקשר בין טבע, זמן וראייה אמנותית.

תאריכים: עד 23 באוגוסט 2026

כרטיסים: חינם

<https://www.serpentinegalleries.org>

* כלנית היא אומנית וצלמת, מובילה סיורי בוטיק בגלריות ובבתי מכירות לאומנות בלונדון, המיועדים לקבוצות וליחידים. ●

TAILOR YOUR RITUAL with The One SYSTEM

Welcome to the new era of your hair with The One System.
Haircare built with clarity, simplicity and high performance.
Designed to adapt as your hair changes.

Discover The One, scan the QR code or visit www.giellygreen.co.uk

**Your
Home**

Especially now,
Africa Israel, a leading Israeli
real estate company,
continues building Israel.

**Your
Homeland**

For more information:
Lior David, International Marketing
& Sales Manager
Lior.d@Africa-Israel.com
Scan for WhatsApp →

